

העולם הזה

תל"ני בגדאד

מישראל
התועבה
מסתור

קולא ירי

לקולנוע ארמון ב' היפה ומצאנו את האמרגן של הערב על סף דמעות. הס' תבר שהחלק הי ראשון של המופע עבר אומנם בהצלחה: להקת הביטניקים הלהיבה את הקהל במשך 45 דקות. אבל אחרי הפסקה של יותר מחצי שעה, כאשר לא הופיעו הכוכבים החדשים, הכוכבים המוחלים, הסגנונות וכוכבי ציון מתלאביב, היה חשש למהומות. לכן עלה סמל משטרה לבמה, כדי להכריז שהמשך המופע מתבטל והמאזינים יפוצו. ברגע זה ממש הופיעו הלהקות. המנחה ראה אותנו מרחוק, וגרר את הסמל ממש בשנייה בה פתח את פיו כדי לבקש מהקהל להתפזר. הקהל קיבל את הלהקות במחיאות כפיים, ושעה שבחץ שרר קור כלבים היתה האווירה בפנים חמימה ואפילו לוהטת. בי סיום הערב העניק המנחה למאות הנוכחים צל"ש — צריך לדעת לשחות — על כי התגברו על המים כדי לקיים מופע זה.

★ ★ ★

ירש לא היה היחיד שהתעסק עם גש' מים. הצלם הראשי, אורי כוגן, החליט לה-

צלם כוגן במטוס

גיע אל מוקדי השטפונות בכל מחיר. הוא שכר מטוס של חברת יעק, הצטייד במצל' מות מיוחדות — והמריא צפונה ביום חמישי בבוקר. הוא הגיע עד קיסריה, שם נקלע המטוס לתוך סופת רעמים, ונאלץ לשוב לשדה דוב. במשך שלושה ימים עמדו אורי הצלם ו- אורי הטייס במצב הכן. פעמיים נוספות המריאו — אך חזרו בגלל מזג-האוויר הק' שה. רק בהמראה הרביעית הצליחו. את התוצאות תוכל לראות בגיליון זה.

★ ★ ★

ראשי-המערכת החדש, אלי תבור, ואני, זכינו בשבוע האחרון בברכות רבות מידידים וקוראים, על המינויים החדשים במערכת. לכל אלה — תודה בשם שנינו. אבל היה גם יריד אחד ששאל בדאגה: "מה עם אורי אבנרי עשייתם מהפכת-הצר?" אני יכול להרגיע אותו ואחרים, שדאגו שמה מתכנן אורי לצמצם את חלקו בעבודת המערכת: אורי אבנרי הוא העורך הראשי של העולם הזה, ואחראי ישירות לכל העבר דה השוטפת ועיצוב השבועון. מאז נבחר לכנסת, לא זו בלבד שחלקו בעבודת המערכת לא הצטמצם — אלא להפך. מעמדו כחבר-הכנסת מאפשר לו לתרום תרומה מיוחדת-במינה לעולם הזה, כפי שאפשר להיווכח מדי-שבוע.

איש כפר

בכמה ממוערכות העיתונים היומיים החשובים בארץ קיימת הוראת-קבע לכתבים מסויימים: לקרוא את העולם הזה עוד ביום שלישי בערב. ואומנם, ברגע שהגלינו את הראשונים מופיעים למכירה מוקדמת בתל-אביב, משיגים אותם העיתונאים הללו. כי הנסיון לימד אותם, שהשבועון המסויימ מכיל לעיתים קרובות סקופים שהעיתונות היומית אינה יכולה להתעלם מהם.

כמה כתבים חרוצים אף סיגלו לעצמם נוהג ראוי-לשבח: הם לוקחים ידיעה מן העולם הזה, מטפלים בה הלאה — בעזרת המקורות שלהם — וכגישים אותה לקוראי-הם ביום רביעי בבוקר.

גם אנשי-ציבור רבים מקבלים את העולם הזה ביום שלישי בערב. כמה מן החשובים שבהם אף שולחים את נהגיהם במיוחד ל-תלאביב, כדי להביא להם את השבועון בו בערב לירושלים. הם אינם יכולים להתא-פק עד יום רביעי בבוקר, כאשר המפיצים מביאים את העולם הזה לכל חלקי הארץ.

★ ★ ★

ביום שלישי האחרון באו כל הקור-אים המוקדמים האלה על שער גבוה במיר-חד, בקוראם את סיפור השער הפרשה הגדו-לה. סופר בו על קלקול היחסים בין לוי אשכול לבין יגאל אלון, ועל ההסדר האסת-מן בין ראשי-הממשלה לבין משה דיין. כתבים מדיניים של העיתונות היומית ניגשו מייד לברר מה עומד מאחורי גילוי זה. מנהיגים פוליטיים פנו ישר לאישים המרכזיים שהוזכרו בכתבה זו.

וכך גילו אלה ואלה, כי מאחורי כתבת-הרקע של העולם הזה עומדת אחת הידיעות הסנסציוניות ביותר של החיים המדיניים, מאז החל המאבק על הירושה בין אשכול ודיין. אחרי הופעת העולם הזה, הותרה לפירסום גם הידיעה עצמה, שנשמרה בסוד כמס על-ידי אלון ואשכול. הכותרות הי-ראשיות של ידיעות אחרונות ומעריב בשרו: יגאל אלון התפטר מתבורתו בחוץ-דיות הממשלחיות.

הידיעה המסויימת הזאת לא נכללה אימנם בכתבה של העולם הזה. אבל הרקע המלא להתפטרות הסנסציונית, איפשרה להבין את משמעות ההתפטרות. בתוך היריעה הרחבה נכללו כמה סקופים מישניים לא-מבוטלים: לוי אשכול תמך בהצעת דיין לביצוע הפשיטה על ביירות.

אשכול סירב למנות את אלון כממלא-מקומו בעת היעדרו מהארץ, וייתכן שבגלל זה אף דחה את נסיעתו לארצות-הברית; אפילו ישראל גלילי אינו מסיע ל-אלון במלחמתו על הירושה, למרות שהוא שולט על מכשירי הרדיו והטלביזיה.

★ ★ ★

השבוע האחרון בישראל עמד בסימן מזג-האוויר הסוער. הגשמים, אשר שיבשו את הכבישים, ניתקו ישובים והציפו בתים, שיבשו גם חלק מן העבודה של המערכת. אחד מצדמי המערכת, יוש, שי-ליווה את להקות הקצב ביום רביעי עי האחרון, כדי לכסות את הופע'תן בחיפה, חזר עם סיפור של תלאות:

כאשר יצא האוטובוס המיוחד של אנד בשעה שש מתלאביב, הבטיח לנו הנהג ש-נהיה בחיפה כעבור שעה וחצי. הגענו רק ב-10.30. עד חדרה לא היו בעיות. מול עתלית — נעצרנו. אורות האוטו-בוס האירו מחוזה-אימים: נחשול אדיר של מים הציף את הכביש, והתקדם כמו קיר מוצק מתוך האויר העמוק היורד מבית אורן. גידמה היה, שכל מימי הכרמל ניקו שם, ומחפשים להם מוצא אל הים. עדות לכוח האדיר של הנחשול סיפק לנו ביתן הביטון, המשמש תחנת-הסעה של אנד, בצד המערבי של הכביש. הביתן נגרף אל תוך השדות, אחרי שהגלים עקרו אותו יחד עם יסודותיו. סנור, שנסע מחיפה ו-ניסה לעבור את הקטע הזה, נסחף אף הוא מהכביש, אל תוך השדות הסמוכים.

נהג האוטובוס החליט שאינו מוכן לסכן את חייהם של 30 נוסעיו, וניראה היה שנצטרך ללון באוטובוס. מישוה מבין הנג' נים הוציא מצילתיים ואירגן שירה בציבור. לא קצב ולא היה — אלא אותם שירים שנים של תנועות הנוער. אמרגן הכוכבים הכחולים סיפר בדיחות.

כעבור שעתים החל הרעב מציק לכולנו. פישפשו בתיקים ובכיסים, הוציאו גרעינים, גומילעיסה, תפוח — וחילקו בין מי ש-ניראה קרוב לעילפון. הצמאים ניסו לאסוף מייגשם בתוך כובעי-סוחר.

רק מקץ שלוש שעות הצלחנו לעבור, כשהמים מיתפסקים בכוח עצום על האסור-בוס וכימעט גורפים אותו לואדי. הגענו

המועדון החדש

של תנועת העולם הזה — כוח חדש (בית ציוני אמריקה, רח' הניאל פריש 1)

ביום רביעי זה, 29 בינואר, ב-8.30 בערב

שלום כהן

יראין

שני מנהיגים פלסטיניים

על הנושא:

איזה שלום אתם רוצים?

(הראיון ינוהל באנגלית והמראיינים ישיבו גם לשאלות הקהל)

בשבוע הבא ירצה:

נתן ילין-מור

על

"אל-פתח" לעומת המחברות העבריות: שוני ודימיון

בקריית-מוצקין

יערך ביום שני, 3.2, בשעה 8.45 בערב, אצל משפחת קריץ, סימטת אורן 4, קריית מוצקין,

חוג בית

על הנושא:

אנחנו וההסתדרות

פרטים לברר בטלפון 715404, חיפה.

האם טעמת כבר...?

מרק עזר של שבת.
לכל ימי השבוע!

בינו ליניאל

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמיועלה: תלאביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 30134 • תאריך 136 • מן מברקי: עולמפרט • בית-דפוס משה שהם בע"מ, תלאביב, רח' פין 6 • גלוטות: צינורגריסה כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא-לואר: העולם הזה בע"מ.

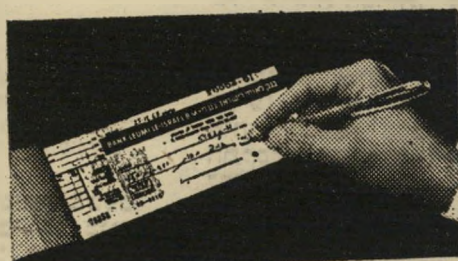

יש דרך קצרה יותר

יש דרך קצרה יותר להסדיר את כל תשלומיך - לעירייה, לחשמל, למסים, לקניות, ולסילוק חשבונות אחרים.

שלם בשיק - בשיק של בנק לאומי - זה יותר נוח, יותר בטוח ועכשיו גם יותר בזול.

הסכום הפעוט שמשלמים בשביל כל שיק אינו עומד בשום יחס אל הנוחיות והבטחון שמעניקה צורת תשלום זו הפוטרת אותך מהצורך והסיכון לשאת כסף במזומנים.

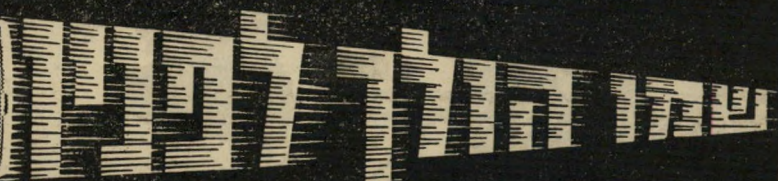
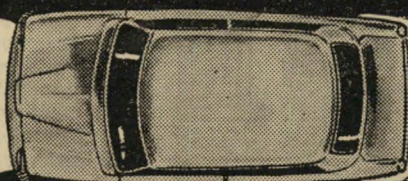

שלם בשיק - יותר נוח, יותר זול, יותר בטוח.

בנק לאומי
לישראל בע"מ

ט

MORRIS

סוכנות ישראלית למכונות בע"מ תל אביב טל. 36356 • ירושלים טל. 22336 • חיפה טל. 522189

מול משרדי הממשלה הצבאי והנמצא עתה בשיפוצים.

„מעריב“ לא יוציא

עיתון-בוקר

תוכניתם של ראשי מעריב להוציא עיתון-בוקר בירושלים, שיקרא שחרית, בוטלה.

הסיבות להחלטה היו בעיקר בעיות הקי שורות בהפצה, בשל הקשיים הכרוכים בי הובלה מירושלים, החשש מפני חוסר קהל פוטנציאלי לעיתון-בוקר נוסף, וכן מפני פגיעה בעיתון-האב — „מעריב“.

על הביטול אמר שלום רוזנפלד, עורכו המיועד של שחרית: „מעריב יוציא את שחרית כאשר הארץ יוציא את נעילה...“

משקיעים אמריקאיים

ירכשו את „נאות מידבר“

משקיעים מארצות-הברית מנהלים משאומתן על רכי שם מלון נאות מידבר בבאר-שבע, הנמצא בניהולו של כונס הנכסים. אם יסתיים המשאומתן בהצלחה, נראה שהמלון יימכר תמורת סכום של 3 עד 3 וחצי מיליון ל"י. בהקמת המלון ובריכישת ציודו הושקעו בשעתו כ-5 מיליון ל"י נוספים.

המשקיעים האמריקאיים יקבלו את המלון נקי מחובות וכונס הנכסים ישקיע בו עוד 100 אלף ל"י לפיתוח ושיפוצים לפני שימסר לידיהם.

מחיר המלחמה

נסים—האפיפיור

למרות הנסיון, שנעשה מצד מרבית הגורמים הקשר רים בתקרית, להשכיח את התקפתו של הרב הראשי יצחק נסים על האפיפיור פאולוס השישי, נתקלים נציגי ישראל בחו"ל בעיקבותיה של התקפה חמורה זו.

בין השאר, הסתבר כי מיספר הפנאטורים של ארצות-הברית, שהסתייגו מן הגינוי פה-אחרי של מועצת הביטחון, היה קטן מן המצופה. נציגי ישראל פנו לכמה עשרות פנאטורים, שיצטרפו להסתייגות זו, אולם רק 19 נענו בחיוב. היתר — שהצטיינו כי אוהדי ישראל בעבר — השיבו כי אחרי התקפת הרב נסים אין הם מוכנים להיענות לפניה הישראלית.

ואילו בבירות אירופיות הכחישו נציגים ישראלים נמרצות את ההאשמה, כאילו באה התקפת הרב הראשי, בעצם, ביוזמת משרד-החוץ הישראלי, שאינו מרוצה מעמדת האתאקאן.

הדתי להתלכד סביב חזית מאוחדת, סביר רים חוגים במפד"ל כי לא תהיה הסכמה ליצירת חזית כל עוד לא תבוא על דעת פאג"י ואגודת ישראל, בהשתתפות כל השלוש.

מאה אלף בוחרים חדשים

בבחירות לכנסת השביעית

בבחירות לכנסת ולרשויות המקומיות שייערכו בנובמבר השנה, ישתתפו למעלה מ-100 אלף בוחרים חדשים, כשיותר מ-60% הם ילידי הארץ.

עובדה זו השפיע בהדאי על מערכת הבחירות, שכן זו הפעם הראשונה שמאחורי פרגודי הקלפיות יתיצב מיספר כה גדול של צעירים שגדלו וחונכו בארץ.

בינתיים טרם הסתיימה עריכת סינסי-הבוחרים. היום הקובע יהיה ב-20.3.69, ותום ההליכים הנוהליים — ב-17.6.69. הראיך בו יוצג סינסי-הבוחרים בפני הציבור ערוך ומגמר הוא ה-30.7.69.

צומת דו-מיפלסי

ייבנה בבית-דגו

הצומת הדו-מיפלסי הראשון בישראל ייבנה בהצמכות כביש אשדוד עם כביש ירושלים-ת"א, ליד המכון המטראולוגי בבית-דגן.

תיכנון הצומת הושלם לאחרונה על-ידי מהנדסי מע"ץ ועם גמר בנייתו ישתרעו כבישי הסכעת המולי-כים מן המיפלס העליון לתחתון גם על חלק מאדמות המכון המטראולוגי. משרד העבודה הכיר בדחיפות שב-הקמת צומת זה, נוכח פקקי התנועה והשיירות הארו-כות של רכב המשתרכות שם בשעות השיא.

בניית הצומת תתחיל, כפי המתוכנן, בי קיץ הקרוב.

בתי-המשפט בירושלים

למיבנים חדשים

בית-המשפט העליון יועבר בעתיד הקרוב למיבנה חדש על הר-הצופים, הנמצא עתה בשלבי תכנון. בכך יזכה סוף-סוף המוסד המשפטי העליון של מערכת המש-פט הישראלית לשיכון הולם, במקום הבניין הישן במיג-רשה-רוסים בירושלים, שמה זמן רב אינו עונה על דרישות המוסד.

גם בית-המשפט השלום ובית-המשפט המחוזי בירושלים, השוכנים באותו בניין יעברו, תוך שנה אחת, לבניין בית-המש-פט לעדוירים בירושלים המזרחית, השוכן

אלו יהיה המדווח

של אשכול

המשמעות העיקרית של ההסכם אשר הושג השבוע בין ראשי-הממשלה לוי אשכול לבין סגנו יגאל אלון, היא הפקדתו של אלון על מהימנות האינפורמציה, כולל האינ-פורמציה שתימכר לראשי הממשלה ולשרים.

כדי שיוכל למלא את תפקידו זה, ייפתחו בפני אלון מקורות אינפורמציה שהיו עד כה בתחומם הבילעדי של שרים אחרים. בכך הסתיים מישחק הברוגז של אלון, שנבע בעיקר מהעובדה שהכרעות מסוימות נעשו על סמך אינפורמציה בלתי-מהימנה, ויחידים מוסעים לראשי-הממשלה ולשרים וחוסר גישה למקורות אינפור-מציה חסויים.

באחד הדיונים המדיניים כשבוע האחרון האשים אשכול ישירות את שרי-הביטחון משה דיין כי הוליך אותו שולל בעניין מסויים. רק אחרי שדיין טען כי אילו היה דתי היה נשבע שאין זה נכון, הסכים ראשי-הממשלה להחליף את המונח במונח אחר בפרוטוקול.

מסתמנת פשרה

במשבר במפד"ל

צמרת המפד"ל הציעה לחוגי-הצעירים במפלגה להוסיף להם 26 מקומות בוועד הפועל של המפלגה, נוסף לפשרה שזכו בהם בבחירות, ובכך להעמיד את ייצוגם המיספרי על 25% מחברי הוועד-הפועל.

תמורת זאת יחתרו צעירי המפד"ל על התנגדותם, הנתמכת בפסקדין של בית-דין רבני, למינויים של 137 חברי הוועד-הפועל של המפלגה כצעירים בעלי זכות הצבעה בהעידת המפלגה.

זהו אחד הסיתרונות המוצעים כדי לחלץ את המפד"ל מהמשבר אליו נקלעה, ושאניה יכולה לכנס את ועידתה כשכל הנהגתה והצמרת שלה לא תהיה מיוצגת בה. נראה שחוגי-הצעירים יסכימו להסדר זה, שכן הם עצמם מחפשים חילו לשמש לשון-מאזניים בקואליציה הממשלתית. גם חופש הפעולה שניתן ל-מפ"ם, על-כך שהדתיים חילו לשמש לשון-מאזניים בשאלות הנוגעות לדני אישית וחופש ההצבעה בשאלות דת, מדרבן את המפד"ל להחיש את המערך הדתי.

עליאף שגם בישיבת הוועד-הפועל של פועלי-אגודת-ישראל הוחלט לקרוא לציבור

המפד"ל יוזמת

כינוז מערר דתי

המפלגה הדתית-לאומית פתחה במגעים לא רשמיים עם ראשי המפלגות הדתיות האחרות, במגמה ליום חזית-דתית לקראת הבחירות השנה.

למרות שאין זו הפעם הראשונה שראשי המפד"ל מנסים ליצור חזית דתית, הרי המאמצים הנעשים הפעם הם רבים ורציניים יותר, בעיקר לאור ההצהרות-שהוש-מעו באחרונה, עם כינון המערך בין מפלגת העבודה למפ"ם, על-כך שהדתיים חילו לשמש לשון-מאזניים בקואליציה הממשלתית. גם חופש הפעולה שניתן ל-מפ"ם, על-כך שהדתיים חילו לשמש לשון-מאזניים בשאלות הנוגעות לדני אישית וחופש ההצבעה בשאלות דת, מדרבן את המפד"ל להחיש את המערך הדתי.

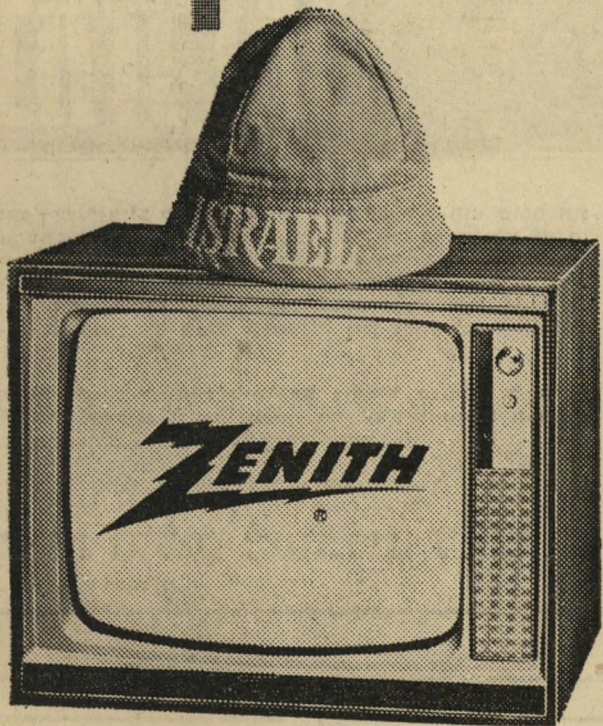
עליאף שגם בישיבת הוועד-הפועל של פועלי-אגודת-ישראל הוחלט לקרוא לציבור

„אמור זהוד קדושתו שהם באים!“

(מתוך „דנבר פוסט“)

מקלט הטלוויזיה היקר ביותר בארץ

"זניט", מקלט הטלוויזיה המעולה שמליוני אמריקאים נהנים ממנו — מחירו — 1,950 ל"י לכל מי שמייבא אותו מארה"ב.

קצת יקר, לא כן?

אבל...

אותו מקלט עצמו, המורכב במפעל "זניט", בישראל ומותאם לתנאי הקליטה שלנו, נמכר לצרכן בישראל ב- 600 ל"י פחות. ההפרש הוא חסכון במיסים.

המסקנה...

כדאי לקנות "זניט" ישראל

המקלט הנמכר ביותר בעולם

מכתבים

שנה טובה

לשנה החדשה — שנת 1969 — שנה חזית השיחרור

הלאומית של דרום וואטינאם

● סמל המשלח, חת, שהתנוסס על כרטיס-הברכה שנשלח לעורך העולם הזה — ראה תמונה.

סמל הוואטינאם

לל הדתיים? התשובה היא: כל זמן שלא נפעל בצורה מאורגנת כנגד כפייה דתית, נסבול ממנה!

וכפייה דתית פירושה לא רק שרומי הסברה שאינם פועלים בשבתות, אלא גם חוסר-תחבורה, סגירת עסקים בשבת, ועוד.

מישאלי דעת-קהל הראו כי בארץ יש רק 8% של דתיים המקיימים את כל המצוות, 8% של "צדיקים וטהורים".

אני פונה אל 92 האחוזים הנותרים, הן סובלים בגלל ה"צדיקים": קומו ופעלו כנגד הכפייה הדתית. הילחמו למען מדינה מתקדמת, נגד הפיגור והניחוי!

יוסף מ., בתי

סאדיום על הכר

השבוע הופיע על בד הקולנוע קטע של

יומן ישראלי, המראה, בתנועות איטיות, איך נחש בולע עכבר חי, על כל שלבי התהליך המחריר.

מי אחראי יותר לסאדיזם פאתולוגי זה — הצלם, הבמאי, או בעלי בתי הקולנוע, הכופים זרועה זו על צופים חסרי-מגן?

כדאי להישאר בבית ולראות טלביזיה!

אסתר פדרי, תל-אביב

חוסר קומוניקציה

אחרי שקראתי בהעולם הזה (1638) את הפרוטוקול על שיחות שרהביטחון משה דיין עם המשוררת הפלסטינית פדואה טוקאן, הגעתי למס-

קורן

יגשו אי-פעם לשיחות ביניהם, בלי מתח? הרי הם כלל אינם מסוגלים להבין איש את דברי רעהו!

רמי קורן, רמת-גן

"חופש ביטוי" באוניברסיטת תיא ושוב פרשה — פרשת ד"ר טמרין מ-אוניברסיטת תל-אביב.

(המשך בעמוד 6)

החבר קלשניקוב

אפקטיבי, עם עקומה שטוחה פחות או יותר, עד לטוח של 500 עד 600 מטר, לא היה מנוס מכדורי-רובים בעלי עוצמה כזאת, שחייבו רובה כבד יותר, למניעת רחיצה בלתי-נסבלת בתנאי-קרב, ובעלי כדור ארוך יותר, שתרמילו יהיה מסוגל להכיל כמות מספקת של חומר הודף.

במלחמת-העולם השנייה הגיעו המומחים למסקנה שיש צורך בנשק אישי קל יותר, שעוצמתו תעמוד בין זאת של אקדח ותת-מקלע, והשתמש בתחמושת אקדחים, ובין עוצמת הרובה הצבאי הרגיל. הראשונים שהביטו נשק מסוג זה היו האמריקאים, עם קרבין מ-0.30 קליבר אינץ'. התיכ נון הבאליסטי של הכדור היה גרוע, והוא הנשק האישי הבלתי-פופולארי ביותר בצבא ארה"ב עד עצם היום הזה. אחריהם באו הגרמנים עם המ-44. הם פשוט קיצרו את

מ"פ 44

תרמיל כדורי-הרובה שלהם בשני סנטימטר רים, ובנו סביבו נשק חדש.

● **וצא, איפוא, שהשימוש המוגבר של כלי-נשק מסוג הקלזשניקוב על-ידי הרוסים, הסינים, הוואטינאם והערבים, נובע ממסקנה שבלחימה מודרנית, הטוחים ארוכים והדיוק הרב שנדרש מרובה אישי לפני 50 שנה כבר אינם מעשיים, ושרוב התפקידים בטוחים אלה עברו לסוגי נשק אחרים. זה שגם צבאות נאט"ו הגיעו לאותה המסקנה, מוכח על-ידי העובדה, שכדור הרובה הרגיל, 30/06, שהיה נהוג במלחמת-העולם השנייה ברובה האמריקאי גרנד קוצר ב-12 מילימטר, לפני שנתקבל בתור כדור 7.62 של נאט"ו, הנמצא גם בצה"ל ברובה פ-9.**

● **מיכאל פלשקס, הקורא פלשקס היה, בעבר, המומחה הבאליסטי של משטרת ישראל.**

מכתב השבוע

● **ראתי בעניין רב את כתבתכם בש"ב בוע שעבר (העולם הזה 1638) על רובה הסער ה"רוסי", הקלזשניקוב. כפי שצייתם במאמר עצמו, הרי הוא, "פיתוח של המ-44, 43, 42, עד כמה שאני יכול להבחין, ה"פיתוח העיקרי שחל הוא שינוי הקוטר, מ-7.92 מ"מ ל-7.62 מ"מ, או 0.30 אינץ'.**

פלשקס

אם כי הרוסים פיתחו במשך השנים כלי-נשק מקורי משלהם, הם אף פעם לא היססו לגנוב פטנט של מישהו אחר.

עדיין משתמשים במכונת-היריה הכבדה מק"ס הגרמנית, ואקדחם האוטומטי סוקרב הוא העתק משופר של הבראונלינג והקולט.

פולקסשטורם גישוש

אני מצרף תמונה של המ-44 הגרמני והערכה עליה, פרי עטו של מומחה נשק אמריקאי, הגנרל ו.ה.ב. סמית, בהוצאת סיפרו משנת 1945! מעניין שהגרמנים פיתחו את הנשק הזה הלאה, ובשנה האחרונה של המלחמה יצרו רובה עם אותו ה-קוטר והכדור בשם פולקשטורם גישוש מיוחד 7.92 מ"מ. כלי זה מבוסס על עיקרון חדש לגמרי, והוא עוד יותר קל ליצור, ויש לו מספר מעלות שעולות על המ-44. אני מצרף גם תמונה של כלי-נשק זה.

● **ידוע, שכבאליסטיקה אין פשרות. ה"רובה פ-9 אינו "גרוע" מהקלזשניקוב, אלא כלי-נשק מסוג אחר לגמרי. כל עוד עמדו מוחי הצבא על נשק בעל טחח**

מכתבים

(המשך מעמוד 5)

אז מה אם יש לדי"ר גורג' טמרין דיעה משלו, והיא נוגדת את ה"אחה בחרתנו?" לכן צריך לומר "החוצה!" מהאוניברסיטה? וחופש הביטוי?

כן — יש ללחום בעד החופש בברית המועצות, בפולין, בדרום-אפריקה, בסעודיה — למה לא? אבל לא בישראל!

בישראל מוקיעים את ה"דאנוביזם" הסוב-ייטי, את ה"גלייכ-שאלטונג" של העיתונות בפולין של גומולקה — אבל שותקים כאשר מפטרים מרצה מאוניברסיטת תל-אביב, כי יש לו דעות אחרות מאשר לרב ניסים ולשר ורהפטיג. ואם אינני טועה — גם דויד בן-גוריון השמיע, לא פעם, דעות הדומות לאלו של די"ר טמרין.

צודק די"ר טמרין שהגיש תביעה משפטית נגד המהלך האוניברסיטאי.

כמשפט פומבי יורדו המסיכות מה"חופש" לפי הנוסחה של אוניברסיטת תל-אביב!

סטניסלב ג. טוכרניצקי, חולין

דהיגול ודהיפרס

חבל שמחוסר מקום נאלצתם, כנראה, להסתפק במיבחר מקוצר של דברי ח"כ שמעון פרס על הנשיא הדגול דהיגול (העולם הזה 1637).

הנה דבריו של ח"כ פרס בהקדמה למהדור זה העברית של ספרו של דהיגול "מאבק לחרות":

"אומץ לב, העדפת האמת על פני המקור, בל, ראיית הנולד והסקת מסקנות ממנה גם כשהדבר כרוך באי-פופולריות... כאדם בעל תכונות כאלה, וגיישה לא-קונצנזוס-לית, האציל מיחסו זה על גיבוש ידידות צרפת לישראל... ידידות שיש בכוחה לעמוד, ואף עמדה, במיבחרים קשים, ש"הכריעו במהלכים היסטוריים..."

על החרתום: "שמעון פרס, מנכ"ל משרד הביטחון, תל-אביב, כ"ח חשוון תשי"ח." נראה כי פרס ייחס לדברים היסטוריים אלה חשיבות כה רבה, עד כי ציין את היום וה' מדויק בו נכתבו.

שמעון שפיר, תל-אביב

תחרות הצילומים

מצורפת תמונה לתחרות הצילומים שלכם.

תמונת השבוע

הכותרת שאני מציע: "דמיין לאבא אבן... מאיר לבירון, רכסים

● תמונת השבוע — ראה תצלום — מזכה את הקורא מאיר לבירון בפרס של 10 ל"י. הקוראים מוזמנים להשתתף בתחרות זו של תצלומי חובבים.

ה"גמ" של דהיגול

מאמרי הראשי של אורי אבנרי, ריח זנונים (העולם הזה 1637), משקף את המציאות המרה במדיניות ישראל-צרפת, מאז ה"ידידות" ועד לאמבארגו:

כי מאז יציאת דהיגול מאלג'יר / היה ידוע ונהיר / כי ישנה מדיניותו בכל מחיר / ויפנה אל הציר מוסקבה-הקיר.

במדיניות אין סנטימנטים, / במדיניות יש אינטרסנטים, / כי מה שלא עשה הגורל: / בא האמבארגו של הגנרל, / טפח על ראשינו וקילקל המוראל.

בן-ציון בריגיה, תל-אביב

למה דווקא אבנרי?

יש לי שאלה לאורי אבנרי, בדבר תוכנית הטלביזיה אשר נערכה מטעם הטלביזיה הי-בריסית.

האם בכלל הדבה נכון? ואם נכון, מדוע

לא
די
בחדל טוב

הזוג הצעיר חייב להסדיר ענינים רבים ולעתים הוא שוכח את העיקר: להבטיח את הבריאות, עד כמה שהדבר ביכולת האדם. קופת חולים לאומית באה לעזרת זוגות צעירים (שכבר התחתנו או עומדים להתחתן) בתכנית מיוחדת, לפיה יזכו בשלושה חודשים של ביטוח בריאות חינם, ובהנחה של עשרים וחמישה אחוזים לאורך כל השנה הראשונה (וכן זכות לבטח הוריהם ללא הגבלת גילם).

בקופת חולים לאומית לרשותכם רופאים פרטיים, מרפאות, מעבדות, תרופות, זכויות אישפוז וביטוח דמי מחלה המבטיח את המשכורת וההכנסה גם בימי מחלה.

על הכל שאלו לפרטים בכל הסניפים בארץ

קופת חולים לעובדים לאומיים

פרסום: א. גלבלום

אין כאן-
יש לי
SONY
רשמי קול-טלוויזיות-טונדזיסטורים
מערכות סטראוופניות

חשוב לשחקנים ולדוגמניות

אין צורך להיות רקדן מקצועי כדי לרקוד ג'ז

הרקדון-הכוריאוגרף שמעון לוי, בוגר אולפני-מחול בניר-יוק ובולונז, דון, יקנה לך תוך חודשים ספורים כושר-תנועה-וימקצב.

קורסי-בוקר וקורסי-ערב

(2 שיעורים בשבוע בכל קורס)

פרטים: טל. 13 17 25 (8.00—10.00 לפנה"צ; 17.00—20.00 בערב).

מכון פסיכולוגי

בהנהלת

די"ר רזניק

היפנוזה וטיפול בכל הבעיות הנפשיות.

בחיפה טלפון 69300

ובתל-אביב ז'בוטינסקי 32

מ" 15.00 עד 18.00.

המנוי —

קיבלת

חשבונך,

נא פרע

אותו בחקדם.

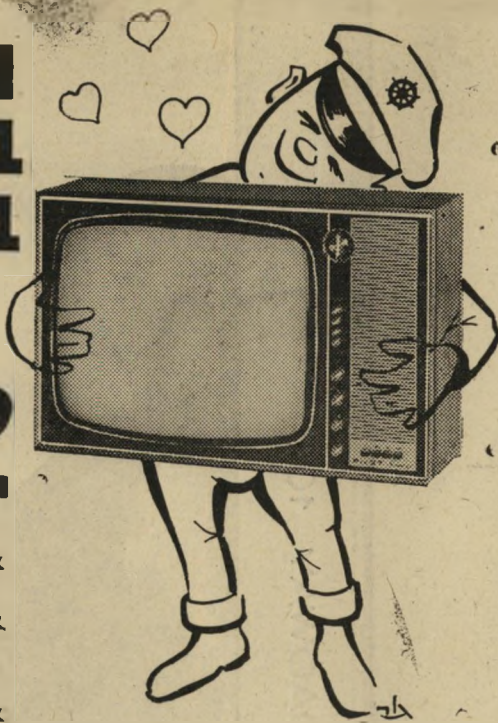
**נטפל
בו
באהבה...**

פילוט
לשרותך עם:

- * צוות טכנאים מעולה ואדיב
- * צי רכב המגיע לביתך לכל קצוות הארץ
- * מלאי חלקי חילוף אורגינליים לזמן בלתי מוגבל
- * בטוח שנתי למקלט

Pilot

פילוט עדיף - בשרות ובטיב

דחקא בחרו באישיותו של אבנרי? ומה היה נושא הראיון?

גדעון יוסף, תל-אביב

● מודן שבועיים הופיע אורי אבנרי ב"טלביזיה הברסית, הפניית והגרמנית. עורך התוכנית הברסית בחר בחסדי כנען, אבא אבן, מנחם בגין ואורי אבנרי, כנציגים ראשיים של ארבע הממנות: החזרת השטח חים לחוסיין, קיום הסמאס קה, סיפוח השטחים והקמת מדינה פלסטינית.

דיעה ברברית!

המישאל מה לעשות בערבים? שפורסם באיגרת העורך (ה' עולם הזה 1637) היה מדתק.

גורני

לא רק בגלל ה"תשובות של הנשאר לים, וההשחאה למה שאמרזו כשהיו יל-דים, אלא גם ה"השחאה בתמונות של אז ושל היום. אבל אחת התשובות הרגיות איתי. זו של אילנה ברבר, האומרת בין השאר: "...עלינו לחסל את העניין, כדי להשיג את השטחים שלהם." זוהי דיעה ברברית!

לאה גורני, חיפה

המידות הנכונות

קראתי את המאמר אודות נערת פליבווי סנתיה מאיר (העולם הזה 1634) ואת הערותיהם של שמעון יעקב (העולם הזה 1635) ויוסי צוקרמן (1636).

נראה שבעיית ה"חזה של הגב" מאיר מעוררת בהם התעניינות. אולם לא כן מידות גופה - 153 - 95 - 141 - המתאימים יותר להולכת על ארבע.

מסתבר שמעתיקי הכתבה חישבו את המידות האינציות 39 / 24 / 36 ס"מ לאינץ' אחד.

מאחר ואינץ' שווה 2.54 ס"מ, המידות הנכונות הינם 99 חזה, 61 מתניים, 91 ירכיים.

עכשיו גב' סנתיה מאיר יכולה להלך על שתיים...

יהונתן גל, מושב בצת

ריח טיבעי

במחקר שערכתם, "האם הישראלית נקייה?" (העולם הזה 1637), באמר, בין היתר, כי אף נישאלת אחת לא בחרה בריח מ"שחת-שיניים שילחה אותה.

דר

לדעתי, עדיף ריח זה על ריחן הטיבעי של הנשים (ש"ס 49) אחוז מצונינות בן. כי הצרה היא ש"ריחן הטיבעי" - טיבעי מדי, כמו ריחן של הפרות ה"רועות באחו למשל. נורית דר, תל-אביב

כל הכבוד

אני מוכרח להביע בפניכם את התפעלותי מתחיתכם המדומה אודות הפיתרון הכפוי (העולם הזה 1636). ולשאלו: האם יש ביניכם מחבר סיפורי-מחז מקצועי?

אני חייב לציין שקראתי את הרשימה הזו בנשימה עצורה. לולא הייתי חושש לאיבוד האקסטרוליות של הנושא החשוב הזה, הייתי מציע לכם להפוך את הרשימה המרתקת לסיפור-מחז בגודל של ספר-כיס, שהיה נעשה לרבי-מכר, ללא-ספק.

לוא אני מוכרח להוסיף את שתי המילים המתחייבות: כל הכבוד.

גיד דגני, גבעתיים

זכות קדימה כמדור זה תינתן למכתביהם של קוראים המצטרפים את תצומיהם למכתבים.

**הקצוע נכלא
ללא אבטלה**

בבית ספר "דיאנה" רוכש התלמיד, בנוסף לידע מקצועי, נסיון מעשי רב ובטחון עצמי בעבודה מעשית, וזאת תודות ללקוחות הרבות והקבועות המבקרות בסלון בית-הספר והנהנות משרות מעולה הניתן במחירים נמוכים ביותר. למסיימי הקורס ניתנות תעודות סיום וסיוע לקליטתם בעבודה.

**בית-ספר
ספרות
נשים**

הקורס
החדש
נפתח:
1.2.69

העבודה נעים

דיאנה
בבית דיזנגוף ריינס 101 א טל. 226066

תמרורים

נבחר • בבחירות חשאיות, בישיבה מיוחדת של סנאט האוניברסיטה, כרקטור אוניברסיטת תל-אביב — פרופסור אנדרה דה-הפריס. פרופ' דה-הפריס, יליד הולנד, 1911, קיבל את השכלתו הרפואית באוניברסיטת אמסטרדם, עלה לארץ ב-1940 ובמשך שלוש שנים עבד כחקלאי בקבוצת גבע ובשדה נחמיה. בשנים 43—61 כיהן בתפקידים רפואיים ובהוראה בבית-החולים הדסה בירושלים ובבית-הספר לרפואה של האוניברסיטה העברית בירושלים. לאחר ניבחר ל-תל-אביב הצטרף דה-הפריס ב-1961. פרופ' דה-הפריס הוא הרקטור הרביעי של אוניברסיטת תל-אביב.

נחוג • יום-הולדתו ה-48 של מי שהיה מפקד חיל-האוויר הישראלי, האלוף (מיל.) דן טולקובסקי. רוב חייו של

טולקובסקי

טולקובסקי, שהוא יליד הארץ ובוגר הגימנסיה הרצליה שלמד בלונדון הנדרסת מכונות — קשרים בטיס. הוא למד טיסה בחיל-האוויר הבריטי והשתתף בטיסות קרבי במלחמת העולם השנייה. ב-1947, אחרי החלטת החלוקה של ארץ-ישראל באו"ם, החל טולקובסקי ברכישת מוסים עבור המדינה.

דינה שבדרך. עם קום המדינה, הצטרף ל-חיל-האוויר ואף מונה לקצין המיצעים של החיל — בדרגת סגן-אלוף. ב-1953 הוא עלה לדרגת אלוף, בתור מפקד חיל-האוויר הישראלי, עד 58, עת השתחרר מהצבא ועבר לנהל את חברת ההשקעות של בנק דיסקונט.

נחוג • יום-הולדתו ה-60 של הפרופסור שלא מן המניין למשפטים באוניברסיטה העברית בירושלים ונשיא בית-המשפט המחוזי בתל-אביב מ-1965 — זאב צלמנר. צלמנר, יליד אוקראינה שלמד באוניברסיטת ברלין, ליפציג והידלברג, ומשפטים בפאריס, עלה ב-1936 לישראל. ב-1949 נתמנה שופט בית-המשפט המחוזי, וב-1952 שופט בפועל בבית-המשפט העליון בירושלים, ב-1953 קיבל את המינוי של נשיא תורן בבית-המשפט המחוזי בתל-אביב עד שמונה לנשיא קבוע, ב-1965. השופט צלמנר גר ברחוב השופטים בתל-אביב.

נחוג • יום-הולדתו ה-67 של השר בלי תיק בממשלת-הליכוד-הלאומי מטעם גח"ל — יוסף ספיר. ספיר, יליד הארץ,

דור רביעי, עסק בציירותו בחקלאות כבעל משק בפתח תקווה, העיר בה הוא שימש בשנים 1940 עד 1951 כי ראש. בשנים 1953 עד 1955 כיהן ספיר כשר-תחבורה, ועם הקמת גוש חרות-ליברלים ב-1965, הוא נבחר ליושב-ראש שלו. עם הצטרפות הגוש לממשלה, ב-מאי 1967, מונה ספיר כמזכיר משני השרים מטעם גוש זה.

ספיר

נעצר • בפאריס, שחקן הקולנוע הצרפתי אלון דלון, לחקירה, כחשוד בריצת חברו ושומר ראשו, סטפן מרקוביץ. ההחלטה לעצור את דלון נתקבלה לאחר שרופא בדק אותו, ואף הוריק לו זריקה וקבע, כי הוא מסוגל לעמוד בחקירה. אחרי 35 שעות-חקירה — שוחרר דלון ממעצרו.

הלתה • שחקנית הקולנוע שבריאונה היתה רופפת מאז ומתמיד, כתוצאה מנפילה מעל גב סוס בשנות ילדותה — לייז טיילור. לייז, שנפגעה באותה נפילה ב-גבה, כבר נותחה פעמיים בשל כך. הפעם המצב חמור למדי, ורופאיה חוששים ש-הצטרף לעבור ניתוח נוסף.

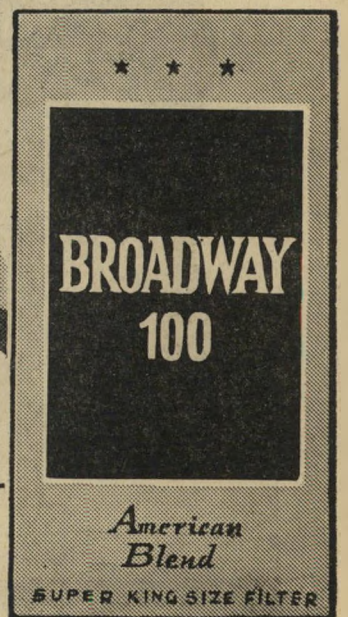
ניסתה להתאבד • באמצעות גלולות שינה, שחקנית הקולנוע הצרפתי בריגיט בארדו. ניסיון ההתאבדות בא לאחר שנועד לבריגיט כי היא בהריון. ב-חוגי האמנים בפאריס היה ידוע כי הריון הפחיד את בריגיט תמיד, וגם עם בנה היחיד, שנולד בניגוד לרצונה, אינה מקיימת קשרים כל שהם.

★ ה "מיני"
★ יותר ויותר
★ קצר
★ הסיגריה
★ יותר ויותר
★ ארוכה!
★

BROADWAY
100

★ ה, סופר קינג-סייז
★ הראשונה בישראל.
★ 100 מ"מ אורך. פילטר
★ ארוך במיוחד, לכן
★ עישונה מעודן יותר.
★ תערובת אמריקאית.
★ קנה! נסה! ותהנה!
★

20 סיג. בחפיסת זהב 1.50 ל"י

תוצרת דובק - ערבות לטוב!

פרסום דיר 'עקבסון'

האנצ'למ התורני

אילו הלך למדבר הפוליטי, זמרים שם את קולו למען מדיניות אלטרנטיבית אמריקאית?

ייתכן שהיה מאבד את מקומו. אך הוא היה זוכה בהערכת הציבור הרציני. וזכור, אחרי שכשזון ממשלת הליכוד הלאומי זעק למרחקים, כאשר השלום רחוק יותר מאי פעם, כאשר המצב הביטחוני המור ומחמיר, כאשר גם אנשים פשוטים שואלים את עצמם כדאגה עמומה לאן כל זה יוביל — כיום היה אותו יגאל אלון נראה אחרת. פינחס ספיר, אחד האנשים הבלתי-פופולריים ביותר בארץ, העז ללכת בדרך זו. הוא לא הפסיד דבר. הוא זכה בכבוד מחודש.

אילו עשה זאת יגאל, כיום השייכי של המלחמה, עם מלוא כשרונו באישי-ביטחון וכמצביא עומד נצחון — היה המצב שונה כיום, מצב המדינה ומצבו שלו.

★ ★ ★

כאן יתפרצו חסידיו של יגאל ויקראו בזעם: הרי בדיוק את זאת הוא עשה! הוא פירסם את תוכנית השלום שלו חודש אחרי המלחמה!

נכון. הוא פירסם — תוכנית. אגיד עליה דברים ברורים ובוטים. תוכנית אלון היא תוכנית אפון. לא תוכנית שלום, כי אם תוכנית היסול השלום.

בעיני היא גרועה יותר, לאין שיעור, מכל אשר הציע עד כה משה דיין.

וכאשר אלון הופך תוכנית זו לסלע-מחלוקה, ומשתמש באי-ביצועה כעילה להתפטרותו — אין הוא יכול לקחת לתמיכתו אף של שוחר-שלום אחד במדינה זו.

תוכנית זו, רק דבר אחד ממשיכה: התביעה לכיפוח ביקעות הירדן לשטח ריבונות ישראל, ולי-התנחלות מידית בה.

(כל זה, כמובן, בנוסף על סיפוח רצועת עזה, איזור-הכרמל ותחום יבנה-הכרמל, חוף ים סוף ורמת-הגולן).

רק פתי יאמין כי אחרי ביצוע שלב זה ניתן יהיה להתזר את שאר הגוה המערבית (כלומר: איזור שכם) לבגד חוסין או לעם הפלסטיני.

ההתנחלות בביקעות-הירדן היא הכרזת-מלחמה כושית על העולם הערבי.

לא ימצא ערבי אחד — אפילו לא קהילי-לג אחד — בפלסטיין ובעולם הערבי כולו שיסכים לאחר שכן להיזכר עם ישראל, לחת יד לישראל, לכרות שלום עם ישראל.

לא פלא הוא שמנחם בגין תומך בשלב זה של תוכנית אלון. כי מבחינת התוצאה המעשית, אין שום הבדל בין תוכנית-אלון ותוכנית-בגין. שניהם יחייבו ההוקה ויצחית בכל השטח, מלחמה ויצחית בעולם הערבי. מלחמה שתהפוך את משה דיין לדיקטטור של ישראל-ירבתי הי-נצורה.

זה הפאראדוס הגדול של יגאל אלון.

★ ★ ★

אני יודע. מה האזהר? לאן ילך יגאל אלון? כמו רבים ששירתו תחת סיקורו בימים ההם, אני שומר בליבי חיבה לאיש זה.

הייתי רוצה שיהיה נה שיכול היה להיות. לא י ל ל . . .

ואון גאוני הפירסום-העצמי ויהסי-הציבור.

★ ★ ★

ש עיד הבדל גדול בין דיין ואלון, כשי-שניהם משחקים מישחק של גמ-גום-יונה.

דיין יכול להרשות לעצמו להיראות כי-יונה.

כי איש אינו מאמין ברצינות כי-הוא יונה.

הכרזותיו היוניות נראות בעיני כל — בצדק — כטכסים מחוכים, לאחיות עיני-ה-עולם, עיני הערבים בשטחים, ועיני כמה מן הפרופטורים הפחות-חכמים באוניברסיטה.

הכל יודעים כי דיין הוא נץ, היה נץ ו-יהיה נץ.

דיין הוא מועמד המלחמה.

ואילו יגאל אלון, כשהוא מנסה לשחק אותו מישחק, מושיב עצמו בין שני כסאות.

מכן — עוד כמה שעות (שעות בלבד!) בפי-הלחץ הציבורי של שיכור-דיין. אילו סירב דיין לקבל את תיק-הביטחון, והיה עומד על תביעתו לקבל לידו את רא-שות-הממשלה.

בקיזור — אילו זכה יגאל בתיק הביטחון בסוף מאי.

כי אז היה הוא היום הגיבור הלאומי, גדול מצביאי ישראל, נער-השעשועים של העולם המערבי, קיסר השטחים, נושא לפ-טיציות בווסט, אלון ל-שעות הממשלה.

ואילו ההוא עם-היטייה על העין — מה שמו? — היה נשאר עסקן אופוזיציוני קטן בלבד.

★ ★ ★

א ל תדון את דעך עד שתבוא במקור מו. לאיש לא קרה מה שקרה ליגאל אלון, ואיש אינו יכול להגיד איך היה הוא מתנהג במקומו.

אפשר להבין את הרקע הנפשי

זהו או לא זהו?

הניצים חושבים אותו ליונה. היונים — לנץ.

תחת להיות מועצתם של הכל, אין הוא מועמדו של אף אחד.

כמלך הניצים — אין העם זקוק לו. המי-קום פשוט תפוס.

כדיין אחד — דיין.

(יתכן מאוד שגם זה יותר מדי. אך אלון-הים ישמרנו מדיון שני).

שום אדם שיעיג את עצמו בפני הציבור כדיין-מישנה, כדיין או כתידיין, אין לו שחר של סיכוי.

זהו שרשרת — זהו אנטידיין.

★ ★ ★

אנטידיין אינו סתם דיין-נגדי — משהו שידמה לדיין כשתי טיפות-דין, והעומד מילו במחממת הרפלימים והכותרות. אנטידיין — סירטני מנהיג צעיר, נמרץ ועיקבי, שיישג בפני הציבור את הקו ההפוך מזה שאותו מייצג דיין.

ובאן מתעוררת שוב שאלה של "אילו" — אותן השאלות הרודפות אחרי יגאל אלון. מה היה קורה אילו הופיע אלון ל-מחרת המלחמה, כמנהיג מתנהג-השלום?

אילו הציג מול פני המדינה תוכנית שלום מתפכחית, נועזת ובהירה?

של מעשיו ומחלליו. אך אין זה פוטור אותנו מלהצביע עליהם.

אלון רואה את עצמו כמועמד לירושת ראשות-הממשלה.

בכך אין כל רע. להפיר, אדם שאינו ר-אח את עצמו כראש-ממשלה פוטנציאלי, אין מקומו במרכז הבמה הציבורית.

הצרה היא שאין אלון מופיע כמועמד למען גישה מדינית מובי-הקת, ברורה וייחודית.

כמו יריבו העיקרי — משה דיין — הוא מופיע כיונה וכנץ, כיונץ וכנציון, כמועמד של כל דעה ושל כל השקפה.

משום כך לא עלתה התחרות זו מעולם לדרגה של מאבק גורני אמיתי, כהתנג-שות בריאה וחיונית של גישות אלטרנטי-ביות, אשר בה יכולה להתגבש דעת-ציבור לקראת ההכרעה הרתי-הגורל העומדת בפני המדינה.

ההתחרות הזוהי יותר ויותר לי-התחרות-יופני, האבק על כתר-נערה-החן (או נערה-הינחונים).

התחרות כזאת — פשוט אין בה עניין. אין בה גם סיכוי לאלון.

כי רצה מולי-הביש, כי מולו עומד האלון העולמי של החינה-הנים,

אני מבין את תימורניו האחרונים של יגאל אלון.

הוא התפטר ממועדות-השרים, כך נאמר, מפני שזא מאמין כי החלטות ביטחוניות גורליות מת-קבלות בדרך-לא-דרך, לא התי-ייעצויות מספיקות, בקלות-דעת, בחוסר-אחריות.

ולראייה: הכרעה ביטחונית חשובה, שעי-ליה הוחלט בחטף, ללא השתתפות השרים המרכזיים בשלב הקובע, על סמך ידיעות בלתי-שלמות, ללא שקילת התוצאות הר-מחויבות.

אם כן, אחת מן השתיים: או שיגאל אלון סבור כי מצב זה עולל להמית אסון על המדינה, ועל כן אינו רוצה להיות שותף לאחריות. או שיגאל אלון סבור כי-זהו עניין מישני, שאין בו סכנה של ממש.

במיקרה הראשון: מדוע התפטר רק ממועדות-השרים, שאינן אלא מכשירי-מישנה של הממשלה?

מדוע לא התפטר מן-הממשלה עצמה?

מדוע הוא ממשיך לשאת במלוא האחריות למעשיה ולמחלליה של ממשלה זו, שהוא לא רק אחד משריה, אלא אף סגן ראש-הממשלה בה?

במיקרה השני: מה כל המה-מה? לשם מה הבחיל את המדי-נה, תחריד את האזרחים, הפעיל מחדש את הרושתי-השמועות?

★ ★ ★

התפטרות-עלית-נאי זו, התפטרות-שאינה-התפטרות, כבועה בה תכונה של הוסרה-החלטיות.

גם ההנמקות הרשמיות, ערפיי-לים מוזרים אופפים אותן.

יש איה-בנות עם אשכול. ראש-הממשלה אינו מתייעץ בו. אלון לא שותף בהכרעות חשובות.

וכתוספת, כאילו לאחרי-יד, נאמר כי יגאל אינו משלים עם רחיית ההתנחלות בשטחים.

ושוב — אחת מן השתיים: או שיגאל אלון חרד למעמדו (וזה לגי-טימי בהחלט) ומסיק מסקנה מן הפגיעה בו,

או שיגאל לוחם על קו מדיני משלה, ומוחה על דחייתו.

עורבים שני התהומים אינו משי-רת שום מטרחה. הוא רק מבדיל את היוצרות עוד יותר, מבכיר את הרושם כי המעשה כולו אינו מחרי-שב די בזרז.

★ ★ ★

ני סבור שאין זה מיקרה. משהו דר-מטמעי דבק ביגאל אלון מזה 19 חוד-שים.

מאז מלחמת-הששת-ימים, הוא משוטט על הבמה הלאומית כאחיו הצעיר של האמריקא.

לחיות לא לא להיות — הינה השאלה. כמו זנסיך הדני המנוח, הוא מקיים יח-סים דומשמצעים עם אמרי-הגורדיה הוקנה של מפא"י, ויחסיו עם אביו התורג, לוי-אשכול, מסובכים עוד יותר.

בחודש מאי הגורלי, כמעט הגיע אל פיס-גת התהילה כימעט.

מאז הוא חי בעולם של אילו. אילו חזר מלנינגראד ויכיומיים לפני שחזר.

אילו נכזז אשכול בעוד מועד בפני גולי-דה, שתבעה למסור את תיק הביטחון ליגאל. אילו החזיק אשכול מעמד — לאחר

מיישג

במדינה

העם

מול הגרדום

לוחם בגבורה על זכותו לחיים ולחירות. ה' פשע שבוצע בעיראק היום ילמד עם זה מה צפוי לו אם ינח את נשקו ויאפשר לקלגסי שלטון הרצח לאדור לארצו המשוחררת.

העיונות המוסרית. סיכום אבנרי: "העם בישראל מרכין את ראשו מול פני גופות הקורבנות, כשכליבו ארבע החלטות.

איש לא ניחש איזו סמליות נוראה תלוה את המעמד החגיגי. עסקני עולי מצרים קבעו, כי ביום השלישי של השבוע תיכרך בחולון עצרת-אזכרה והתייחדות עם זכרם של ד"ר מרוזק ושמואל עזר. כי ביום זה מלאו 14 שנה לעליית השניים לגרדום כי קאהיר.

כאשר התכנסו משתתפי הסכם, היו בידיו הם עיתונים שבישרו כי אותו בוקר עצמו ניתלו בבגדאד תשעה יהודים נוספים — אף הם באשמת ריגול למען ישראל.

אל גרוד-הזיכרון שהוכנו לזכר השניים ולזכרו של אלי כהן ז"ל, שניתלה בדמשק, הוספו ברגע האחרון גרות חדשים.

נקודות-האור הזעירות הטילו צללים קוד-רים מאוד על המציאות החצובה הסובבת את ישראל.

רודנות מעורערת ועלובה. ההוד-עזרות, שהקיפה את כל אורחי ישראל, מצאה את ביטויה באותו ערב עצמו, כאשר בכנסת קם הו"ר קדיש לוז והקריא את שמות תש-עת הרוגי-המלכות.

בוזה אחר זה הביעו ראשי המפלגות — מראשי-הממשלה ועד אמיל חביבי מרק"ח — את סלידתם ממעשה-התועבה.

ח"כ אורי אבנרי, שהכיר אישית כמה מ-מנהיגי ההפיכות הקודמות בעיראק, הכריז:

הפשע המחריד, שבוצע הבוקר, עם שחר, בבגדאד ובבצרה, חורף את דינו של מישטר התלינים השולט בעיראק.

עוד לפני שבועיים, כאשר הוגשו הצעות דחופות לסדר-היום של הכנסת, כדי להתריע כנגד מזימה חשוכה זו, היה ברור כי רק הודעות כללית של דעת-הקהל העולמית, עשויה — אולי — למנוע פשע זה של רודנות מעורערת ועלובה, אשר רוממות ה-לאומיות הערבית בפייה, ואילו מעשיה — כורים קבר למדינה העיראקית ולכל תיקות הקידמה במרחב.

מרחץ דמים. הוא הזכיר את משפטי הוועה של הרודנות העיראקית, שהפכו שכי-דבר עוד בימי השתוללותו של השופט פאדל מהדאוי, בתקופת שלטונו של קאסם, כאשר שלח למחת, תוך גידופים וקללות, עשרות מדינאים, קצינים ואזרחים — שלא היו מהיר-מנים על הרוזן.

מישטרו של עארף, שמתכו צמחה הריד-נות הנוכחית, התחיל את דרכו במרחץ-דמים כללי, שחיטה בה נקטלו, ללא דין ומישפט, אלפים מבני העם העיראקי, שהוגדרו על-ידי המישטר כ"קומוניסטים".

כל אותה עת נמשך הנסיון של שליטי בגדאד לבצע רצח-עם, ולשים קץ לקיומו הקאוני של העם הכורדי בצפון-עיראק, ה-

* ביניהן: הצעה של סיעת העולם הזה — כוח חדש. לפי בקשת גורמים מדיניים, הוס-כם לעכב השמעת הצעה זו בפומבי. הנימוק היה — הדבר עלול להזיק.

מדליקה לזיכרו של ד"ר מרוזק ושמואל עזר ז"ל, אשר הוצאו להורג לפני 14 שנה בקהיר, בעוד הנר הרביעי הודלק לזיכרם של תשעת היהודים שניתלו ביום ההוצאה בבגדאד, אחרי שהושאמו בריגול לסובת ישראל.

אמו של אלי כהן ז"ל

שי, בשורת גרות הזיכרון. שני הנרות הראשונים

דה זו חושפת את אופייה של הפרשה כולה. כי למרות שממשלת בגדאד דיברה על "אוי-בי העם" ו"בוגדים במולדת", היה ברור כי מישפטם ותלייתם היו רק חלק ממסע אנטי-יהודי מכוון.

הידיעה הראשונה על מעצר היהודים פור-סמה לפני כשלושה חודשים. דובר הכת ה-צבאית הודיע, כי נתפסה רשת-ריגול שפע-לה למען ישראל והאמריקאים. בהדרגה הוד-לפו ידיעות, עד שהצטיירה התמונה השלימה שלילי בבגדאד היו מעוניינים להציג:

גילוי הרשת, לדברי העיראקים, בא הודות לעירנותם של אנשי-ביון סובייטיים. אנויות-ריגול רוסיות, ששטו במיפרץ הפרסי, קלטו תשדורות מן העיר בצרה בעיראק לעיר עב-דאן באיראן. מומחי הצופן הרוסיים מיענחו את תוכן התשדורות, הוויעו למודיעין ה-עיראקי כי בדרך זו מועברת אינפורמציה על הצידו הצבאי הרוסי שסופק לצבא ה-

שיירה של משאיות צבאיות, מלחת מישמר כבד, יצאה משערי בית-הסוהר המרכזי של בגדאד. הבניין בן הקומה ה-אחת היה מואר באור יום. ממול, ליד בניין משרד-החוק, עמדו שני טנקים.

השעה היתה קרוב לארבע לפנות בוקר. השיירה עברה את כיכר אל-מועזם השוממת, נכנסה לרחוב ראשיד — הדיוגוף של בג-דאד — והמשיכה לכיוון הכיכר הגדולה של העיר, טאחת אל-תחריר (כיכר השיחרור). ככל שהתקרב המכונית לכיכר, גדל מספר הצופים, שהצטופפו משני צידי הרחוב. בכי-כר עצמה כבר עמדו כמה אלפי גברים.

הם הוזמנו במיוחד, על-ידי שידור שלאחר-הצות, לבוא ולחזות בסופם של "אויבי העם". שישו ושמחו בני בגדאד! קרא הקריין. באחרי המידברי הקר הקיפו פלוגות של חיילים את הכיכר הגדולה, שבמשך זורות נשאה את השם באב אל-שרקי ("השער ה-")

"החלטה ראשונה: לא לחסוך שום מאמץ כדי להציל אחים גירדמים. "החלטה שנייה: לתת יד לכל רכוחות הפועלים, ושיעלו, להפלת המישטר הפור-שע בבגדאד.

"החלטה שלישית: לא להניח לפשע ב-שאיפתנו ובמאמצינו להשיג במרחב שלום, שיבטיח את החיים ואת הביטחון, ושישחרר את המרחב כולו מיצור-פלצות כמו המיש-טרים הקיימים בבגדאד ובדמשק.

"החלטה רביעית: לשמור מכל מישמר על עליונותה המוסרית של ישראל, אשר בה אין עונש-מוות, אף לא למרגלים ולחבלנים — ועל כך גאחתנו.

לעולם לא נרד לשפל-המדרגה של הליני-בגדאד! לעולם לא נדע תלינים במדינתנו, שחרת החיים והאור!

"כבוד לקורבנות. זיכרם יישמר בישראל."

הפגנות

נשים

מול

הקבר

24 שעות לפני שנתלו תשעת היהודים בכיכר השוק של בגדאד, נכנסה קבוצה של (המשך בעמוד 14)

שובתות הרעב ככנסית הקבר הקדוש עזר הפגנתי

את

שלום כהן

עיראקי; ועוד אינפורמציה כללית הפוגעת בביתחונה של עיראק.

אולם איאפשר היה לדעת מי משדר — ואל מי.

★ ★ ★

חבירה חשודה

החזיה הראשונה, לטענת העירא-קים, נתפסה כמעט במקרה. אנשי-ביט-החון, שהופקדו על שמירת תחנת הרכבת של בגדאד, עצרו את אלברט חביב תומאס, ערבי נוצרי תושב בגדאד. חבילה ארוזה בנייר שהיתה בידו עוררה את חשדם. כאשר נצי-טחה להראות את תוכן החבילה, התגלו בה חלקים מפורקים של משור.

האיש נעצר, סיפר שהוא סקיד המבצע שליחויות שונות. את החבילה קיבל במשר-דו של עמיל-המכס היהודי עזרא נאגני ז"ל-כה בבצרה, כדי למסור למשרדו של זליכה בבגדאד. הוא כבר ביצע שליחויות רבות מסוג זה בעבר.

שרותי הביטחון נכנסו לפעולה, פתחו ב-מעצרים סיסטוניים. הם הציגו את המעשה כ-אחת ההצלחות הגדולות שלהם, תיארו את עשרות העצורים ברשת מאורגנת היטב, מורכבת על-ידי ישראל ופועלת למען שרות הביון האמריקאי. אנשי הרשת, טענו העירא-קים, אספו ידיעות צבאיות, העבירו אותן למרכז בעבדאן. מכיוון שבין בצרה לגבול האיראני מפריד רק נהר קטן, והמעבר אינו יותר קשה מאשר הנסיעה בין תל-אביב ו-פתח-תקפה, לא היה להם כל קושי להגיע לאותו מרכז מסתורי, לעבור בו קורסים למודיעין ולחבלה. את האינפורמציה השוט-פת העבירו באלחוט.

מיזרחי). כבר היו בעבר מיקרים של תלייה פומבית בכיכר זו, בהם חששו השלטונות פן ינסה מישור להפריץ את מהלך הוצאתם להורג של מנהיגים קומוניסטיים. אבל לא הפעם. החיילים ביקשו רק לשמור על ה-סדר, כמו סדרנים במופע בידורי המוני. השיירה נעצרה במרכז הכיכר, לרגלי ע-מודיעץ גבוהים, שכל אחד מהם מצויד ב-שלוש ורועות. מן המשאיות הוצאו 11 גחיות.

★ ★ ★

המהפכה המנצחת

התלייה הסיטונית התבצעה בשיט-תיות של שחיטת בקר, בתוך חצר ה-גרדום של בית-הסוהר, אחרי שראשי ה-11 כוסו בשקים שחורים.

כאשר עלתה השמש, ניצבו 11 הגופות על עצי-התלייה. מכל חלקי העיר והפרברים נהרו המונים. במשרדי הממשלה ובמיפעלים הגדולים הוכרו על שבתון רשמי. בתי-עסק פרטיים נסגרו. משאיות העבירו חינם רכי-בות פועלים בנסיעות מאורגנות אל הכיכר. הנשיא, הנגראל חסן אל-בכר, בא בעצמו לחזות במחזה הנורא. "זאת הוכחה", הכריז באוזני ההמון, "כי המהפכה מנצחת!" כאשר הורדו הגופות, לעת ערב, כבר הס-פיקו לחזות בהן כחצי-מיליון איש. בבצרה, עיר-הנמל בדרום, יערך פסטיבל דומה סביב גופותיהם של עוד שלושה מוצאים-להורג.

★ ★ ★

הרוסים עזרו בנידוי הרשת

מבין הארבע-עשר שניתלו ביום שלישי זה היו תשעה יהודים — ועובי-

התלוינים

צוקי: «ואללה, איננה אשם!»
אבל נמצא מי שמוכן היה להפיל את עצמו ולהעיד כי אמנם היתה רשת זו קיימת, ושהיא באמת פעלה נגד בטחון המדינה. זהו עורך דין צעיר בשם ג'עפר צאדק אל-חאוזי, שהעיד כי אסף ידיעות מאנשי צבא יהודי רן לראש-הרשת היהודי.
אל-חאוזי (ששמו פירושו «המכשף» בערבית) אמנם נידון אף הוא למיתה. אבל עונשו הומר למאסר-עולם — ואפשר להניח שבקרוב ייצא לחופשי, בשקט.
ייתכן שהוא עוד יופיע כעדהמלך במשפטים שיערכו בקרוב. שכן בבית-הכאב כי

אחד העצורים, נעים כדורי, אף פוצץ, ל-דברי התביעה, את גשר מקאם הגדול, המת-נשא מעל סידרת תעלות בעיר בצרה. הגשר אמנם פוצץ — אבל כל איש בעיראק יודע, כי היתה זו פעולתה של מחתרת שמאלנית גדולה, שאנשיה מתרכזים באזור הביצות מסביב לבצרה, ואשר כוחות סדירים של צבא עיראק לא הצליחו עד כה להכניעם.

מישטר הפחד מהפיכה

במשך שבועות פירסמה העיתונות ה-עיראקית ידיעות על מעצרים ועל חובי-גיות איומות שסוכלו. הכונה היתה ברורה לחלוטין: להסיח את דעת-הקהל ממחוללה של כת הקצינים, שפירסמה חוברת-הבטחות בת 30 עמודים תחת השם היומני מישטר ההפיכה — אבל לא הגשימה אפילו הבטיחה חובית אחת מכל אלה. היהודים נוצלו כשעיר-לעזאזל, וכל זעם ההמון הופנה כלפי-הם.

מדוע, אם כן, הושבו גם מוסלמים וגוצ'רים על ספסל הנאשמים?
פחדו הגדול של המישטר הנוכחי — כמו כל יתר המישטרים שקדמו לו — הוא מפני הפיכה פתאומית, שתשים קץ לא רק לשליטון הקצינים היושבים עתה בארמונות ה-ממשלה, אלא גם לחייהם.
במשך השבועות הראשונים אחרי שהדיחו את עבד-א-רחמן עארף, רצחו קציני הכת החדשה מאות קצינים ועסקנים מתחרים. תרישי שבי בגדאד התרגלו למצוא בבקרים את גוי פיתיהם של אישים ידועים — או סתם סטודנטים וקצינים זוטרים — מושלכות בי-

כר הם מתרצים את הזוועה:

שילמו החיילים המצריים בחזית ארץ-ישראל: הפגנים שנורו לעבר הקחים הישראליים לא התפוצצו, ואילו המוקשים שהונחו על ידי חיילי פארוק התפוצצו בידי מניחיהם.
הסוכנים הישראליים אף הצליחו להחזיר מספר אנשים אל תוך ציחתה של אונייה סורית. שעסקה בהובלת נשק ותחמושת למצרים. באחת ההפלגות נתקלה האונייה בסירת-דיגים הפוכה בלב-ים. רבי-החובל העלה את הניצולים לסיפון — ואז השתלטו אלה, בעזרת הסוכנים הישראליים, על אונייתו והובילו אותה לתל-אביב.

★ ★ ★

מיבצע אחר, שישכח, מלמד — כך הסביר אל-מוצאור — על שיטות המודיעין. הוא נערך במצרים, בשנת 1954, כאשר יחסי מצרים-ארצות-הברית עמדו בסימן פריחה. רשת ישראלית — מורכבת מיהודים מקומיים — הסמינה פצצות בנמל-המריאקאים. אחר-כך זיף המודיעין הישר-

כל פעם שמדינה ערבית עורכת משפט-אחדה לאזרחים יהודיים, באשמת ריגול לטובת ישראל, היא מטילה על שופרות-התעמולה שלה שני תפקידים: להסביר ל-עולם מדוע היא שולחת את היהודים האלה לגרדום; ולאזרחיה שלה — מדוע יוצאת ישראל מנצחת ממיבחי-הכוח עם מדינות ערב.

כדי למלא תפקיד זה, פיתחו התועמלנים הערביים שיטה קבועה: הם מציינים את המודיעין של צה"ל בצבעים השחורים ביותר. הם מתארים אותו לא כגוף מודיעיני רגיל — אלא כמנגנון שטני, שאין בפניו שום מעצור.

כאותו שבוע בו ביצעה בגדאד את ה-

משפט הראווה

התמונה הראשונה — והיחידה של הנאשמים שהותרה לפירסום. נראים בה היהודים והערבים עומדים בתא הנאשמים, מקשיבים להקראת גזר-הדין. למחרת הפירסום — כבר בוצעה התלייה הטינונית.

רחובות, כשסימני עינויים מעידים על ה-צורה בה נרצחו.

אבל יש גם מנהיגים שאי-אפשר לרצוח כחשאי ובשקט. בולט ביניהם עבד-א-רחמן אל-בזא, האורח שכיהן כראש-הממשלה לפני שנתיים. יותר ויותר עיראקים נשמעו כי חודשים האחרונים דורשים את החזרתו ל-שלטון, וביטול הדיקטטורה הצבאית הרצ-חנית.

כדי לחסל את אל-בזא — צריך להוכיח שהוא כוגד. הבגידה הנוראה ביותר היא הבגידה בשורות ישראל. על כן היה צורך להוכיח שאומנם קיימים בוגדים בעיראק, הפועלים למען ישראל. כדי שטענה זו תיר-אה סבירה, היו קציני בגדאד חייבים לחלול את האשם במיספר רב ככל האפשר של יהודים — ולצרף אליהם שותפים ערביים. זה מה שעשו במשפט האחרון.

הנאשמים היהודים כפרו כולם באשמה. אחד פתח — «ראש הרשת» וילכה — אף נשמע כאחד השידורים של רדיו בגדאד

* בישראל פורסם בתחילה שהוא בנו של הרב הראשי של בגדאד, ששון כדורי. אך בנו של הרב נקרא שאול ששון, והוא מוזנק זיין במעצ.

החובע

רביסון ראגב פכר, זמזם באקדח אפילו כי עת המשפט הראוותני אשר נערך לנאשמים.

רים. מיבצעם הנועז ביותר היה חיסול רשת הקשר של המפקדה העליונה בסיני. הם הצליחו לחבל ברשת האלוטית, שקשרה את המפקדה עם כוחות-המישנה. כך אילצו את המפקדה להשתמש באמצעי-חירום, אשר קל היה לישראלים להתלכש עליהם.

סיוט ושמו

מודיעין צה"ל

הסוכנים הישראליים עלו על הערוצים המצריים, ומכיוון שכבר פיענחו את הצופן המצרי — זרעו תורה ובוהו בין היחידות. ומדוע עזבו הכוחות המצריים את שארם אל-שייך ללא ירייה אחת? מפני שהישראלים הבוגדים שידרו פקודה כוזבת למפקד ה-כוח שם, לסגת ללא קרב.

ההצלחה הישראלית — כך קבע אל-מוצאור — נקנית באמצעים פסולים: אילו מים, שוחה, סחטנות, שחיתות-מינית. אפילו רצח אינו פסול. השבועון המצרי אף ידע לפענח את סוד מותו של מישל סאפרשטיין, מתורגמן של נאט"ו שנמצא מת בדירתו בשורות פוש בפאריס: «הוא סירב למלא אחרי הוראת הכנופיה הציונית — ולכן רצחו אותו».

גורם חשוב בביון הישראלי, לפי אל-מוצאור, הם יהודים שגדלו בארצות ערב — אם עלו לישראל, או נשארו בארצות לידתם. בדרך כלל הם גם מוצאים שותפים ערביים פמימים. ערבים אלה מאמינים שהם משתפים פעולה עם הביון האמריקאי או הגרמני. אומרים להם שהם צריכים לפעול למען שחרור ארצם מעול הקומוניזם.

בכלל, ראשי הביון הישראלי — אל-מוצאור מנה את ראובן שילוח המנוח, אבא אבן, טדי קולק — למדו את מיקצועם אצל האמריקאים. הם פורעים את החוב הזה, בעזרה שהם מגישים לביון האמריקאי. כמה למשל, במיבצע הברחתו של המיג העיראקי לישראל ומסירתו לידי הביון האמריקאי. «הטיס העיראקי מוגיר אל-רסא», קבע אל-מוצאור, «היה בעצמו איש ישראלי».

אלי מיסמכים, שכביכול הוכיחו לביון ה-אמריקאי, כי מניחי הפצצות היו מצרים. רק במקרה נתפס אחר מאנשי הרשת, באשר פצצת-הבערה התלקחה בכיסו. «מיב-צע זה», סיכם אל-מוצאור, «עלה לישראל בשמונה מסוכניה. אבל זה לא איכפת ל-בוסים בתל-אביב. הפרשה, שזכתה לכינוי פרשת לבון, הושתקה».

★ ★ ★

בשנים 1956—1957 התכונה פעילות הסוכנים הישראליים נגד המדענים הגרמניים במצרים, ונגד מיספעי הטילים בתלואן. הם הצליחו להחזיר שני סוכנים למשרדו של חסן סיד כאמיל, הממונה על קשירת יח-סים עם מיספעלים ומדענים גרמניים. השניים השיגו את רשימת 130 החברות הגרמניות והשושפיות שסיפקו חלקים למאמץ המלחמתי המצרי, וגם את שמות המדענים הגרמניים שחתמו על חוזה-עבודה עם מצרים.

הם תיכננו לחסל את כאמיל. ברעג האחרון ביטל את סיסתו למצרים, ורק אשתו סטה הביתה. היא מתה כאשר התפוצץ המי-טוס על גוסעיו. השדים הישראליים גם גרמו למותם של חמישה פועלים מצריים חפים מפשע, ולעיוורונה של מזכירת ה-מדען הגרמני חלפאנג פילץ — על-ידי מישלוח חבלות נמץ.

★ ★ ★

במלחמת יוני הגיע המודיעין הישראלי לשיאים חדשים. סוכנים דוברי-ערבית התחפשו כהדים מצריים, דורו אל מאחורי הקלעים כסיני. הם חטפו קצינים, גנבו מיסמך כיס פוריים, פוצצו מאגרי מזון ומים יק-

האופוזיציה האתלונה

הנושא: מילתה הביטחון. והי מילתה מרצון. הוא נועד להכניס כמה מאות מיליוני לירות. בזהאחריה קמו נואמים מרוב סיעות הבית כדי לתבוע כי יהיה זה מילתההחובה, כלומר — מס חדש. כי צורכי הביטחון, כך אמרו, הם כה חשובים, כה דחופים, עד כי אין להשאיר זאת בגדר מילתהמרצון.

הנואמים היו יפים. הם הביעו את החרדה העמוקה של הנואמים לביטחון המדינה. לכן מעניין בדאי את האזרח לדעת כמה חבריכנסת נכבדים — ובכללם הנואמים עצמם — נכחו באולם בעת ההצבעה על הצעתחוק חשובה, דחופה ומכרעת זה. כשהגיעה שעת ההצבעה, השתמשתי בזכותי ותבעתי כי מוכיר הכנסת יבנה את הקולות, וכך נרשם בפרוטוקול הכנסת כי בהצעה על מילתההביטחון הצביעו 15 חבריכנסת (כולל אני) בעד המילתה, והיכ אחד (הופיק טובי) נגד.

כסף הכד: שיש היעשר בכין 120 חבריכנסת!!!

אולי כדאי לרשום למען ההיסטוריה את רשימת הנוכחים באותה שעה. ובכן, מלבד היו"ר (סנהדריא), סגן שרהאוצר (דינסטיין) ואני נכחו: **רשימת הנוכחים:** מערך מעיימפ"ם — 3 מתוך 68 (ברעם, נבי כהן, גז), גח"ל — 1 מתוך 22 (דיז), מפד"ל — 1 מתוך 11 (חזני), ליע — 3 מתוך 5 (האזנר, גולד, אליעד), אגוי — 2 מתוך 4 (לורנץ וגרוס), מ"ח — 1 מתוך 3 (שוטסק), רק"ח — 1 מתוך 3 (טובי), 1 מק"י (מיקוניט).

יום לפני כן, בעיצומו של הוויכוח על אותו נושא, בשעה 8.55 בערב, נכחו באולם שמונה חבריכנסת.

★ ★ ★

בכל פרלמנט בעולם, ההצבעה על התקציב היא הצבעה ישירה: כל האופוזיציה נגד כל הקואליציה. כי התקציב הוא הביטל העליון של מדיניות הממשלה בכל השטחים. הצבעה בעד התקציב היא, למעשה, הודעת עם קו הממשלה לאורך כל החזית. לכן היתה חשיבות מכרעת לעובדה שנקבעה השבוע. כאשר נערכה ההצבעה הרשמית על תקציבהמדינה לשנת 1969/70, הצביעו נגד התקציב רק שלוש סיעות, המונות יחד 5 חבריכנסת — סיעתנו, רק"ח ומק"י. (לגבי מק"י היתה בעייה: ח"כ מיקוניט לא היה במקומו בעת ההצבעה, ורבים סברו כי נעדר בכוחה. אולם לאחר מכן הודיע כי נכנס בעת ההצבעה, וכי הצביע נגד.)

כל שאר הסיעות המתיימרות להיות באופוזיציה — אגוי ומ"ח — לא הצביעו נגד. אמרתי על כך את הדברים הבאים, כשעליתי לנאום כעבור שעה קלה על מילתה הביטחון: **אורי אבנרי:** סימניההיכר הראשוני של אופוזיציה פרלמנטרית הוא — הצבעה נגד התקציב. לכן יש משמעות רבה מאוד להצבעה שהיתה כאן זה עתה.

למעשה, לפי הצעה זו, נותרה סיעתנו — סיעתהיחיד שלנו — כאופוזיציה היחידה בבית הזה. מלבד רק"ח, שהיא בודאי פחות אופוזיציה בישראל מאשר פוזיציה של בריתהמועצות. העובדה שהבית נשאר למעשה ללא אופוזיציה לחלוטין, מלבד סיעתהיחיד קטנטנה אחת — יש לה משמעות מסובלת ועגומה, שאנו חייבים לעמוד עליה דווקא ביום שבו נולדה בבית הזה סיעת לווייתן, שיש לה בפעם הראשונה בתולדות הכנסת רוב מוחלט בבית.

יוסף פישר: טוב שלא אמרה כריש.

אורי אבנרי: במיקרה זה ההבדל בין כריש לבין לווייתן, בין דג ובין יונק, הוא לא כליכך גדול. שניהם טורפים.

מדד יוקר המימסד

● תעסוקתהיתר גוררת אחריה לחצים אינפלציוניים.

● האזירה הכללית של אופטימיזם רצימה במשך מאפשרת תזוזה של עובדים.

● האם בשנה כזו לא תחולק הכפרי דות במנגנונים, האם בשנה כזו לא יבוטלו מנגנונים מיותרים, ולא יוקטן מיספר הפקידים, באיזו שנה ייעשה הדבר?

על כך לא שמענו כל רמז, אף לא כי נאומי של שרהאוצר הנוכחי, שהוא — כמו קודמו — אמר לא פעם בפה מלא ש"קיימת אבטלה סמויה, שיש מנגנונים מנופי חים ומיותרים.

מה קרה כאן? מדוע נעלמה בעייה זו בשנה שבה ניתן לפתור אותה?

התשובה היחידה שאני יכול לגלות נעו צה בשיטה של חלוקת השלל בין המפלגות, כשכל מפלגה שומרת על האחוז הפרטי שלה, במנגנון הממשלה, על כל הגיבויים של אותה אחוזת. לא ניתן להקטין מנגנון גים במערכת היחסים המפלגתיים. וכאשר ווצר אותו לויתן, או כריש, הנקרא מערך העבודהמפ"ם, לא זו בלבד שאיננו מתקרי בים לפיתרון הבעייה אלא מתרחקים עוד יותר מהפיתרון.

ועל כל זה פורשים את המטריה הגדולה של סיכומות הביטחון, אפילו כאשר הביטחון מחייב את ההיפך מזה. בשם הביטחון מנסים כיום להצדיק כל דבר.

גיבויי היושבתראש, אני סבור שאפשר היה להסוך סכומים ניכרים בתקציב. אינני רוצה לומר שניתן להסוך מיליארדים. אני רוצה להיות זהיר.

אבל אין לי ספק שאפשר להסוך מאות מיליונים בתקציב, מבלי ל"קצץ בשום צורך ביטחוני, בשום שירות מוציאלי, ואף לא בתשלום חובות המדינה. מכיוון שהממש"ל לא אינה עושה אפילו את המאמץ הקטן ביותר בכיוון זה, אצביע נגד חוק המקדמה.

"חוק המקדמה" בא להסמיך את הר ממשלה להדפיס 600 מיליון ל"י חד" שות, עם כל הסכנה האינפלציונית הכי רוכה בכך, כדי לממן את התקציב. כל הבית, מהמרכז החופשי ועד מק"י הצ" בעד בעד זה. אנו הצבענו נגד, והסברנו: **אורי אבנרי:** ...כשם שאיננו מקב" לים את המושכלההראשון שלא יתכן שלום ושוה לא תלוי בנו, כן איננו מקבלים את הר מושכל הראשון שאי אפשר להקי יין את התקי ציב.

שרף

ליים. אבל מלבד כל אלה, יש עוד סכומים גדולים בתקציב, שאפשר לחסוך בהם. להוצאות אלה קראנו, כנאמינו על התקציבים הקודמים, בשם "מדר יוקר המימשל".

מה קרה, למשל, לאבטלה הסמויה? מה קרה לאותה אלפי הפקידים, ששרהאוצר הקודם, וגם שרהאוצר הנוכחי, הכריזו בפה מלא שהם בלתינהוצים במנגנון הציבורי, שהם מכבידים על המנגנון הממשלתי.

איזו הצדקה יש לממשלה להחזיק מעובד דה זו דחקה השנה? לא תיתכן מתאימה יותר לפיתרון בעייה זו! האם יכולה להיות שנה יותר טובה ומתאימה לכך? **המשך זועק לידים עובדות. מערכה הביטחון זועקת לידים עובדות. עובדות ביטחוניות חיוניות אינן מבוצעות בגלל מחסור במומחים ובעובדים במערכת הביט**

משה דיין משתמט

יום אחרי הקמת סיעת מעיימפ"ם שיש לה רוב מוחלט בכנסת, השיב משה דיין לשאלות רבות ענה בנוסח "אינני יודע", "אינני רוצה להשיב", "אני מסרב להשיב", והתחמק בגלוי מכל דבר שלא נעם לו. ואילו חברי הכנסת, שהוא ירק למעשה בפניהם, ישבו בהבעתפנים של תענוג עילאי, מתמוגגים ומתפעלים מפיקוחו של השר.

כך, למשל, שאלתי אותו אם בעיקבות האמבארט הצופי מתכוון הוא לצמצם את מישלטההקניות שלו בפאריס. התשובה: "אינני רוצה להשיב".

לשאלה אחרת, בעניין הודעת ראש עיריית ירושלים כי נציג משרדהביטחון תמך בהקמת האנדרטת לחללים הערביים בעיר, השתמט דיין בגלוי מלתת גיבוי לקולק ולח זור בפומבי על עמדתו בזכות האנדרטות: **משה דיין:** נציג הצבא הביע את דעתו בעניין זה בוועדהירושלית בירושלים. לא ידוע לי על שינויים שחלו בחוותההדעת.

מוות ברפ"ח

והתפטרות אלון

השבוע הגשנו ארבע הצעות דחופות לסדרהיום:

● הפירסומים על התפטרותו של סגן ראשיהממשלה, וגאל אלון, מוועדות שרים, וחילוקיההדיעות בינו ובין ראשיהממשלה.

● הצהרות השר דיין כשידור הטלוויזיה האמריקאית, כי ישראל לא תחזור לגבולותיה הישנים, גם לא במחיר שלום-אמת".

● שיתוף אנשיצבא בחוגים אינפורמטיביים של מפלגת העבר, דה, ושירכוכו אנשיצבא במאבק הפנימי במפלגת העבודה.

● הפגיעה בנשים ובתלמידות בעת הפגנתהנשים ברפ"ח, וקביר עת הליכים למניעת הישנות פגרי עות מעין אלה בעתיד.

● שערוריית הכשר הקפוא. מוכן שעל נושאים אלה גם הי גשנו שורה של שאלות.

הרב שרא נסע לאיטריה

אם רוצה סיעתנו לזכות בפירסומת כללית, היא צריכה לעשות דבר הנראה כמו שגיאה. כי אז מובטחות לה כותרות גדולות וידיעות מודגשות ברוב עיתוני ישראל, אפילו בעמוד הראשון.

זה קרה בשבוע שעבר. בזהאחריה פירסמו רוב העיתונים, ממערב עד גירוסלם פוסט, במסגרות מובלטות, סיפור משעשע: שקראתי בהצופה ידיעה על רב שביקר באסליה של פסל, כדי לבדוק אנדרטה שנועדה לכנסת. שאלתי את שרההדתות מדוע נסע הרב לאסליה, ואחרי ששרההדתות השיב לי במכתב והעמיד אותי על השגיאה המגוחכת, ביטלתי בבושתי פנים את השאליתה.

סיפור משעשע. אבל רק שאינו נכון. האמת היא שהשאליתה שלנו התבססה על ידיעה בהארץ, בה דובר על נסיעתו של הרב לאולפן האמן באסליה. ייתכן כי כתב הארץ אכן טעה, או הוטעה, ביחס לידיעה. מכיוון שהעניין נראה מעניין, בדקנו אותו לגופו, אחרי הגשת השאליתה. וכך נתגלתה לנו כי הידיעה שעלית התבססה, ושהוזכרה גם בגוף השאליתה, היתה מוטעית. מובן שביטלנו את השאליתה.

נראה כי שרההדתות התאכזב שאנדה לו הזדמנות לדפוק אותנו, ועל כן המציא בעיתונו את הסיפור הבדוי הנ"ל, כולל מכתבו שלא היה ולא נברא. שאך העיתונים העתיקו את הסיפור הבדוי בהנאה רבה.

אורי אבנרי: אם כן, מה היתה חזות דעתו, כבוד השר?

משה דיין: אני מניח ששיבות ועדת רודוליו הן סגורות, ואינני מוסמך למסור מהן ידיעה. בכל מקום, ועדתרודוליו כפוף פה למשטרה. אם אתה רוצה לדעת מה התרחש בתחומי הוועדה, אני מציע לך להפ" נות את השאליתה לשר המשטרה, שהוא אחראי לוועדה זו.

אבל ההתנגשות החריפה ביותר היתה בעניין התקריות האחרונות ברצועת עזה. שאלתי מה היו נסיבות המיקרה בי נהרגו בירות חילים 3 תושבי עזה, ונפצעו ארבעה אחרים, אחרי שהושלך שם רימון. האם האנשים שנפצעו זוהו? בני כמה היו הנפגעים? האם הוברר אם היה קיים קשר בין משלכי הרימון, ובין התושבים שי נפגעו? מה הוב" רר? האם הוד" הרו הנפגעים בי טרם ירו לעב" רם?

ויין היפנה אותי לתשובה על שאליתה אח" רת, בה אמר כי החיילים ירו אחרי קויתא-אר הרה, על אנשים שברחו. בין 7 הנפגעים היה ילד בן 6, והי

דיין

יתר מגיל 17 עד 50. משאלתי הקובעת — אם הוברר שהיה קשר בין הנפגעים ובין משלכי הרימון — הוא פשוט התעלם. (קשה להאמין כי בן 6 השליך רימון!) **אורי אבנרי:** כבוד השר, בינתיים היה מיקרה חמור נוסף ברצועתעזה, בי רפ"ח, וגם שם — כמו במיקרה הקודם — לא היו הנפגעים מעורבים במעשההחבלה, כפי שאני מבין מתשובתך. האם לאור כל זאת אין כבוד השר סבור שיש צורך בפירוט פקודותהקבע ברצועתעזה?

היו"ר רבורה נצר: השאליתה שלך היתה על עזה. זו שאלה אחרת.

אורי אבנרי: אני מדבר על רצועת עזה. זה אותו מפקד, אותו יחידות. **משה דיין:** לא אמרתי, בתשובה לי שאליתה שלך, שהנפגעים לא היו מעורבים בתקיפה. אתה אמרת זאת בשמי.

אורי אבנרי: אם כן, אני שואל.

משה דיין: אתה אינך שואל. אמרת שאני אמרתי זאת, ואת זה לא צריך לעשות. אני לא אמרתי זאת. אני טונה לשאליתה שלך וחוזר על מה שהשבתתי, ואם אתה מעצט אותי — אני מבקש ממך לדייק, ולא לסלף. אמרתי: הנפגעים זוהו. בין 7 הנפגי עים היה ילד בן 6, והיתר — מגיל 18 ועד 50. מה שקרה ברפ"ח אין לו קשר למע שקרה בעזה, ותוכל להגיש שאליתה נוספת. במילים פשוטות: השר פשוט סירב להתייחס לשאלה אם ההרגים היו קשורים כי מעשההחבלה או לא. מובן שהגשתי מיי שאלות חדשות לבירור העניין.

המדיניות הנוכחית של הממשלה וביאור הכרח להורדת רמת המחיה!

אם הממשלה מסרבת לעלות על הדרך הזאת, כי אז היא חייבת להתאזר באומץ-לב ולומר לציבור: הדרך האחרת שאנחנו עולים עליה, דרך הסיפוח וההתנחלות, היא דרך התובעת בהכרח הורדת רמת-המחיה של העם.

ולא הורדה קטנה, כי אם הורדה בשיעורים שיגדלו וירבנו.

תנועות לאומניות קיצוניות בחוץ-לארץ בתקופות אחרות, ולא אזכיר דוגמות, שהיה להן לפחות היושר המינימלי, בהסיפן למדיניות של סיפוחים ומלחמה, להצמיד לכך את הורדת רמת-המחיה להורדת רמת-המחיה של ההמונים. זה תמיד הולך יחד.

ואילו אצלנו, בדרך של מירמה ציבורית, רוצים ליצור את הרושם, והתקציב הנוכחי בא להגביר רושם זה, כאילו ניתן להשיג גם תוחלים וגם חמאה, ושניהם בלי הגבלה.

התוחלים יהיו על חשבון החמאה. הסיפוח יהיה על חשבון החמאה. אני סבור שהממשלה, במדינה דמוקרטית, חייבת להביא את הברירה הזאת בפני הציבור ולתת לו להכריע.

בעיקבות נאום זה הותקפתי קשות על-ידי אריה בהיר (רפ"י לשעבר) וויקטור שטייטוב (מפ"ם). שניהם האשימו אותי בכך שאני הולך בדרכי רק"ח, לפי מיטב שיטות מיקאארתי, על כן מסרתי בתום הישיבה הודעה אישית כלהלן:

אורי אבנרי: בנאומי היום, ניסה חבר-הכנסת בהיר להכניס לפי דבריו שלא אמרתי, ולבנות על כך תיליתילים של מסקנות, אשר הוא יודע — כמוני — שאין בהן שמץ של אמת.

נסיונו של חבר-הכנסת בהיר לייחס לי דיעות של רק"ח — נסיגה ללא תנאי וללא שלום — משום ששני סיעותינו הצביעו נגד התקציב, מכירה שיטות מסוימות.

התוכנית המדינית של סיעתי, שאותה פירסתי בהרחבה בכנסת עשרות פעמים מאז המלחמה, מבוססת על הרצון לברור שלום ללא סיפוח, בהתאם לדברי ראש-הממשלה ושר-הביטחון ביום 5' ביוני 1967.

אנו מקבלים את גבולות ה-5' ביוני כגבולות ריבונות ישראל, ומציעים לאפשר לעם הערבי הפלסטיני את הקמת מדינת הלאומית בשאר חלקי ארץ-ישראל — על סמך שלום ושמירה שילכול הסדר ביטחוני, רכללי ומדיני להבטחת עתיד המדינה ושלומה.

בירושלים המאוחדת יש לתת, לפי תפיסה זו, מעמד לא-מי גם לעם הפלסטיני — תוך הפיכת העיר השלימה לסמל האחדות והשותפות בין שני העמים.

סיכום במקום חמאה!

שר-הביטחון, אדם שבניגוד לכמה מעמיתיו שוגה לעיתים באמירת אמת, אמר לפני כמה ימים באסיפה גדולה מאוד של תלמידים בחלוצי, כי יכולנו להשיג כבר היום, אילו היינו מוכנים לחזור לגבולות ה-4' ביוני. אני אמרתי את הדברים כבר כמה פעמים מעל דוכן הכנסת, והקטע הזה מוברי נמחק מהפרוטוקול.

צינתי את העובדה הזאת, וכל דוברי הממשלה אמרו, מעל דוכן זה, שאינני אומר אמת. וכאשר הבאתי את הוזה כחות לאמת הזאת, נמחק הקטע הזה מן הפרוטוקול. עכשיו בא שר-הביטחון ומאשר את הדבר הזה. במצעים שהיו לישי ראל, הובהר שיש אפשרות סבירה להגיע לשלום בלי סי פוחים.

אריה בהיר: גבולות ה-4' ביוני זה בלי סיכומים?
אורי אבנרי: גבולות ה-4' ביוני פירושו: בלי סי פוחים.

אריה בהיר: בוחרת לכנסת נתנו לך את המנדט לומר זאת לחבר-הכנסת, שניסוג לגבולות ה-4' ביוני?

אורי אבנרי: 5' ביוני בבוקר יצאנו למלחמה על סמך הכרזה של שר-הביטחון, אותו שר-הביטחון, שאמר: אנחנו יוצאים להגן על נפשנו, אין פנינו לכיבוש שטחים.

הצבענו נגד התקציב, והצבענו נגד חוק-המקדמה. אך הצבענו בעת מלחמה-הביטחון, כדי להפגין את תמיכתנו במאמץ הביטחוני. בנאום שגרר אחריו כמה ספי חים, נימקנו זאת כך:

אורי אבנרי: בהמשך להצבעתנו (נגד התקציב), נצביע נגד חוק-המקדמה, אך לא נצביע נגד מלחמה-הביטחון.

נצביע בעד מלחמה-הביטחון, כי הצורך במאמץ הביטחוני קיים למעלה מכל ספק. בשעה שיש צורך לממן את הביטחון הפנימי של המדינה, אין טעם לבוא ולשארל מה היה הסיבות שגרמו למצב הביטחוני הנוכחי, אילו מעשים של האויב, ואילו בחוללים של ממשלתנו. קידם כל יש לדאוג לכך שהביטחון עצמו יהיה מובטח.

אבל תוך כדי כך, גבירתי הושתת-ראש, חובתנו היא להשמיץ מעל דוכן זה, אזהרה חמורה מאוד.

כל הנואמים בחיכות על התקציב, שאמרו כי התקציב הוא תקציב-מלחמה בצד ההוצאות, ותקציב-בחיירות בצד ההכנסות, צודקים בלי ספק. אילו היינו מסקים מסקנות אמיתיות מן המצב הביטחוני של שנה זו, כבר היינו מגיעים להורדה של רמת-המחיה.

לפי שעה זה נמנע, לא מתוך שיקול ענייני כלשהו, אלא מפני שאנחנו עומדים בפני בחירות, והממשלה משלמת שוחד-ענק לבוחרים.

אבל השנה הבאה לא תהיה שנת-בחירות. בשנה הבאה, אליבא דכל הדעות שנשמעו בוויכוח על התקציב המדינה, ביטחון-המדינה לא ישתפר, הוצאות-הביטחון לא יירדו, השלום לא יבוא. הוא לא יבוא לפי דעתכם ולפי מעשיכם.

מה נובע מזה מבחינה תקציבית? מה נובע מזה מבחינה רמת-המחיה? מה הישראלי? מדוע נמשמש את האמת בשנת-בחירות?

בורר לחלוטין שהוצאות-הביטחון, שעלו מאז המלחמה פי שניים-שלושה עד שש, ילכו ויגדלו. נטל הביטחון יגדל. ואילו המשאבים הלאומיים לא יגדלו באותה מידה.

המסקנה היא שאנחנו עומדים בפני תופעה שאף אחד לא רצה להזכיר אותה, אך שהיא האמת לאמיתה: המדיניות הנוכחית תוביל בהכרח להורדת רמת-המחיה.

האומנם אין ברירה, כפי שאתם טוענים? אנו טוענים שיש ברירה. מראיגה אותי התופעה השרורה בבית הזה, המתפשטת ככאן לכל רחבי המדינה. כל מחשבה מחחילה באקסיומה: לנו אין מה לעשות למען השלום. זה לא תלוי בנו כלל, זה תלוי באלוהים, זה תלוי באללה, זה תלוי במישהו. את ההנחה הזאת אינני מקבל לחלוטין.

מי פוחד ממשלה דיין?

הנני מבקש לדעת:

(1) האם הידיעה הנ"ל נכונה?

(2) האם נל?

קחו מ'מצאים

כלשהם מאתר

העתיקות במג

ד"ם ע"י השר

דין, אם כן —

איזה מימצאים?

(3) האם הו

דיע לשר דין

כ" חפירות ב

אתרים מהסוג

הנ"ל אסורים על

פי חוק המדינה;

ואם הודע —

מה היתה תגו

בת השר?

תשובת

גן שר החיר

ותר

בית

בית

ידין

בית, אהרון ילין, ביום 20.1.69: לשאלה מס' 1: נתון העתיקות מסר לי נציגי אגף-העתיקות על המיקרה, ואנשי אגף-העתיקות בדקו ונוכחו לדעת שלא נג' רם נזק לעתיקות.

לשאלה מס' 2: בתשובה לשאלותינו, הו' דיע לנו השר דין כלהלן: לגופו של עניין — לא חפרתי במקום, לא לקחתי כל מימצ' אים ממנו, ולא עברתי על שום חוק.

אורי אבנרי (שאלה נוספת): מעניין לשמוע שהשר דין סבור כי לא עבר על שום חוק, אבל השאלה היא אם משרד החינוך והתרבות סבור גם הוא שהשר דין לא עבר על שום חוק. נאמר כאן שהשר דין חפר במקום שאסור לחפור בו. ברצוני לדעת אם לדעת המשרד היתה כאן עבירה על החוק, או לא.

אהרון ילין: כפי שכבר השבתי בי תשובה לשאלה 1, אגף-העתיקות בדק את העניין, ונוכח לדעת שלא נגרם כל נזק לעתיקות.

אורי אבנרי: האם מותר או אסור על כך לא ניתנת עוד תשובה.

קשה להשיב תשובות לשאלות הנוג' עות למשה דיין. למשל:

שאלתה של ח"כ אורי אבנרי לשר החינוך והתרבות, ביום 21.11.68:

בידיעה שנתפרסמה בהארץ נמסר כי נציגי אגף-העתיקות חקרו לאחרונה תלונה שהוג' שה נגד שר-הביטחון, בדבר חפירות שביצע השר באתר העתיקות במגדים.

עוד נמסר כי אחד מנאמני אגף-העתיקות, שהגיע למקום, גורש מהמקום על-ידי שומרי ראשו של מרדיין.

יחזוק ישריהו

העיתונות הידיעה כי השר ישעיהו הציע להלאים, או להטיל ספקו ציבורי, על העיתונות הבלתי-תלויה. בתשובה לשאלתה, מעל דוכן הכנסת, הכחיש זאת השר יטען כי אמר דברים אחרים. העיתון הארץ הגיב על כך במאמר בו טען כי ישעיהו שיקר לכנסת. השר שתק.

השבוע הגשנו הצעה לסדר-היום: „דברי השר ישעיהו על חופש העיתונות.“

הכונה היתה לתת לשר ישעיהו את ההזדמנות להכחיש או לאשר את ההאשמה שהועלתה נגדו, ולהסיק את המסקנות. ואכן, במצעים עם מזכירות הכנסת נקבע כי השר ישעיהו יענה בעצמו להצעה זו.

ביום האחרון, לפתע, נסתבר כי לא השר יענה, אלא קומיסאר מפלגתי: משה ברעם, יו"ר כיעת המפלגה וה' קואליציה. הודענו מייד שביטלנו את הצעתנו, ופירסמנו את ההודעה הבאה:

אמש נודע לי כי בניגוד למה שסוכם מראש, השר ישראל ישעיהו לא ישיב על הצעתנו לסדר-היום בנושא „דברי השר ישעיהו על חופש העיתונות“, וכי במקומו ישיב ח"כ משה ברעם, יו"ר הקואליציה. אין לנו שום עניין להתווכח עם ח"כ ברעם על נושא זה, ולכן מצאנו לנכון לבטל את הצעתנו. הצעתנו מתייחסת לתשובות שהשיב השר ישעיהו, בתור חבר-הממשלה, מעל דוכן הכנסת לשאלות על דבריו, והאשמה שפורסמה בעיתון חשוב תחת הכותרת „ישעיהו שקרן“.

הימנעותו של השר ישעיהו להשיב על הצעה בעניין זה היא פגיעה חמורה בנוהל דמוקרטי תקין, וסירוב למסור לכנסת דו"ח על מהימנות הודעותיו בה — דבר שהוא עניין מרכזי בפרלמנטים אחרים (כגון פרשת פרופימו).

בכביש לאילת, כשנעצרו מאה מכוניות בעיקבות השטפונות, נוגע לטיפול משרד העבודה ומשרד-המשטרה, ולא לו. הוא הבטיח — בתשובה לשאלה נוספת שלנו — לפעול ליתר תיאום בין המשטרה וה' רדיו, כך שהנהגים לא יקבלו ברדיו הודעות כוזבות ובלתי-מצוידות על המצב בכבי' שים כתומים.

● השר אבו נאם נאום של חצי שעה, בתשובה על 5 שאלות שלנו ועשר שאלות חות של ח"כים אחרים, ביחס להצעות ברית-המועצות להסדר מדיני במרחב. הוא סירב להשיב על השאלה מה אמר סגן שר-החוץ הסובייטי לשגריר תקוע, כי שיחתם הסודית, ואם אומנם היה הבול בין דבריו או ובין האגרות הרשמיות של מוסקבה.

● השר כר' מל טען כי אין זה נכון ש' חסרים כובשי' רייניוויט ח'י' ניים במלחמת עופה לוד, כפי שטוענים בתוקף הטייסים שתבעו מאיתנו להגיש שאלתה זו.

● השר כרמל, בתשובה לשאלתה אח' רת שלנו, דיבר על מסקנות דו"ח השרי' פה בנמל-התעופה, וקבע כי לא יועמד איש לדין.

אורי אבנרי: כבוד השר, האם זה לא משונה שקורה דבר כליכך חמור, מתפרסם דו"ח של חקירה ובו האשמות כליכך חמור רות, ובסופו של דבר אף אחד אינו נתבע לדין, אף אחד אינו מתפטר, הכל עובר בשלושם הרי זה דבר שוודעת איננה סובלת.

משה כרמל: על כך אני יכול לענות לך מה שכבר כלול בתשובה לשאלתה, שהעניין נבדק על-ידי היועץ המשפטי ועל ידי נציב שירות המדינה, ושניהם לא מצאו שיש מקום להעמיד איש מסויים זה או אחר בפני בית-דין משמעתי.

● השר ורפטיג אישר כי אומנם שנה לרבנים בבקשה לקבוע הלכה לגבי שתי' ת"ל. הברורים עדיין נמשכים. בתשובה לשאלה נוספת, הכחיש שהיו חילוקי-דעות בין הרבנים הראשיים ניסים ואונטרמן בתגו' בה הראשונה על ההשתלה שבוצעה. השר כרמל טען כי הפקק הענק שהיה

ממוסקבה ועד אילת

שרים אחדים ענו השבוע לשאלות שלנו — והדגימו מחדש כי, בעיקבות פעולת סיעתנו מאז רא' שית הכנסת, ה' פכה השאלתה עתה המכשיר הפילמטרי ה' עיקרי לביקורת על הממשלה. לא פלא הוא כי ה' קומיסארים של מעיי משתדלים עתה בכל כוחם להחל מכשיר זה.

● השר כר' מל טען כי אין זה נכון ש' חסרים כובשי' רייניוויט ח'י' ניים במלחמת עופה לוד, כפי שטוענים בתוקף הטייסים שתבעו מאיתנו להגיש שאלתה זו.

● השר כרמל, בתשובה לשאלתה אח' רת שלנו, דיבר על מסקנות דו"ח השרי' פה בנמל-התעופה, וקבע כי לא יועמד איש לדין.

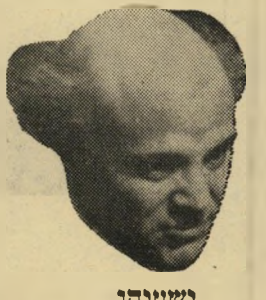
אורי אבנרי: כבוד השר, האם זה לא משונה שקורה דבר כליכך חמור, מתפרסם דו"ח של חקירה ובו האשמות כליכך חמור רות, ובסופו של דבר אף אחד אינו נתבע לדין, אף אחד אינו מתפטר, הכל עובר בשלושם הרי זה דבר שוודעת איננה סובלת.

משה כרמל: על כך אני יכול לענות לך מה שכבר כלול בתשובה לשאלתה, שהעניין נבדק על-ידי היועץ המשפטי ועל ידי נציב שירות המדינה, ושניהם לא מצאו שיש מקום להעמיד איש מסויים זה או אחר בפני בית-דין משמעתי.

● השר ורפטיג אישר כי אומנם שנה לרבנים בבקשה לקבוע הלכה לגבי שתי' ת"ל. הברורים עדיין נמשכים. בתשובה לשאלה נוספת, הכחיש שהיו חילוקי-דעות בין הרבנים הראשיים ניסים ואונטרמן בתגו' בה הראשונה על ההשתלה שבוצעה. השר כרמל טען כי הפקק הענק שהיה

כרמל

ישעיהו

במדינה

(המשך מעמוד 10)

37 גשים ערביות לכנסית הקבר הקדוש בירושלים העתיקה. הן לא באו לחפילה מצוידות בשמיכות הכרזו הנשים הנוצ' ריות והמוסלמיות מירושלים, שכם ורמ' אלה, כי הגיעו למקום לפתוח בשביתת' רעב עד שיסוגו כוחות ישראל מן השטחים הערביים הכבושים.

הן הפיצו במקום כרוזים שקראו לנסיגה ישראלית והפסקת פיצוץ הבתים. כוחות משטרה שהגיעו למקום עצרו ארבע מהן והחרימו את יתרת הכרוזים. אולם השוב' תות שונתרו בכנסיה לא הופרעו.

היה זה צעד הפגנתי מובהק שלא חסר בו גם אספקט מגוחך. כבר אחרי שהחסינו את ארוחת-הצהריים הראשונה שלהן, הגיע למקום הרופא הירושלמי ד"ר אלחסיב, ש' בדרימהיות רבה החל לבדוק את שובתות' הרעב ולמדוד את לחץ-דמן, כאילו היתה בריאותן בסכנה לאחר שויתרו על ארוחה.

ההבדל הקטן. נראה היה כי מנהיגי הגדה המערבית חשו שהנשים השובותות בחרו במועד לא מתאים כדי לערוך הפגנת' ראווה כזו. חמדי כנען, ראש עיריית שכם, ראש עיריית אל-בירה והקאדי הראשי אל-שיך סעד אלדין אלעלמי, הגיעו למקום, רפי' צירו בשובותות להפסיק את שביתתן. רק נשות שכם השתכנעו. השאר נזפו במנהי' גים, גערו בהם על שאינם עושים די נגד הכיבוש.

בעת תפילת הערבית הצטרפו גם המוס' למיות שבין השובותות לתפילת אווה מריה. כשנשאלו מה למוסלמיות ולתפילה נוצרית זו, השיבו: "זו תפילה למען השלום."

אבל בלילה השני נותרו רק 12 שובותות ללון בכנסיה. ביניהן היתה גם פראנסי' גאספר, צרפתייה, רעייתו של מנהל בית' החולים בשייך ג'ראח.

ההפגנה בכנסית הקבר זכתה בהתעניינות העיתונות העולמית. אולם יותר משהפגינה את סבלן של הנשים השובותות, היא הפ' גינה את ההבדל בין מדינת-ישראל, בה תיתכן הפגנה כזו, לבין מדינות ערב, בהן מדברים התלויים.

מפלגות

כוח

גרנית

במלחמת ששת-הימים היה אלוף-מישנה ישראל גרנית מפקד אחד הכוחות באוגרתו של האלוף ישראל טל.

השבוע שוב נקרא שמו של גרנית על מיבצע שאחרים פקדו עליו. היה זה אחרי שאנשי רפ"י לשע' בר במפלגת העבו' זה, עוררו סערה כי שגילו כי גרנית, כי יום אחד מעוררו כל מזכיר העבודה פינהם ספיר, עומד לארגן חוג לאינפור' מציה במיסגרת ה' מפלגה, המיועד ל' קצינים בכירים של צה"ל בשרות-קבע ובמילואים. "זהו ניי' סיון להחדיר את ה' מפלגתיות לשרות צה"ל", טענו אנשי רפ"י כלפי גרנית.

גרנית

זעמם של אנשי רפ"י לשעבר לא נבע כל כך בגלל אירגון החוג ללא ידיעתם. גם בזמן ששמעון פרס ומשה דיין היו חברים במפא"י, היה קיים שם חוג דומה בהנהלתו של רביסון צבי צפירי. אז לא ראה איש חוגים של אנשי צבא, ואף אחד מהם לא הפך לכת צבאית המנסה לתפוס בכוח את השלטון. אלא שאז, כפי שטען שמעון פרס,

5

גוונים
אופנתיים

(טרה, ריבירה, נרק,
יסמין, ומלון)

לגורבי המכנס

"ג'ולי"

"פנטי-הוז"

של

סברניה*

המוצר הנבחר במשאל העם של
ידיעות אחרונות לשנת 1968

sabrina

מכנס רשת וגרב קריסטל

מכנס רשת וגרב רשת

קופר-קרמון

הממשלה היא היבואן היחיד
 הבלעדי של כל הבשר הקפוא המיווא לישראל. משרד המיסחר והתעשייה קונה היום בשר קפוא באירופה (רומניה, הונגריה ויוגוסלביה) ובדרום אמריקה (ארגנטינה, אורוגוואי וברזיל). היבוא מארצות הברית נעשה במישרין עלי ידי הממשלה. מארצות דרום אמריקה מייבאים את הבשר באמצעות חברות מתחכות.

עד לתקופה האחרונה ייבאו שלוש חברות מתחכות את הבשר הדרום אמריקאי: החברות עצמון, למיטקו וישאר. בחודשים האחרונים, אחרי הפעלת לחץ ממושך, קיבלו עוד שלוש חברות רשיונות לייבא בשר קפוא.

הממשלה אינה מוציאה מכרזים בין החברות לרכישת הבשר שהיא מייבאת. היא רוכשת אותו תוך משא ומתן עם החברות המתחכות. עבור החברות זהו עסק מצויין. הן אינן צריכות להשקיע הרבה כוחן ש' הממשלה מממנת את הקניות ואין כל סיכון לגביהן.

כבר בצורת ייבוא זו יש פגם ציבורי. אם הממשלה מממנת את כל ייבוא הבשר הקפוא עליה לעשות אחת מהשתיים: לייבא את הבשר בעצמה ללא מתחכים כדי לא ליקרו, או להוציא מכרזים עלי מנת לרכוש את הבשר הטוב והזול ביותר. הממשלה אינה עושה אף אחת משתי אלה.

הבשר מפשיר

בדרך

הבשר מגיע לישראל כשהוא מאוכז
 הן באוניות קירור. הממשלה מובילה את הבשר מנמלי חיפה או אשדוד לבתי הקירור השונים בארץ במכוניות מתחכות. אבל מצד שני אוסרת הממשלה על סיווגי הבשר להוביל את אותו הבשר עצמו, אפילו קילומטר אחד, שלא באמצעות מכונות סגורות בעלות בידוד מתאים.

לא אחת קורה שמשאית יוצאת מהנמל עם מטען בשר קפוא ועד שהיא פורקת איתו תולפות 15 שעות. אחרי תקופה זו מתחיל הבשר להפשיר. הקפאתו מחדש פיגמת מייד בטיבו. לפי הדין היהודי כל בשר קפוא שהפשיר והוקפא מחדש הוא טרף. אבל התהליכים העוברים על הבשר הנימכר לצרכנים כבשר כשר, אינם יודעים להם.

משרד המיסחר והתעשייה, שהוא יבואן הבשר הקפוא, הוא גם המשחק אותו בארץ. המחיר הוא אחד לכל סוגי הבשר, למרות העובדה שאיכות הבשר הנקנית אצל ספקים שונים אינה זהה בטיבה.

למאורה יכול כל קצב לקנות את כמות הבשר הדרושה לו ישר מבית הקירור. אולם בגלל קשיי ההובלה וההמתנה מעדיפים רוב הקצבים לרכוש את הבשר אצל סיווגאים, הקונים אותו בבתי קירור רשמיים. מאכסנים אותו בבתי קירור פרטיים, ומשחוקים אותו לקצבים. כתוצאה מכך מאמיר מחירו של הבשר ומתייקר בין 25 אנורות ועד חצי לירה לקילוגרם.

באופן מעשי, בגלל תנאי השיווק, מכריחה הממשלה את הקצבים לרכוש את הבשר הקפוא אצל הסיווגאים. בחיפה, בעיירות הפיתוח ובערים כמו קריית שמונה, טבריה או צפת, שם אין לממשלה בתי קירור, משחק כל הבשר באמצעות הסיווגאים ו' הקצבים נתונים לחסדיהם.

שנה של

הקפאה

הבשר שהתגלה השבוע כבשר
 ז' שחור, שאינו ראוי לאכיל, אינו הי' מיקרה הראשון. כבר לפני שלושה חודשים הסתבר כי רוב הבשר המאוכסן בבתי הקירור של טמפו בחולון משחיר. פקיד משרד המיסחר והתעשייה הבטיח לבדוק באמצעות מומחי הסכניון בחיפה מדוע מאבד הבשר הקפוא המאוכסן בטמפו את צבעו. חדר הקירור בטמפו שנחנך לפני כשנה

שהגיע מאוחר יותר. כמויות גדולות של בשר, כמו אלה שהוצאו השבוע לשוק, נשארות בקירור כשנה, עד שהן משחוקות לקצבים.

את הרישום והשקילה של הבשר הקפוא המאוכסן מטרה הממשלה לחברה הכללית להשגחה ואחריות (גסקו). החברה מגישה לממשלה דו"חות על משקל המישלוחים ועל מספר הנחתים של רבע בקר הנמצאים במחסנים. אלא שדו"חות אלה אינם מדויקים. פקיד גסקו רושם מה שהמחסנאי אומר לו. אין לו אפשרות לבקר בתוך חדר הקירור ולהבדיל בין מישלוח למישלוח. כתוצאה מכך אין אפשרות לבקר את המלאי או את המחסנאי, מישלוחים מתערבבים ואין לדעת בדיוק ממתי מאוכסן הבשר הנועד לשיווק.

הבשר מסריח

מן הראש

מקור כל הרע
 הוא בכפייה הדתית. כל הבשר הקפוא המגיע לישראל חייב להיות כשר. משום כך מיובאים לישראל רק שני החלקים הקדמיים של הבקר הנשוא. החלקים האחוריים, בהם נמצא הבשר ה' משוכה והחייבים בניקור, אינם מגיעים לארץ בגלל התנגדות הרבנות הראשית.

הממשלה נכנעה לכפייה הדתית בתחום זה בגלל הסברה המוטעית כי רוב הצרכנים בארץ צורכים בשר כשר. אין טעות חמורה מזו. סקר של האיטלזים בארץ היה מוכיח כי רק כ-25% מהם מוכרים בשר כשר. סקר לדוגמה שנערך בשוק הכרמל בתל אביב, בו מצויים ברחוב הראשי בלבד 22 איטלזים הוכיח שרק 5 מהם נמצאים בהשגחת הרבנות הראשית. 10 מוכרים בשר לא כשר ו-7 נוספים מוכרים בשר ללא השגחת הרבנות. הנחשב כלא כשר.

מקור הטעות בתקופת הצנע של דב יוסף. אז יובא לארץ בשר כשר וחולק בקיצוב. קצבים שלא הגדירו אז את עצמם כבעלי איטלזים כשרים, פשוט לא קיבלו בשר. כתוצאה מכך נרשמו אז רובם ככשרים. מאז לא נערך שום רישום מחודש. יוצא מכך שרוב האוכלוסיה, המעדיפה בשר לא כשר, סובלת בגלל הכפייה ובגלל מיעוט, מקבלת בשר באיכות גרועה ובמחיר רים גבוהים. הוצאות השחיטה הכשרה מייק

מאחסני הבשר מגיעה אליך הסכנה - היזהר!

בדיוק לפני שנה חשף "העולם הזה" (1580) בחקירה מיוחדת את שערוריית הבשר הקפוא המיווא לישראל. אחד הגילויים באותה חקירה היה כי נעשו נסיונות לשווק לצרכנים בשר קפוא שהתקלקל והשחיר במחסני קירור, ולא היה ראוי עוד לאכיל. שום צעדים לא ננקטו בעקבות אותם גילויים. השבוע חזר הבשר הקפוא בעל האיכות הגרועה המשווק בישראל והסעיר את המדינה. דו"ח זה מצביע על הנעשה בג'ונגל של הבשר הקפוא בישראל. הוא מסביר באשמת מי מגיע אל אזרחי ישראל בשר בטיב ירוד ובאיכות גרועה.

הבשר התסריח

רות את הבשר הקפוא והן מיותרות לגבי מרבית אזרחי ישראל, שאינם יכולים משים כך, לרכוש את החלקים המשובחים של בשר הפרה, שאינם מיובאים כלל לישראל. הבשר הקפוא מסריח מהראש. רק שינוי כללי של כל מדיניות יבוא הבשר הקפוא לארץ עשוי להבטיח לאוכלוסיה את סיר הבשר שהיא רוצה בו.

בעבר נקט משרד המיסחר והתעשייה ב' מדיניות נבונה, שיווק את הבשר הקפוא לפי הכלל: מגיע קודם - משווק קודם. כיום בטלה אפשרות זו לחלוטין. כאשר מיווא בשר מאונייה כלשהי הוא מאוכסן בקצה חדר הקירור. מגיעים מישלוחים נוס' פים והם מאוכסנים במקום הנות יותר להוצאה. כתוצאה מכך משווק קודם הבשר

וחצי, יכול להכיל באופן תיאורטי כ-5000 טון בשר קפוא. הוא הראשון בארץ בו מאכסנים בשר קפוא בטמפרטורה של מינוס 30 מעלות. עד להפעלתו נהגו לאכסן בארץ בשר קפוא בטמפרטורה של מינוס 12 עד 18 מעלות, כפי שמקובל בחו"ל. קיימת אפשרות שדוחק הטמפרטורה הנמוכה היא הגורמת לבשר המאוכסן שישחיר.

בבית הספר לקצינים היו החברה נהגים להתחכם במועדון הקצינים על בעיות מפ' לגתיות. האם זה אומר שבכך הפך הצבא לפוליטי? אם משהו חושב שזה הפריע ל' אימינים - הוא טועה."

בצה"ל. ספיר הבטיח לגרנית מקום ריאלי ברישמת המועדום של מפלגת העבודה. גרנית עזב את הצבא, עבר לעבוד בהתנד' בות כעוזרו של ספיר לעניינים מיוחדים. "מה הרעש?" אמר השבוע גרנית, "גם

עבודה, כדי להוכיח שלא כל אנשי הביטחון מחזיקים בדעותיו של משה דיין. התפקיד הוטל על גרנית (40), יליד עין חרוד, שהתחנך בנהלל, ושהיה לאחר מל' חמת ששת הימים מפקד בית הספר לקצינים

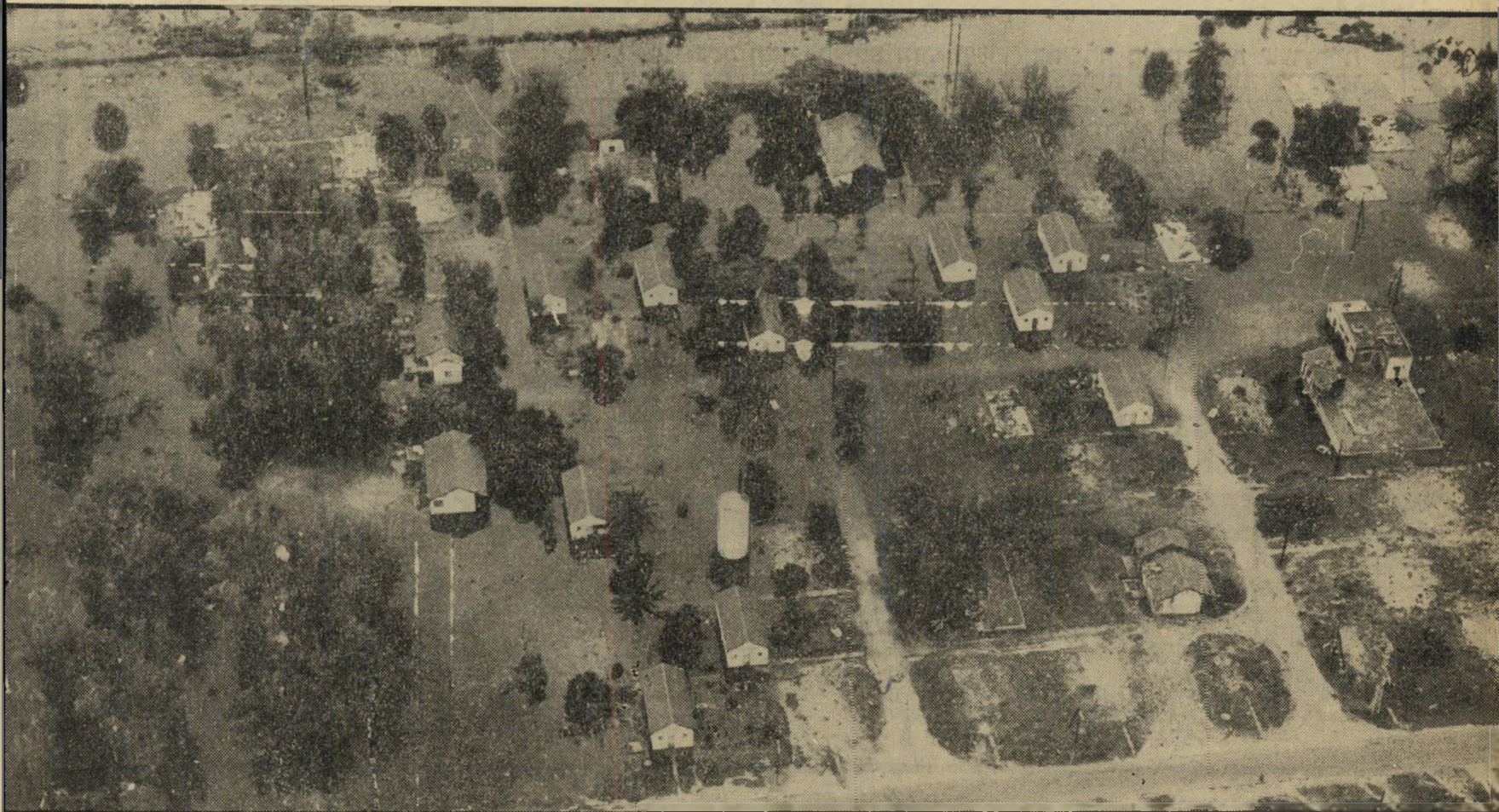
"נעשה הדבר בדיעת שרה ביטחון". מקום בכנסת. כיום יש רק לשר אחד גישה ישירה אל מפקדי הצבא הבכירים - שרה ביטחון משה דיין. פינחס ספיר הח' ליט ליוזם חוג של אנשי צבא במפלגת ה'

מבט אוירי מצפון אל מפרץ חיפה ונמל הקישון שהוצפו

שיטפון

נור ונציאני באחד המון

שהנה בא המבול. כביש חיפה—עכו הוצף ועליו שחו להנאתם קרפיונים גדולים. כל זה בא מגשכ שירד במשך שבוע שלם. בתקונה ניתן להבחין בצלליות העצים כפי שהן משתקפון שהגיעו בכמה מקומות לגובה של כמטר אחד. הנוק שנגרס לתושבים נאמד במיליוני

שיכון באגם אחד השיכונים בדרום עכו כפי שנראה השבוע ממבט אוירי, בתום סופת הגשמים העזה. המים הגואים הציפו את פני הקרקע והבתים נראים כאילו הם צפים במים. את תושבי הבתים היה צורך לחלץ מהמקום בסירות. לרבים מהתושבים נדמה היה

באים ליד עכו שמי השטכונות הציפו כליל, הפכו את שביליו לאגמים עמוקים

למעבר של כלירכב אי רכבות. מפרץ חיפה ועמק זבולון, עד לנהריה, היו הנפגעים העיקריים. נחשולים אדירים הציפו שטחים ענקיים וממבט אווירי נראה היה כאילו כבש הים את כל המפרץ עד למרגלות ההרים. אמצעי הניקוז השיגרתיים היו כצנצונות לשפעת המים שהטביעה אותם.

כשהתבהרו השבוע פני השמים לסירוגין, ניתן היה להתחיל לבדוק את מימדי ההרס של השיטפון הגדול: נזק של עשרות מיליוני ל"י לכבישים, בניינים ומבנים אחרים בישר בים עירוניים וחקלאיים, ונזק בלתי ניתן לאומדנה בכמויות האדמה החקלאית שנסחף פה עם זרמי המים העצומים.

היסטוריה הרשומה של המימטרים בארץ ישראל.

★ ★ ★

נחשולים אדירים

רמים באו מכל הכיוונים: מהגשמים, מה הנחלים שעלו על גדותיהם, מגליהים שי הציפו את החופים, ממורדות ההרים. הם הציפו עשרות אלפי דונאמים, הרסו בי שיטפם כבישים ומיכונים, גשרים ושדות. ישובים שלימים נותקו מכל קשר עם העולם החיצון. משפחות נשארו תקועות במשך שבוע בבתים שלא היתה אפשרות כל גישה אליהם בגלל המים שגאו סביבם. בריכות דגים נפרצו, ודגיהם שטו במסלולים שנועדו

גן העדן האבוד צילום מעל הכפר הערבי פרדיס (ג'עדון), שליד הכביש הראשי תל-אביב-חיפה בקירבת זכרון יעקב. רחובות הכפר והשדות מוצפים כולם במים. ארובות השמים נפתחו ואיימו להציף את הכל.

מכונת נוסעים כחולה היתה תקועה בכביש חיפה — עכו. המים שהציפו את הכביש הגיעו עד לחלונותיה. נהג המכונית ישב על גגה, ציפה שיחלצוהו. וכשהוא מכורבל חת מעילו ניסה לדוג דגים בעזרת חכה מאולתרת, העשויה מאנטנת-הרדיו של המכונית שלו.

"תארו לעצמכם," אמר בהתפעלות, "פית' אום ראיתי קרפיונים, גדולים כאלה, שוחים

עמק של מים כך נראה צפון עמק זבולון, מזרחית לכביש חיפה-עכו, בתום סערת הגשמים השבוע. השדות מוצפים כולם, והעמק נראה כאגם אחד ענקי. ישובים שלימים נותקו מכל קשר עם העולם החיצון.

תצאה במים לירות.

מאחורי חסייחון

שערים משוריינים

מדי בוקר, בשעה 7.30, מגיע גבר נמוך קומה וסמוק-לחיים לבית השגרירות הישראלי בפאריס. זהו וולטר איתן, המייצג מזה שמונה שנים את ישראל בבירת צרפת — ומחזיק, בשל כך, בשיא של כהונה ניהולית בפאריס.

לפני שמתחילה עבודתה השוטפת של השגרירות, שוקע איתן (59) בערימת הדואר המונחת על שולחנו. אלה הם, לדברי איתן, צרפתיים מכתבים המתחילים במילים "אניני יהודי, אבל..."

כי האמבאדור הפך את שגרירות ישראל מען לכל המתנגדים למדיניות הגדולה. לעומת אהדה זו, הטיל ארמון אליזה חרם על נציגי ישראל, והוא אינו מוזמן לקבלות-פנים שם. אבל כאשר עורכים הרוטשילדים, הביוטם ושאר גדולי החברה הפאריסאית מסיבות, הם מקפידים תמיד להזמין את שגריר ישראל. שם מהווה איתן — עם אשתו (השנייה) ביאטריס האמריקאית — מוקד-משיכה לבאי המסיבה. שם גם מתקיימים המגעים העקיפים עם נציגי הממשלה הצרפתית, שאינם יכולים לקבלו לראיון רשמי מחמת כעסו של דה-גול.

ביקור ב"יד ושם". האיש המקביל לאיתן הוא פראנסיס הורה, שגריר צרפת בישראל. הוא ביקש את התפקיד כעצמו, בהשפעת אשתו היהודיה ז'אקלין.

הורה, בנו של רופא כפרי שהצטרף לצרפת החופשית של דה-גול במלחמת-העולם השנייה, הספיק לכהן בתפקידים דיפלומטיים במזרח הרחוק. על נסיונו שם חיבר ספר הומוריסטי, שזכה בפרס קאז' לספרות. גם אשתו חיברה ספריו-זכרונות שהיכה גלים — אבל זיכרונות מטוג אחר לגמרי: על ימיה במחנה ההשמדה הנאצי ראוונסברוק. המעשה הראשון שעשו בני הזוג הורה, אחרי בואם לישראל, היה ביקור ביד ושם. בשבוע שעבר ישב הורה בכנין השגריר רות הצרפתית בת-לאביב, שעה שלפני סטור דנטים הפגינו נגד האמבאדור ונגד דה-גול.

בפעם הראשונה מאז נבנתה השגרירות החדשה, נעלו שעריה על בריח. מה שאס לא ידע הוא, ששערים אלה עשויים מפלדה מחשבותיו של הורה (52) היו נתונות, אותה שעה, לבית הקטן שלו בדרום צרפת. כי למרות שהוא מכהן בת-לאביב פחות ב"ארבעה חודשים, הוא כבר חולם על הימים השקטים שיחיה — לכשיסיים את הקאריירה הדיפלומטית שלו.

סטודנטים

מפא"י נגד מפא"י

תככים ואינטריגות אינם לחם חוקם של עסקנים מיקצועיים בלבד. גם סטודנטים, הי שולחים יום בעסקנות מיפלגתית, אינם נקיים מכך. עובדה זו התבררה בשבוע שעבר, כאשר נערכו הבחירות לתפקיד מזכיר הארצי של אירגון הסטודנטים חברי מיפלגת העבודה.

אנשי תא הסטודנטים של מפא"י ערכו קודם לכן בחירות פנימיות כדי לקבוע את מועמדם לתפקיד זה. בבחירות אלה נבחרה הירושלמי אברהם ברקת, אולם, את הישיבה בה נבחר, החרימו כמה נציגים תל-אביביים, בניגוד ליושבי-ראש התאחדות הסטודנטים בישראל, דב ("דובש") ינאי, סגן יושבי-ראש אגודת הסטודנטים בתל-אביב מאיר משל, וגיוור עיני. הם טענו כי המועמד לתפקיד מזכיר אירגון הסטודנטים חברי מפא"י צריך להיבחר על-ידי "העבודה", ולא על-ידי מפא"י.

בישיבה שנערכה בשבוע שעבר בחיפה, תבע דובש להחליט כי מפא"י תבחר במזכיר ולא מפא"י, שתשלח מועמד מוכן. למרבה ההפתעה התקבלה הצעתו. אנשי מפא"י היו משוכנעים שיש בידם הרוב הדרוש לבחירתו של ברקת.

אך הפתעה גדולה יותר נכונה להם כש נמסרו תוצאות ההצבעה החשאית של הגוף הבחור. ברוב של 12 לעומת 11 נבחר כי מזכיר הארצי של אירגון הסטודנטים חברי העבודה מועמדו של ינאי, גיוור עיני, בו חמכו בעיקר אנשי רפ"י ואחדות-העבודה, והתל-אביבי מאיר משל.

זעמם של אנשי מפא"י לא ידע גבול. הם מאיימים עתה לפנות למוסדות הביקורת ו-לטעון כי ההחלטה לא היתה חוקית. מה שמרגיז אותם במיוחד היתה העובדה כי גם גיוור עיני, וגם מציעו, דובש ינאי, הם אנשי מפא"י ותיקים.

מתאבד גאלי

ש בועות מספר לאחר מלחמת ששת הימים, הגיע לארץ העיתונאי המצרי הראשון. היה זה ואגני גאלי, מצרי קופסי, בן לאחת המשפחות העשירות במצרים, ש-הגלה את עצמו מרצון לאירופה. ניספח העיתונות בשגרירות ישראל ב-לונדון, מתחיה שרון, איפשר לגאלי להגיע לארץ בשליחות עיתונאית של שניים מ-חשבי העיתונות הבריטיים: הטיימס וה-אובזרב. מתחיהו שרון התאבד בלונדון

בגלל אהבת ישראלית?

דיבר על אפשרות של נישואין עימה. לאחרונה נותקו הקשרים בין גאלי ואותה משוררת ישראלית. לאוזניו הגיעה השמיעה, שטרם התאמתה, כי אותה משוררת ניסאה. הסיבה להתאבדותו היא בגדר תעלומה. אבל מכריו הישראליים משוכנעים כי אה-בתו הניכזת לאותה משוררת ישראלית היא שהביאה אותו לצעדו הנימהר.

לפני כשלושה חודשים. ואגני גאלי התאבד בלונדון השבוע. אם היה קשר בין שתי ההתאבדויות, הוא לא נבע מאותו ביקור שערך גאלי ב-ישראל. המכנה המשותף של ההתאבדויות שרון וגאלי היה אחר: נשים ישראליות.

אלי, שהיה סציפסט שמאלני, לא חי חיים פוליטיים. אחרי שהיגר ממצרים,

הצלע השלישית

השנייה

השעור הפרטי (קולנוע גת, תל-אביב; צרפת) ושוב סיפורי-אהבה על רקע העיר פריס, אלא שהפעם המשולש ניצב על קודקודו.

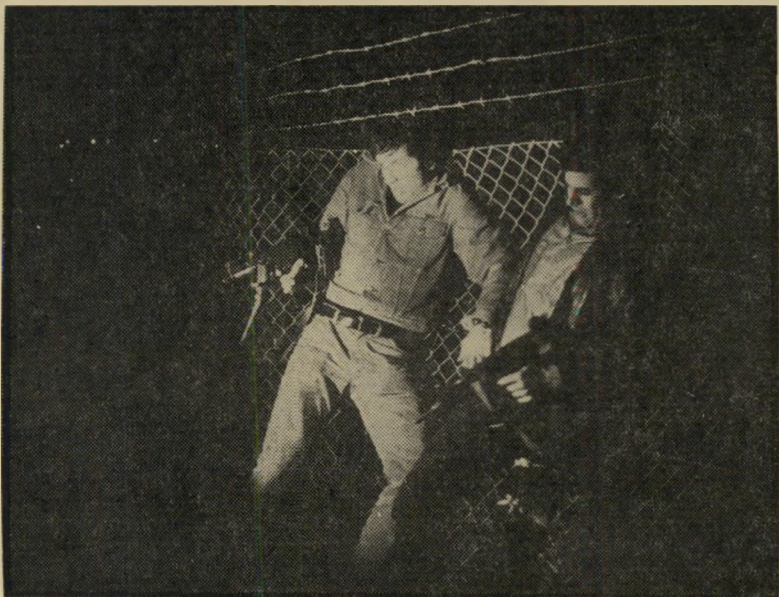
גיבור הסרט, סטודנט צעיר לפילוסופיה (רנו ווארלי, שכבר הספיק להקסים את הצופות הצעירות, והלא כל-כך צעירות, של אולמי הקולנוע בפאריס), המתאהב ב-נערתו של נהג-מרוצים מזוקן. במשך קרוב לשעה היא עומדת בגבורה בפני חיווריו הנלהבים, עד שהיא נכנעת, לא פחות ולא יותר, אלא בעיר-קייט חורפית שצילומי השלג שלה מזכירים את 13 יום בצרפת. מכאן ואילך מבלים השניים חופשית-נאהבים מקסימה, הכוללת, בין השאר, ריצה

הבמאי והמפיק של תרו ואיזבל, ראדלי מצגר, נמצא בדרך ארצה, ולפחות מיספר אנשים יוכלו לראות אותו. אולי הצנוור והכריז.

ראדלי מצגר, המיליונר האמריקאי, התחיל את הקאריירה הקולנועית שלו בסיריטמין פשוטים וחטרי כל בעיות אמנותיות או אחרות. הוא עשה הרבה כסף בדרך הזאת, ואז התחיל להתעצבץ אל הכבוד והאמנות. כתוצאה מכך הוא ביים את תרו ואיזבל, ששם יש גם מין וגם אמנות, או, לפי דיעה אחרת, לא זה ולא זה.

באני אשה, שעשה בתקופה הפרה-אמנו-תית שלו, הוא השקיע סכום כסף קטן, והוציא ממנו מיליונים. יש שם סיפור פשוט על אשה הנאנסת על-ידי בחור, ובשעת האונס מעלה בוכרונה, בעזרת פלאשבקס, את כל החוויות המיניות האחרות שהיו לה. פשוט מאוד.

השחקנית, שביצעה בהצלחה כלייך גדולה

אסי דיין ב"מותו של יהודי" היסטוריה? היסטוריה

את תפקיד הנאנסת הזאת, היא השוודית אסי פירסון, ובעקבות ההצלחה שלה קיבלה את תפקיד תרו בתרו ואיזבל. או יש להניח שעוד נראה את הבחורה הזאת, בכמה וכמה מצבים, אם לא בחיים, כפי שמבטיח המפיק, אז לפחות על הבר.

יומן החדשות

היסטוריה בהסרטה

★ לסרט על היחידה 101, לפי ספרו של דן מרגלית, עדיין אין במאי ועדיין אין שחקנים, ובעוד המפיק מייכאל שווייץ מחפש אותם, מתברר שייתכן ולא יהיה צורך בהם כלל, משום שאשר הירש-ברג אמנם אישר את התסריט, אבל משרד הביטחון עדיין מעכב את האישור הנדרש. ★ **לאקום טמירוק**, השחקן הארמני המהולל, המשתתף עכשיו בארץ בסרט מותו של יהודי, אסור לאכול. ואסור לעשן. הוא נמצא בכמה וכמה דיאטות חמורות מאוד. לכן הסרט שלו, כשיוקרן, יהיה מלא סצינות איכלה. כל פעם שהוא רעב, הוא ממציא סצינה בה הגיבור הראשי צריך לאכול, בדרך כלל דברים טעימים, כמו שוקולד או מטעמים אחרים, ולעת עתה הוסרטו כבר ארבע סצינות כאלה.

★ **גידה אלמגור** הסכימה להשתתף בסרט זה בהופעת-אורח קצרה של מארחת ומוכרת-סיגריות בבר. היא מופיעה בשתי סצינות לצידו של אקים סמירוף.

★ במאי הסרט, **דניס דה-ה'ה-פא' טאלייה**, מספר ללא שום פחד, שמעכ-שיו, בעיקבות סרט זה, הוא נמצא בשתי רשימות שחורות: זו של הערבים וזו של דה-גול.

★ בעייה אחרת יש ל**אסי דיין**. ה-הסרכה נראית לו שקטה מדי. קשה לו להתרגל לכן שהבמאי מרים את קולו רק כדי לצעוק "אקשן". הוא טוען שהשקט הי-זה גורם לו היסטריה.

במאים

מין אכזבה

אנשים, נשים וטף באים מכל קצחי הארץ, כדי לראות את המין הנועז של תרו ואיזבל, כשהם נחכים שלושת רבעי שעה לסצינה קצרה ומקוצצת, ברור שהם מתאכז-בים. מה שלא מפריע להם, כמובן, לתת הוראות מפורטות לשחקנים: "יותר למטה, יותר למעלה. מאחורית". וכו'.

בדרך כלל, לאחר כמה הצגות, למדו כבר אנשי-הקולנוע הנומחים באיזה שעה בדיוק מתחילה הסצינה, והם נכנסים בהמוניהם ל-אולם הקולנוע בשעה זאת, ויוצאים מייד לאחר מכן.

אבל אל דאגה. הפיצוי לכל הסבל הנורא הזה נמצא כבר בדרך. סרטו האחר של

סירונים אמריקאים צועדים בכורם בניג מצוידיים במסכות נגד שכינת הוויקונג

גנרל חורף

בארצות-הברית, שם הפכה שפעת הוויקונג למימדים של מגיפה, חיסלה למעלה מאלף איש, הונהגו סידורי ביטחון מיוחדים בצבא. בישראל, בה הסירונים השבוע אימוני-החורף של חטיבה "גולני", יכלו אפילו הקשישים שבחברי ועדת-החורף והביטחון של הכנסת, שעברו את גיל ה-70, לחזות באימוני החורף. הם התכבדו במעילים, חבשו מצנפות והלכו ללמוד פרק בענייני מלחמה. התרגיל נערך בלילה, בחשיכה מוחלטת נעו גדודי "גולני" לעבר יעד. התיפלא ח"כ דוד הכהן: "איך החיילים יודעים לאן ללכת בחושך?" ואילו ח"כ עקיבא גוברין גילה בקיאות ביטחונית גדולה יותר בסכמו את שראו עיניו: "הקרב הזה זה כלל לא קונץ גדול. על היעד לא היה אויב."

ועדת-החורף והביטחון בתארו החורף בהרי יהודה

גם שני ספרים חשובים בהיסטוריה הישראלית: התנ"ך והפרוטוקולים של ז'וקי ציון. ● דו"קרב מילולי נערך השבוע בין חברי-הכנסת הרב מנחם פרוש, לבין ה"ספר דן (בדרך) עזריה. היה זה בתיכונת מאחורי הכתרת. דן עומר הוזמן לספר על כתבי-העת שלו ושל "שמעון צבר", היוצא בלונדון, חדשות אימפריאליזם של ישראל. לאחר הראיון ירד דן מן הבמה ואליה עלה הרב פרוש, שרואיין בקשר לשאלה מיהו יהודי? "אני מסופק על דן עומר", פתח פרוש. "אתה יכול לרדת ולבדוק", צעק עזריה. פרוש: "אני מתבייש שאני אהיה יורש דן, כשיש יהודים כמו דן עומר". "כ"ל גם אני כלפיך", השיב עומר בצעקה. "אוי ואבוי לי אם אתה היית כעריך אותי", החזיר פרוש. "ואני רוצה להביע את מחאתי, על שאתם לא מתנגדים לשמוע אנשים כמו דן עומר", סיים הרב את הדו"ש. ● בדיחת השבוע שיכת, ללא ספק, למזכרת גח"ל בכנסת דא"ה סברדלוב. סברדלוב טענה בחוקה, כי "האמבאדור הצרפתי לא בוטל לחלוטין", והוסיפה שנמסר לה ממקורות יודעי דבר, כי הנשים הצרפתיות מוכנות להמשיך "ללכת" לגברים הישראלים. בדיחה נוספת שהתגלגלה השבוע במיסדרונות הכנסת: מה תהיה הנקמה של מדינת-ישראל בעיראקים שהתגלגלה על אוריהודה. ● מי שהיה מלכת-היופי של ישראל, רינה יצחקוב, הגיעה לביקור בישראל. הסיבה: אחותה של רינה, אילנה יצחקוב, עימדה לפתוח בפסג' דינגוף סלון שייקרא בשם ליידי 101. אין מקום לחשש. הכוונה אינה ליחידת קומנדו 101, אלא לסלון של פיאט נוכריות. ● הזמר דוב סבאטו, המרבה להופיע בישראל, עומד להוציא באסליה תקליט של פיזמונים, שיכלול גם שירים ישראלים. מפיקי התקליט הציעו לו את הכותרת "האומלל", לחיזוק הצעתם. אמרו: "סבאטו הוא כושי, ישראלי, יליד ירושלים. הדובר עברית ואדיש. הוא נשוי לישראלית מבית יוש לו בת בלוגינית. אז הוא לא אומלל!"

חישמעו את השיר מה הוא עושה לה. בעצם, הוסיף, "לא קשה לנחש מה הוא עושה לה 20 דקות לפני הצות...". ● בפני נתן של רא"מ אדר, בחוכנית לעקר רת-הבית בקול ישראל, הסבירה ראומה ל"מאיונות, מה הבדל בין גיהוק לשיהוק. "זו פעולה בה ניפלט האחיר מהמעיים דרך הפה החוצה", אמרה. הפסיקה אותה רבקה מוכאלי: "תגיד פשוט להרביץ גרפס, ודי". ● באותה תוכנית הבהירה ראומה למאיונות שחשבו שיש להן שדיים זקופות, כי טעו. "יש לומר שדיים זקופים", טענה.

ממוצע

במצרים

על הבדיחה האחרונה המהלכת במצרים, סיפר השבוע האלוף (מיל) "הישיש" הרבכבי, בהצאתו בפני סטודנטים בירוש"ל: "עיתונאי זה בא לביקור במצרים. שם הוא פגש אישיות בכירה. מה המצב? שאל העיתונאי. "ממוצע", השיב האיש. איך ממוצע? תמה העיתונאי. הסביר המימצעי: זה ממוצע, כלומר יותר טוב מהשנה ש"עברה ויותר גרוע מהשנה הבאה". ● ועוד הוסיף האלוף הרבכבי באותה הרצאה: "יש

דופי, ובישראל יש להם שם כליכך רע?" השיב מארחו: "למי, לדעתך, הירשו לצאת לישראל?" ● העיתונאי עמאם קינן עומד לפרסם בהוצאת לזין אפסטיין, ספר ביטול חדש ובו מיבחר מתכונים. חלק מה מתכונים נועדו להכנה מבשר חזיר. אולם ההוצאה סירבה להדפיס כינוי זה. תחת זאת נאלץ קינן להשתמש בכינוי החליף: "פרה לא-קדושה". ודבר אחר. ● התיאטרון העירוני חיפאי צועד ברוח הזמן. בהצגת תעלולי נישואין של המחבר יהודה סומה, אשר נערכה בירושלים, הכניס השחקן הרבכבי במחזה, עזריאל אשורב, לטקסט שלו את השאלה: "מי הטיל את האמבאר גוז?" נושא אשר באותו יום נשא עליו ראש הממשלה נאום מדיני, בניגוד לתגובה בכ"נ, וכתה השאלה לרעמי צחוק בקרב הרבכבי. ● כוכב דרך השבוע בישראל, בערב זיכרון לצירותיו של המלחין מרדכי זעירא ז"ל, הופיעה לראשונה בתל-אביב זמרת שכבשה תוך דקות את הקהל בקולה הנחרד ובתרבות שירתה. היתה זאת נערת קיבוץ בשם אתי קן, מאפיקים. גילה אותה מנחה הערב, עמיקב גורביץ, בשעה שביקר קרובי-משפחה באפיקים. ● בקיא בחיזות העולם היה בשבוע-שעבר קריין קול ישראל, מנשה רן, שהכריז בתוכנית נעימה וזמר ששודרה בנל הקל: "ועתה

דביזה

למוסקבה

את מסעו של מנכ"ל משרד-החוץ, גרעין רפאל, לרומניה, אשר נערך לפני כחודש, כיסה כתב מעריב "הישיש" (שוקה) כהנא. באחד הימים ביקר יוהשע במועדון-קצינים של הצבא הרומני, ושם, להפתעתו, סיפר לו אחד הקצינים את ההלצה הבאה: "לאחר הפלישה הרוסית לצ'כוסלובקיה, כשהצבא הרומני התכונן לקראת מלשה דימה לארצו, פנה ראש הממשלה הרומנית, ניקולאי צ'אושקו, לשר-הביטחון הישראלי, משה דיין, בבקשה שישלח יחידת-צבא לעזרה. כעבור ימים אחדים הגיע גידו. טיל פן מייד צ'אושקו לדין ואמר בכעס: מדוע שלחת רק גידו, זה יספיק? שלח דביזיה, או לפחות חטיבה? השיב לו דין: מה אתה חושב, שאני רוצה לכבוש את מוסקבה?" ● מסעו זה של כהנא לרומניה, הזכיר לו את נסיעתו הקודמת לארץ זו, ב-1956. באותה נסיעה הבחין כי כל הרומנים שפגש הם אנשים נעימים, טובי-לב וישרים. שאל כהנא את אחד מארחיו הרומנים: "איך זה שכל הרומנים שפגשתי כאן הם ללא

פסוקי השבוע

● ראשיה-הממשלה לוי אשכול: "אמיתי כבר בעבר, ואני חוזר ואומר, שלא נמכור את הנצחון בעד גויד ערשים — גם לא בעד שלום. אם הכוונה לשלום שמחזיר את הסטטוס-קו-אנטי, את הגבולות של ה-4 ביוני — זה לא בא בחשבון."

● המזכיר הכללי של מפלגת העבודה, פינחס ספיר: "אני מבולבל מדיונותיו של משה דיין. קשה להתחבר עם דיין. לפעמים אין עם להסתכל."

● ח"כ מ"מ, מאיר יערי: "אנחנו לא יכולים להרשות לעצמנו את הלכסוס הזה, של הפרדת הדת מהמדינה. בימים אלה."

● ח"כ מפלגת העבודה, שרהמית אדוני: "אני מודע זעת שבחורי ישיבה אומרים לי, הנאציזם היתה גזענות מסוג שלילי והיהדות היא גזענות מסוג חיובי."

משטרת באר-שבע מחפה על פשע מחריד - בעילה סיטונית של קטינה על-ידי שוטרים

להביא יותר פרנסה למשפחה שלי. כל השבוע אני עובד בחוץ ורק בערב שבת מגיע הביתה. גם כשהלכתי לעוררין אמרתי לו שלא רוצה סעד מאף אחד ואני אשלם בשי"ב כלל".

להפתעתי גילה האב שעורר-הדין מסרב לספק בעניין. "זה יכול לקרות בכל משפחה טובה", ניסה עורך-הדין להרגיעו, "אין טעם לעשות מזה רעש גדול. זה רק יזיק לשם של המשפחה".

האב פנה לעורר-דין שני בבאר-שבע וגם זה דחה אותו. "מה תרווח מכל העניין?" שאל אותו. "למי זה בכלל יועיל?"

"מה זה פתח? זקק פתח? את הולדת שלי ולאף אחד זה לא איכפת? מה יש? לקנייני-משפחה אין ילדות? לשיטת ריש ולסמלים אין ילדות? אם לא יעשו כלום לשיטת ריש ולסמלים ילדות ילדות אחרות. היום זה קרה לבת שלי, מחר זה יכול לקרות גם לבת של שוטר. שוטר אחד מפיח ילדה ולעצור אותה משוטט לשוטט, ואין עם זה לדבר".

"אני לא רוצה שיחזרו את הילד שלה לי-איימוק", התייפחה אמה של זקלין. "ניזלתי שני-עשר ילדים. אני יכולה לגדל עוד ילד אחד!"

הוסיף אביה של זקלין: "כל פעם אנחנו מדברים עם הילדה שלנו בטלפון של המשפחה שהיא צללה בירושלים. הילדה שלי בוכה ואומרת אף היא ילדה לעשות את זה. לאמא שלה אין לב לראות אותה. היא מדברת איתה בטלפון ושיתון בוכות. כל השכנים שלנו יודעים על מה שקרה. הילדים של השכנים צועקים על הילדים שלי: 'האחות שלכם זונת! היא הלכה עם שוטר!'. עכשיו אני לא יודע מה לעשות. אף אחד לא רוצה לעזור לי. אין צדק. אין משפחה, אין עורכי-דין, אין בית-משפט!"

החקירה נמשכת

חודשיים

לפקד משטרת נפת הנגב, סגן-יצבא חיים חבורי, האחראי למשטרת באר-שבע, היתה גירסה משלו על הפרשה. הסיפור סגן-יצבא חבורי לכתב העולם הזה: "קיבלנו את תלונת האב ב-19 בדצמבר. חקרנו בעניין. הנערה עצמה הצהירה שהיא אינה רוצה להתלונן ולא מעוניינת להגיש תלונה כנגד אדם כלשהו".

חוזק מזה עניין הגיל של הנערה הוא בספק. תלונת האב ימצאת בשלבי חקירה גם היום, ואנחנו מייחסים לה חשיבות מדרגה ראשונה. מסרתי את הטיפול בעניין לידו מפקד חנות-המשטרה בבאר-שבע והוא מטפל אישית בחקירה בגלל חשיבותו של העניין".

הוא הסבר הלוקה בחסר. שכן, לפי דברי חבורי עצמו, חלפו כבר חודשיים מאז הוגש שה התלונה על בעילת הקטינה. האנשים המעורבים בדבר נמצאים כולם בהישג ידה של המשטרה - כולם שוטרים המשרתים במשטרת באר-שבע. שמויהם ידועים לחוקר ריש. למרות זאת לא הצליחו במשך חודשיים להגיע למסקנות כשהן.

גירסה

תמוהה

ההתייחסות לחתימת זקלין על הצהרה כאילו אינה רוצה להגיש תלונה, נשמעת מוזרה כשהיא באה מפיו של קצין משטרה בכיר. שכן במיקרה כזה, הוריה או אפוטרופסיה של הנערה, הם שצריכים לשקול אם להגיש תלונה או לא. גם ללא תלונה, מצביעות הנסיבות על מעשים נוגדים את החוק הפלילי. סעיף 152 (ג) לפקודת החוק הפלילי קובע: "הבועל שלא חתום ילדה... והוא למטה מגיל 16 שנים, יואשם בפשע ויהיה צפוי למאסר של 14 שנים".

עוד יותר תמוהה גירסת המשטרה כי גייסה של זקלין הוא בספק. בתעודת-ההיות שלה מצוין במפורש שארץ לידתה כשנת 1952. הוריה של זקלין, הטוענים כי בעת שנבעלה לא מלאו לה עדיין 16 שנים, לא נקראו כלל למסור עדות במשטרה. זוהי צורת חסירה מוזרה מאוד. בייחוד כשהמדובר בשוטרים שביצעו עבירה פלילית.

האבא שלה ובלי האמא שלה, בלי אף אחד. היא סיפרה לי שהקצין אמר לה שאם היא רוצה משפט נגד השוטר היא צריכה לחתום ואם היא לא רוצה שיהיה משפט היא גם כן צריכה לחתום. היא לא רצתה לעשות משפט בגלל הבושה שלה והיא חתמה שלא יעשו לשוטר שום דבר.

טוב

שלא מתה"

אחריכך באו דו-שטרים עוד פעם לביתנו לשאול בת כמה היא. אמרתי להם שמי השוטר הלך איתה ושם איתה בהריון היא הייתה בת 15 וחצי ובחצות הנהגות שלה גם כן כתוב שהיא נולדה בשנת 1952. אני לא מכיר את השוטר הזה אבל אני יודע שהיא צעירה. הילדה סיפרה לי שהיא באה לקחת אותה מהבית למינרשי-הכורגול ושם עשה לה. היא ילדה קטנה וטוב שהיא לא מזה והוא לא הרג אותה. מתי שהוא הלך איתה הוא אפר שהוא יסבה לה נדוניה. עכשיו הוא אומר שהיא הגכה עם עוד עשרים.

"השוטר הזה חפס אותה לפני הבית של הצעירה בבאר-שבע וביקש ממנה שלא תעשה לו משפט. הוא אמר לה שיתן לה כל מה שהיא רוצה. הוא אמר שיש לו שלושה ילדים ואמא חולה ושלא תעשה לו משפט. הילדה שלי היא ילדה טובה, לא רצתה

מספר חודשים ומשפחתה של זקלין גילתה כי בתם הרה ללדת. האב, פועל בניין ש-עלה לפני כעשר שנים מאחת מארצות צפון-אפריקה, היה נסער ואומלל. מספר אביה של זקלין כשדמעות זולגות מעיניו:

"ביום אחד היה לי טלפון למקום שאני עובד שם, מחוץ לבאר-שבע. אמרו לי אשתי רוצה לדבר איתי באופן דהוי. הלכתי ל-טלפון ושמעתי האשה שלי בוכה. אמרה לי רוצה שתיכף אבוא הביתה כי הילדה שלנו נכנסה בהריון.

"הלכתי הביתה ומצאתי האשה שלי גם כל הילדים בוכים. שאלתי אותה: לא יודעת שהילדה במצב כזה והביאה בושע כלל ה-משפחה. מה יהיה עכשיו? מה יגידו ה-שכנים?"

"לקחתי את הילדה ושאלתי אותה מי עשה לה את זה. היא לא רצתה להגיד. אמרתי לה שאם לא תספר היא לא תהיה

המשטרה

על ידי שוטרים לובשי-מדים של משטרת ישראל.

גרוע מזה - אותם שוטרים ממשיכים עדיין לשרת במשטרת באר-שבע כנציגי החוק שמפקדיהם מחפשים עליהם ומנסים לסטש את הפרשה האומללה, שהפכה לי שחת-היום בבירת הנגב.

היא נמסרה

לחברים

הפרשה החלה לפני כשנה כשזקלין, שם בדוי לצורך הכתבה, כמו פרטים ביוגרפיים אחרים, כדי למנוע כל אפשרות של זיהוי הקטינה, בת למשפחה מרובת ילדים המתגוררת באחת משכונות באר-שבע, פגשה בשוטר המשרת במשטרה ה-מקומית.

היא עבדה אז כפועלת-שירותים במועד ציבורי בו מרכיב לבקר אנשי משטרה, ו-פגישותיה המיקריות, במסיגרת עבודתה, עם אותו שוטר, הפכו לחיזור לוהט של השיטר-אחרית.

השוטר לא ביקש את חסדיה של זקלין בחינם. לאחר שנתהדקו היחסים ביניהם, והם החלו להיפגש כונו נאהבים, הודיע לה אותו שוטר כי הוא מתכוון לשאתה לאשה. כשתאסף מספיק כסף לידוניה, אמר לה, הם יערכו חתונה. חתונה יקרה משפחה. לאחר כמה ימים הלכה זקלין כי יחסיה האינטימיים עם אותו שוטר גרמו להריגונה. היא לחצה על ידיהם את נשואי-הם. אז רק גילה לה הדיכאון כי אינו יכול לשאתה: הוא גבוה, נאהב ואב לשלושה ילדים.

אבל כדי שזקלין לא תרגיש את עצמה בודדה, גילה השוטר נדיבות ורוחב-לב: הוא הכיר לה שניים מידידיו הקרובים. גם הם שוטרים במשטרת באר-שבע. אלה לא נרתעו מהעובדה שזקלין כבר הרה, קיימו עימה אף הם יחסים מיניים במשך תקופה של מספר שבועות.

בכך שקיימו יחסים עם קטינה שטרם מלאו לה 16 שנים עברו נציגי החוק המופק-דים על שמירתו עבירה פלילית מפירות, ביצעו פשע של בעילת קטינה. אין זה מש-נה עם הבעילה נעשתה בהסכמתה של ה-קטינה או שהשוטרים יטענו כי לא ידעו את גילה האמיתי. מעשיהם הם בגדר של מעשה-אונס, שאורחים רגילים נשלחים על ביצועו לבית-הסוהר.

דמעות

בעיניים

הריון יש תכונה מוזרה - לא ניתן להסתירו במשך זמן רב. חלפו

וההקטינה

בעיות והלכה למשטרה להגיד שלא יעשו לו כלום.

"השוטר סיפר שהילדה שלי הלכה עם עוד שוטרים. מנהל-העבודה שלי שאל את הילדה והיא אמרה שזה נכון, שהיא הלכה עם עוד שני שוטרים. אבל הראשון זה שקילקל אותה. הוא דחף אותה לזה. היא רק ילדה קטנה.

"כשבאתי לגשטרה גירשו אותי. אמרו שאני שיכור. אני לא הייתי שיכור. רציתי לדבר עם הקצין. אמרו לי לבוא מחר. יותר לא הלכתי. איתי לא הזמינו אף פעם לי חקירה. לא אותי ולא את האשה שלי, האמא של הילדה. אנחנו בכלל לא חיים בשביל המשטרה. כאילו היא בכלל לא הילדה שלנו."

אומנת

בירושלים

בסימנה של החקירה הציגו קציני מש-טרת באר-שבע, דברי האב, תעודה ה-חתימה בידי זקלין, שבה היא מוחתרת מ-רצונה הטוב על כל זכויותיה כולל זכותה לתבוע לדין את האנשים האחראים למצבה.

ברור שתעודה כזו, כשהיא ניתנת על-ידי קטינה ללא נוכחות הוריה וללא הסכמתם, ערכה כקליפת-השום. אולם לגבי אותו פועל בניין מסכן בבאר-שבע היא נראתה מוסמכת.

תמורת החיתור על תביעותיה, הופנו זקלין ואביה ללשכת-הסעד בבאר-שבע. זו מצאה אומנת בירושלים, שתחזיקה ותטפל בה עד שימלאו ימיה ללדת. לשכת הסעד גם היפנתה את האב לעורר-דין, כדי שזה יטפל בהגשת תביעה נגד השוטרים שבעלו את זקלין.

"לא איכפת

לאף אחד!"

אף פעם בחיים שלי לא לקחתי "גרוש מהסעד", סיפר האב, "אני ער בד במקום רחוק מחוץ לבאר-שבע כדי

הילדה שלי יותר. אז היא אמרה שהאיש שסיגר אותה הוא שוטר. היא אמרה שהוא כבר מחוץ ויש לו שלושה ילדים אבל ידעה על זה רק אחרי שסיפרה לו שתקבל חינוק.

קצין עם

שני כוכבים

שאלתי אותה: אז מה עשית? והיא אמרה שלסעה כדורים וזריקות של ו-ד לא ילך, אבל זה לא עזר. לא יודע אם קיבלה את זה. לא סיפרה. רק בבחנה. "לכתי למשטרה וסיפרתי להם מה שעשו שוטרים לבתי. בא קצין עם שני כוכבים (המגן עמרם לוסקי) וסיפרתי לו הכל. הוא ושם כל מה שאני אמרתי על הגיר. אמר לי להביא את הילדה. אמרתי לו הילדה לא רוצה לבוא למה היא מתביישת, כי כל השוטרים וכולם מכירים אותה.

"הוא אמר לי לחכות ושלח מכונה של המשטרה להביא אותה מהבית. כשהביאו אותה הכנסו אותה לחדר של הקצין. לא שמעתי מו-אמרו. אני חיונית בחוץ. אחרי זה אמר הקצין שאנחנו יכולים ללכת הביתה".

"לחתוך את

הבטן!"

לקחתי את הילדה לבית-חולים, ממשיך האב בסיפורו. "ישם אמרו לי. תחתום בשביל נתחך לה את הבטן להוציא את הילד. שאף אחד לא ידע מזה. אמרתי להם: לא רוצה לחתום. לפה שהיא הילדה השביעית אצלי וילד שביעי אסור לנגוע בו.

"השוטר עעשה לה את זה נתן לילדה 70 לירות בשביל שתעשה לא יהיה חינוק. אבל היא החזירה לו את הכסף.

"אחרי כמה ימים בא קצין יותר גדול, עם שלושה כוכבים (פקד יצחק ברקוביץ) אל הבית שלנו ולקחו את הילדה עוד פעם לחקירה. עוד פעם היא הייתה לבד, בלי

דרכי חיים

הטלוויזיה

המשוקצת

אל שורת התעבות, השיקוצים והטומא, המאיימים על חיי יהודי כשר בארץ הקודש, נוספה, בזמן האחרון, סכנה חדשה: הטלוויזיה.

ישבו רבותינו שרי התורה, הגאונים הרבנים הביד"ץ שליט"א דפניה"ק ירושלים, ודנו שבעה ימים ושבעה לילות עד שמצאו עצה נגד התיעבה החדשה. קמו והוציאו קוליקורא לכל מקהלות האשכנזים בעיר הקודש והטילו חרם המור על המכשיר ה"מסוכן".

וכך נאמר בפירסום החרם החמור של נטורי קרתא בירושלים: "ע"ד כללה משחית הסמא, תועבת ד', הטלביזיא המשוקצת ש' עשמה שמות והרס בעולם הגדול, ואשר כולל בתוכו השלוש עבירות, והשחית את בני ובנות ישראל, והרס בתים שלימים מ' קדושתן וטהרתן ורבים חללים הפילה רח' מנא ליצלן, וכבר צווחו והזהירו הרבנים בתפוצות בראותם את הסכנה שהטלביזיא

הטמאה הורסת במקומותיהם...

"אשר על כן הוננו מכריו חרם המור על כלי מתעב זה, וכל בית שבישראל שי יכניס כלי הטלביזיא הטמא לתוכו סופו חורבן ואבדון רחמנא ליצלן".

זפת על זה... רק פורסם דבר זה חרם החמור על הטלביזיה, ושליחי מוצוה יצאו לפעול. בוקר אחד מצא סוחר מכשירי טלביזיה במאה שערים את זלזון חנותו מנופף, על שרידי הזכוכית היתה כתובת אוהרה בשחור.

אבל לא רק לסוחרים התנכלו נטורי קרתא, משה דויד, תושב רחוב התחמה הי שלישית, הוא אב לשני ילדים, הוא רואה את עצמו כיהודי דתי המקפיד בשמירת מוצוה. למרות זאת רכש מכשיר טלביזיה לביתו. רק הופיעה אנטנה הטלביזיה על גג ביתו וכבר נשלחה לו אוהרה חמורה: ב' אחד הבקרים מצא את דלת ביתו צבועה בצבע אפור.

מאחר שלא השמיד את הטלביזיא המצו קצת, קיבל משה דויד את העונש היאות: ביום החמישי השבוע מצא את דלת ביתו מרוחה בזפת שחורה. הלך משה דויד ר' הגיש תלונה במשטרה. קיבלו את תלונה ואמרו לו שאין בה עניין ציבורי.

זה קרה ברפיח

אזרחי ישראל כבר התרגלו לתקריות דמים בשטחים המוחזקים. אבל מה שקרה בשבוע שעבר ברפיח לא היה רגיל: חייל פתח באש, פצע עשר נשים והרג אחת מהן. הדבר אירע בעת שהוטל עוצר על העיר. הגברים רוכזו בחצרות בתי הספר לשם זיהוי וחקירה, במאמץ למצוא את מניחי המוקש שגרם למותו של סגן המושל, סרן שמואל פרדי. נשות העיר התעלמו מפקודות העוצר, ניסו להתפרץ אל ויכזו הגברים, "כדי לראות מה אתם עושים להם!" ברוב המקרים, הסתיקו צעקות החיילים, או כמה יריות אזהרה באוויר, כדי לפזר את הנשים. רק במקרה אחד נפתחה אש עליהן. שתי תמונות אלה צולמו על ידי אזרחי ישראל, שנמצא בעיר באותו יום.

תושבת רפיח מנסה לעבור את מחסום החיילים ולהגיע אל בעלה. שנלקח לחקירה.

הגברים מחכים לחקירה. העוצר שהוטל על העיר הוסר אחרי התקרית הקטלנית.

תמונת השבוע

מנציחה מעמד בלתי-רגיל: נשואיו של איש אליפת עם חברתו למחתרת. היא צולמה, לדברי ההסבר הרשמי, בבסיס טילים של הפיאד"ן, אישם בגדה המזרחית של הירדן. "צבו סעיד" פגש את בחירת ליבו הפלסטינית, סוהילה, בשובו מאחת הפעולות בגדה המערבית. הוא נפצע באותה פעולה, נישא חזרה לבסיסו בידי חבריו. סוהילה טיפלה בו, וכאשר החלים קבעו את מועד חתונתם. "הוא קיבל חופשה קצרה", נאמר בהודעה, "חצה את הירדן מזרחה לסכס התמונה, ואחרי כן שב למקום פעילותו באזור הכיבוש" — נאמר עוד בהודעה.

קנס בסך 75 ל"י או חודש מאסר תמורתה, 20 יום מאסר-עליתנאי, היא תצטרך לחפש שיטות זולות יותר לשכנע את יחזקאל חורדה לאהבה.

זהו שנאמר: שליחי מוצוה אינם ניווקים, אפילו אם הם מזויקים לאחרים.

טלפון

שבור

כשחלד חברה של מרסל מיורחי (18), יחזקאל חורדה, לצאת עימה, לא היתה נצי' רה אוטלה ממנה בכל פרדס-כץ, מקום מגוריה. היא לא יכלה לוותר על אהבתה הגדולה, ולכן החלה לטלפן למקום עבודתו של חורדה, משרד ההפצה ישרי, ודרשה בכל תוקף להניח לה לשוחח איתו.

משלא נאות בעל המיפעל, הכלכלן גידעון פישמן, להרשות למרסל להשתפך באוזני אהובה, המשיכה לצלצל ללא הרף, אך ללא תוצאות.

למחרת פתחה במיתקפה מיוחדת במינה: במשך שבוע, יום-יום, צילצלה למיפעל הי הפצה ישרי בשעות העבודה, תפסה לסירור גיין את שני קווי הטלפון של המיפעל, ובכל פעם חזרה על דרישתה לשוחח עם עובד המיפעל, יחזקאל חורדה, כדי להשיב את ליבו לאהבתה.

מחיר האהבה. כשנאש פישמן ממתן תוכנית למטרידה הצעירה, פנה בתלונה ל' משטרה, שהעמידה את מרסל מיורחי דיון באשמת "שימוש בטלגרף ככוחה להטריד ולהרגיז".

בבית-המשפט הודתה מרסל באשמה, אך הכחישה את דבריו של התובע, פקד יעקב אגים, שטען כי נהגה לטלפן למעלה מ-30 פעם ביום.

"לא טילפנתי כל-כך הרבה פעמים", קרי' אה, "ובכל פעם שצילצלתי היו סוגרים לי את הטלפון" היא גם הודתה כי את שני חותי-הטלפון נהגה להחליף ממקום עבודתה ועל השבון מעבדיה, ללא ידיעתם.

"אינני סבורה שהנאשמת היתה נוהגת כך אילו היה מדובר בשיחות טלפון על חש' בונה" קבעה השופטת, הדסה בן-עיתו, ה' טלפון נועד לשירות הציבור, אך מטבע בריאותו הוא ניתן לשימוש לצרכי הבריות והטרידה".

לאחר שהוטל על מרסל מיורחי לשלם

פלילים

ליקוי בראייה

בין גז מעשי השוד המזווניים לבין הפריצות למלגשותיהלומים ודירות פרטיות, אירעו גם עבירות וחטאים חמורים פחות. כמה מהם העידו על חשייה-המצאה הפעיל של עברייני ישראל:

● **למה לך להתאמץ בחינם,** אמר משה שריקי לגער חיים פוך, שרכב על אופניו במרץ באחד מרחובות תל-אביב, "בוא את' לצפון העיר ושם תוכל להתאמן". חיים הסכים, העמיד את אופניו על מכונתו של שריקי. בצפון רחוב בן-יהודה עצר שריקי, הוריד את הגער ממכונתו וביקש ממנו להמתין. "רק אמצא מקום חניה ואני בא" הבטיח. אפילו חיים ידע כי קשה למצוא מקום חניה בתל-אביב. אבל כשחלפו מספר שעות והוא לא ראה לא את שריקי ולא את האופניים, התלונן במשטרה. השבוע נעצר שריקי 15 יום, לחקירה.

● **אורי עיני (25)** מקריית-שלום בתל-אביב הועמד השבוע לדין בפני שופטת-ה' שלום עזנה שצקי. האשמה: הסתגבול פלילי. התביעה טענה כי עיני נכנס למלון דן בתל-אביב, ולמרות שמו המבטיח גילה ליקוי בראייה: הוא נכנס לחדר-הנוחיות של הנשים במקום זה של הגברים.

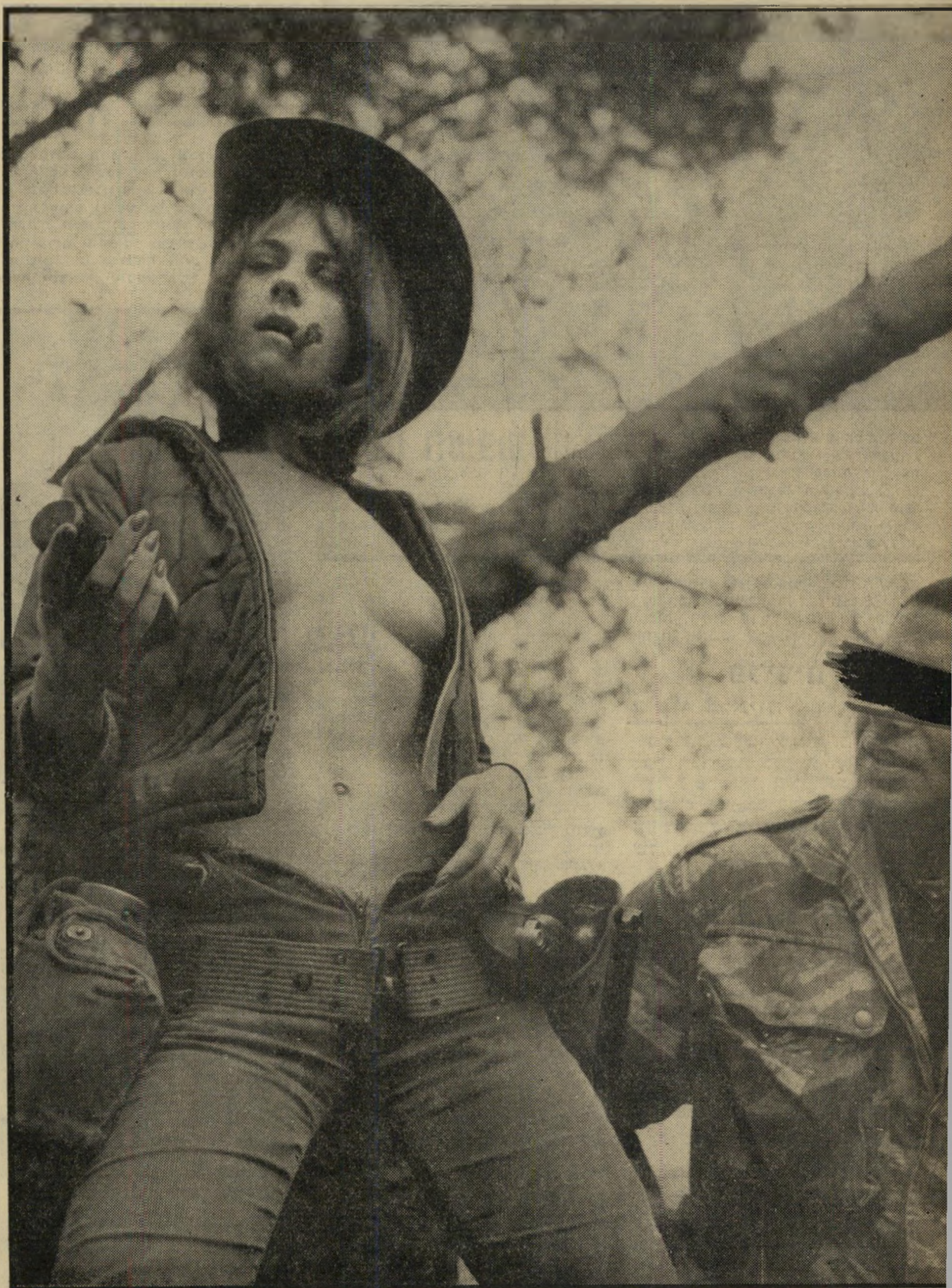
חוסר עבודה. קלרה אסתר שניידר, מתל-אביב, נעצרה באשמת ניהול בית-בושת ברחוב ריינס 36 בתל-אביב בארבעת הח' דשים האחרונים. היא הכחישה את האשמה: "כל העניין זה בגלל חוסר-עבודה". אמרה, "אמא שלי ובתי גרות בבאר-שבע. אני באתי לתל-אביב לחפש עבודה. שכרתי חדר ברחוב ריינס. רק באו לבקר אותי שם, אז מזה עושים בית-בושת?" היא נעצרה ל-10 ימים.

האמת
העירומה

כך יחוסר אל-כפתה

דעתה של אן

אני חושבת שההסברה הישראלית נדפקת בכל העולם מפני שמי שמִּנהל אותה לא מבין עניין. תראו איך הולך לפאתחים? כמה שהם נדפקים יותר הם עושים יותר רעש. ואם הם הפסיקו להילחם בזמן האחרון זה מפני שהם עסוקים בצילומים בשביל כל העיתונים בעולם. כולם עושים מהם גיבורים גדולים. לא חשוב אם הם לא מצליחים לעבור את הירדן, אם הם מצליחים להגיע לכל העיתונות החשובה. הם תפסו את הפרינציפ: מחתרת

המפקדת זוהי אן טוכמאייר, ה־מנהיגה הנועזת של תנוֹת השיחרור העממית של אנלנד. היא צלִי פית מצטיינת, המאמת אישית את לוחמיה.

ואירגוני־טרור זה לא בשביל מלחמה. זה בשביל יחסי־ציבור ותעמולה. פעם עשה את זה הווייט־קונג. אבל העסק שם נגמר ונוצר חור. למה שהקוראים בכל העולם רוצים לקרוא על לוחמי־שיחרור שקמים נגד השילטון הזר, והצלמים ב־כל העולם רוצים לצלם את זה ועושים טררם שלם.

אז מה עושים חכמי ההסברה של־נו? הם רוצים לכולם ומספרים להם שה־פאתחים הם בכלל לא לוחמי־שיחרור ושהם רוצחים, ושהצדק איתנו והאוייב רוצה לכלותנו וכי שציון תצא תורה. וכל עורכי העיתונים צוחקים מהם

שה שלא לגלות את זהותו. "תנועת השיחרור שלנו", הצִי־הירה אן, "הולכת ומתפשטת מיום ליום. לא נניח את ה־נשק מידינו עד שנקבל את מלוא סיפוקנו. משימתנו ה־ראשונה היא לזעזע את המצפון האנושי ולא לתת לו לנוח, וכל האמצעים שאנו נוקטים בהם — כשרים לשם כך." אן משוכנעת ששיטותיה המוחלשות תפסורנה הרבה בעיות.

עם קצין המבצעים בלב הגיונגל של מ־דינת אנלנד, שם מס־תתרים כוחות הגרילה של לוחמי השיחרור האנלנדים, הקימה אן טוכמאייר, מנהיגת המחתרת, את מפקדתה. לאחר שהעיתונאים הוטסו אליה במסוקים, הציגה אן בפניהם את קצין המבצעים הראשי שלה, ציה רבינוביץ, אך ביק־

סיוע רוסי? כתבי העיתונות הבינלאומית, שביקרו במפקדתה של אן, הופו תעו לראות בידה נשק סובייטי. אן סירבה להגיב אם היא מקי "הכל יתאים", היא אומרת, "קלשניקוב, שמייסר או תומי". בלתי סיוע סובייטי או סיני.

מחכונים פעולה במעבה היער של מדינת אנלנד, מתחת לחוסמם של הכובשים האכזריים, נוחתת אן הוראות אחרונות ל- פעולה קרבית למפקדי יחידותיה. על מפת-חול היא מסמנת להם את צירי התנועה הנסתרים.

אז כדי להראות למשרד-ההסברה ול- משרד-החוץ ולכל המומחים שלנו איך עושים את זה, אני נותנת כאן דוגמה. כשהעיתונאים יראו את המחותרת הח- דשה שלי הם יעזבו את הפאתחים צ'יק צ'אק ויתפרפרו כולם הנה. כל ה- טרוריסטים הערביים יוכלו אז לטפס על הקירות, ולדבר אל המנורות. זה לא יע- זור להם. מי ירצה לצלם אותם כשיש מחותרת על באמת.

ושותלים עוד עיתונאים לצלם את אבוי- עמאר וכל הגיבורים והגיבורות עם ה- קלצ'ניקובים והבגדים המנומרים. מה לעשות? פשוט מאוד. אפשר לסי- דר את הפתח רק בדרך אחת: להמ- ציא מחותרת שהיא יותר פוטוגנית, יותר מושכת, שאפשר לכתוב עליה סיפורים יותר מרתקים כדי שכל האנשים הטור- בים בעולם, שלא יכולים בלי סיפור על לוחמי-שיחורור לארוחת-הבוקר, יהיה להם מה לקרוא ולכתוב.

עיתונאי העולם החופשי מתלבשים על המנהיגה

במיפקדתה הרשמית בלב הג'ונגל

ענקית בפעם הרביעית תוך שנה אחת. גם השבועון המצרי, "אלימוצאור" מתפעל מ-

גיבורת המחותרת האנלנדית, קורא למלי- חמתה "ג'יהר". ו"פארי מאמש" הנפוץ מגדיר את מלחמתה כ"מהפכה עולמית".

"טיים", השבועון האמריקאי רבי-השפעה, הקדיש למנהיגת המחותרת אן כתבת-שער

ביצמרת

כך זה התחיל חברי להקת הביטניקס מתחילים את הערב בצורה נורמאלית, להנאתם של באי מועדון הצמרת בתל-אביב. נוסף ניתס כללה ג'אז, קצב ומנגינות ריקודים שהסעירה והלהיבה את באי המועדון.

אחר כך... הקהל הרגיל הלך הביתה באחת או שתיים אחרי חצות. רק המשור געים לדבר נשאר. וכמובן: הצלט שהוומן לכסות את המאורע.

כך זה נמשך אם הם יכולים — גם היא יכולה. היא: נערה תל-אביבית עליזה, שלא איבדה לרגע את עשתונותיה, אלא פשוט ראתה בכל העניין של התפשטות פומבית במועדון, ספורט משעשע ועליז שכדאי לנצל.

„אם לננו ויוקו מצטלמים, ערומים גם אנחנו יכולים!“ אמרו ה„ביטניקים“ - והתכשמו

המגיפה הסקנדינאבית מתפשטת. אולי מפני שבהשוואה לאקלים השורר עתה בסקנדינביה — החורף הישראלי הוא כמש חמסין. או אולי מפני שבערה בהם אש הקינאה.

חברי להקת הביטניקס, שהגיעו ארצה לפני כחודש ימים מדנמר, ראו את עציפת התקליט המפורסמת של ג'ון לנון וחברתו יוקו, שפורסמה בגיליון האחרון של העולם הזה. הם לא הבינו את הכתוב — אבל האתגר היה ברור להם לגמרי.

הם רק חיכו להזדמנות הנאותה. היא באה באחד מלילות הגשוע האחרון, בשעות הקטנות של הלילה. קהל המועדון, בו הם מופיעים בקביעות, הצטמצם לנוספר מעריצים קבועים. בעיקר: מעריצות. כי מאז בואם ארצה, מוקפים הביטניקס נערות ישראליות במצב של חצי-עילפון. הם משתגז עזת מהמכונית שלהם, המצוידת כמו בית על גלגלים, ולא חסר בה אפילו מכשיר טלביזיה.

סיגנון

חדש?

אם כן — באותן השעות הקטנות באה גם שעת הכושר שלהם. הם הומינו מראש צלם שינצית את המעמד, ויספק את התמונות שבועד ימים אחדים יתפרסמו בעיתוני הקצב של אירופה. רק דבר אחד לא היה מחוכנו: הצטרפותה של אחת המעריצות לכל המישחק.

או שמה אין זה מישחק — אלא סיגנון חדש? כמו שנאמר פעם: הלבוש הוא זה, אדם, והאדם הוא הסיגנון, והסיגנון הוא מופשט...

חובבי הג'ז שרקדו בתחילת הערב, כשהכל היה סולידי. לא ידעו מה הפסידו כשהלכו.

לולה וללהיט

הכוכב הכושי של „השמנים והרזים” אמר שהוא נוסע לירושלים — והסתלק ללונדון

„היה לו קשה

למצוא נקבות משלנו...”

ווטסון בפעולה
מת מנגנונים —

מה לחשוב. החשש הכבד ביותר שכירסם בליבו היה שחטסון עבר בטעות את הגבול. הוא מיהר לדירתו של הזמר בחולון, וגילה את כל בגדיו בחור. פרט לבגדים הוא גם גילה מכתב מחטסון, שהסביר את הכל.

לירושלים. זה היה לגיטימי. אהבת הארץ וכל זה. בערב, כשהתאספו השמנים והרזים במועדון המשקשקים, שם היו צריכים להר פיע — לא הגיע ווטסון. גם למועדון ה מסיבה, שם הופיעו יותר מאוחר, לא ידע אמרגן ההלכה, ז'ראר קמינסקי, לא ידע

זכרים את חטסון ט. בראון, הכוכב הכושי מלהקת השמנים והרזים? זה שהכריז שבסוף עשור שהוא מוכן לחתור על ההבדל הקטן כדי להתגבר ולהישאר בארץ? טוב, אז השבוע הוא עזב אותנו במפתיע. ביום שני הוא הודיע לחבריה שהוא נוסע

ה תכרר לו שחטסון אומנם עבר את הגבול. אולם הוא עשה זאת בצורה רגילה, דרך נמל-התעופה של לוד, האותו יום בשעה 5 אחרי-צהריים. מדוע עשה זאת?

שיחה גלויה

עם הדיקטטור

של הפיזמונים

אוהבים לשמוע. על כך אמר אבנר: „מובן שדירוג באמצעות גלויות פותח פירצה ל נסיונות זיוף. אבל כל הנסיונות שנעשו עד כה היו כה שקופים, שאי אפשר היה שלא להבחין בהם. המזויפים שולחים תמיד מיספר רב של גלויות, כתובות באותו כתב יד ונושאות חותמת של אותו יום ואותו

אבנר רוזנבלום בממלכתו כ„גלי צה”ל”

קלה בגלי צה”ל ובקול ישראל מכירים אותו זה שבע שנים. „מאז ומתמיד הייתי משוגע למוסיקה קלה,” סיפר לכתב לוחט ולהיט, „אני מת”

„מיצעד הפיזמונים של גלי צה”ל אינו משקף את הפופולאריות האמיתית של זמר רים ולהקות! טוענים חובבי-פיזמונים רבים. „המיצעד אינו משקף ואינו משקף את מימדי המכירה של תקליטי פיזמונים,” אומרים בעלי חברות התקליטים בישראל. אבל העובדה היא — שלמרות טענות אלה מנסים כולם להשפיע על המיצעד. מעריציו של זמר מסוים מנסים לזייף גלויות ה מדרגות את אליהם בראש המיצעד. אחרים פשוט מאיימים על עורך המיצעד, שאם להקה מסוימת לא תהיה בראש — ישרו לו עצמו את הראש.

הגדיל לעשות מכולם סוכן תקליטים יש ראל, שלא חסך כספים והדפיס גלויות מיוחדות, עם הצעותיו לדירוג המיצעד. בראש, כמובן, התקליטים שהוא מפיץ. את הגלויות הוא מחלק באמצעות חנויות ה תקליטים, ומקבלים מתבקשים לדרג את הפיזמונים ולשלוח אותם לגלי צה”ל.

מיצעד הפיזמונים של גלי צה”ל מבוסס על דירוג-פופולאריות הנשלחים עלידי מא זונים, בניגוד למיצעדים המקובלים בעולם, המבוססים על נתונים מכירה הנוצפים מן החנויות. שיטה ישראלית זו פותחת פירצה די רחבה לזיופים. או, לפחות לנסיונות זיוף. האם מצליח עורך המיצעד לגלות נסיונות אלה? או שמא הוא נכנע לתחבולות, והמיצעד הוא מזוייף?

★ ★ ★

למאזיני גלי צה”ל מוכר אבנר רוזנבלום (24), עורך המיצעד, מזה זמן קצר יחסית. הוא הספיק לערוך, בסך הכל, שלושה מיצעים שנתיים, אחרי שהחליף את עמיתו חיים קינן. אולם עורכי התוכניות למוסיקה

האם אפשר לדייק את המיצעד?

מקום יישוב. דירוג מזוייף בולט בשוני ה מוחלט שלו מכל הדירוגים האוטנטיים. ואחרי הירחור, בתקיפות רבה: „לא, אוני. את המיצעד שלי — איש אינו יכול לזייף!” למיצעד השנתי הגיעו קרוב ל-9000 גלויות, ואילו הממוצע השבועי הוא 1000. מדי שבוע מתבקשים המאזינים לדרג 10 פיזמוני נים מבין 20 פיזמוני המיצעד, ו-6 פיזמוני פינת הפיומן החדש. על-פי שיטה של הענקת 10 נקודות לכל פיזמון שדורג ל מקום ראשון, 9 למקום שני וכו' עד נקודה אחת — קובע אבנר את הדירוג השבועי. הוא גם מוכן לגלות כמה נקודות דרושות לפיזמון כדי לזכות במקום הראשון — בערך 8000 נקודות. או לך חזיף 8000 נקודות!

עניין גם במוסיקה קלאסית. כמה זמן ניגן תי על אקורדיון. אבל המוסיקה הקלה היא שטח-ההתעניינות העיקרי שלי. אף פעם לא הייתי מאוזן פאסיבי. תמיד כתבתי לעורכי התוכניות למוסיקה קלה, ניפגשתי עימם, הגשתי הצעות לחידונים שהתקבלו... רבקה מיכאלי קראה לו „איש המוסיקה”, ואין איש המערער על רוחב ידיעותו ובקיאותו בעולם הפיזמונים. „באנגליה ובאמריקה קובעים את הדירוג במיצעד — לפי המכירות. אילו היו יוצאים בארץ 50 תקליטים בשבוע, אפשר היה לכתוב נות מיצעד על מכירה. אבל זה לא ניתן. לכן המיצעד שלנו בנוי על דירוגי המאזינים.” הם שולחים גלויות המציינות מה הם

שרישיית „השרונים”
— עד שבאו הכושות

קלודס — ראשונה מימין.

המיסמכים של הגיטריסט

דס של החוקרים — הסביר: זוהי כווייה ממכשיר ליישור שיער, בו הוא משתמש. אחרי חקירה קצרה שוחרר ללא ערבות, ותיקו האבוד הוחזר לו. אולם בתיק היו חסרים כמה מיסמכים. השבוע — אחרי שמספסס של שני החשודים ברכב כבר ניכנס להילוך גבוה — קיבל אילן מעטפה שלא נשאה את כתובת הסולח. בתוך המעטפה היו המיסמכים שחסרו בתיק.

הידיעה הייתה בהלם את עולם להקות הקצב הישראלי, ועברה במהירות בין כל הדיסקוטקים: **אילן דירמק**, הגיטריסט של להקת השמינים והרוזים, נעצר כחשוד בפרשת רצח המנהלת בילה קירשנבויס. התברר שבוערב בו נרצחה המנהלת יצא אילן מדיסקוטק ה' מסיבה, על מנת לנ"סוע לדיסקוטק אחר. הוא הניח לרגע את תיקו הקטן על ה'מכונית, וכאשר נכ'נס פנימה, שכח ל'קחת אותו.

אילן

רק לאחר כמה ד'קות נזכר כי הש'איר את התיק על גג המכונית, אבל למרות שחזר על עקבותיו, לא הצליח לגלות את התיק. מי שגילה אותו, לבסוף, היו חוקרי המשטרה. הם מצאו אותו ליד דירתה של המנהלת שנרצחה, ומיד עצרו את אילן לחקירה. מובן שאילן הו'כח אלבי מושלם, ופירט את המקומות בהם היה משך כל אותו לילה. גם את מקור הצלקת שליד עינו — אשר עוררה את חש'

שחורה בינשת השחורה

אבי עופרים ובנונית-שחורה

סינדרלה ורוקפלה שוב חזרו לפעילות נפרדת, לאחר הצלחתם העולמית המשותפת. **אבי עופרים** (ריכסס) החל השבוע ב'צילומי סרט נוסף, בטלביזיה הגרמנית. בת זוגו לצילומים היא ונדה קראוזה, אשר חלקה האחורי נראה בתמונה שלפניכם. חלקה הקדמי — כך מעידים עדי-ראיה — היה חשוף עוד יותר, כשהסבור משמש בו קולר לתליית חלקי-הלבוש הדלים. אבי ידוע כשונא מושבע של נערות בלונ'דיות, והוא מסרב להופיע בסרטים לצידן של כוכבניות בהירות שיער. כאשר נשאל כיצד הסכים הפעם להופיע לצידה של כוכבת בעלת שיער שופע בלונדי, השיב: "זה לא צבע שיער הטיפי. ראיתי אותה מסריטה סרט אחר באסופיה שבאפריקה, שם היה צבע שיערה שהור..."

המצעד שלי

במדור זה נביא מדי שבוע את דירוג הפופולאריות של דיסקוטק אחד, כפי שנקבע על-ידי התקליטן במקום. הפעם אומר לנו מוטה לוי, שדרן הפיזמונים אדום-השיער של דיסקוטק סאני בתל-אביב, מהו ה'מצעד הפרטי שלו:

1. הנה בא השופס — שורטי לונג
2. תסבוכות מבולבלת — בוב דילון
3. קליפורניה חולמת — חווה פליסיאנו
4. אברהם, מרסין וג'ון — דיון
5. אין לי כלום — יש לי חיים — גינה סימון
6. יום אחר יום — תום ג'ונס
7. ילד האבה — ז'יאנה רוס והסופרימס
8. רעידת האדמה של קליפורניה — "אמא" קאס
9. עם מעט עזרה מידידי — ג'ו קוקר
10. נדנדה — אריטה פרנקלין

...מסחרי ולא ממוסחר

ההסתערות על פיזמוני החיפושיות החלה לובשת ממדים של מגיפה. תחילה היה זה ג'ו קוקר שהקליט את עם מעט עזרה מידידי. לאחר שהמארמלאדה הקליטו את אובי-לדי-אובי-לדי-ה, גודע על שתי גירסות נוספות לאותו פיזמון: של להקת ה**באדרוקס** ושל ארתור קונלי. השבוע נכנסה למיצעד הבריטי גירסה חדשה של הפיזמון הי ג'ו, של הזמר **ווילסון פיקמ**. **אפי וויס**, שפיזמונו פונדק האהבה הוא אחד המצליחים בימים אלה במיצעד העברי, עומד להוציא תקליט ובו 4 פיזמונים של אפי נצר. התקליט ייקרא "אפי חיס שר את אפי נצר". אם המיצעד העברי הוא קנה-מידה לפוריותו של מלחין, הרי ש**נורית הירש** נמצאת בראש. מתוך 10 פיזמוני המיצעד העברי, הלחינה היא 3. **זמר הפירסומות** מס' 1 של הגל הקל, **יורם ארבל**, גילה כי הנטייה לשירה קדמה אצלו לנטייה לקריינות. עוד בימי בית-הספר התיכון הקים שלישיית זמר יחד עם **דויד מצה** (כיום קצין קבע) ואילן אוברהארד (כיום **אילן נחשון**, כבד ידיעות אחרונות). בניגוד לשני עמיתיו לשעבר, שפרשו מעולם הזמר, מוציא השבוע יורם לשוק תקליט בלתי-ממוסחר, תוך תקווה שיהיה מסחרי. **לפעמים** מועדף לחשוב מה עצום המתח הנפשי של אמן, החייב למצוא קהל, בעוד שהוא עצמו נתון במצוקת-הגורל. אלה שרקדו בשבועות האחרונים לצלילי להקת הכוכבים הכחולים במועדון המסיכה, לא הבחינו במסיכה שנאלץ האורגן ניסט **רולי** להעשות על פניו. בהו הקטנה, שגוללה לפני שבועות אחרונים, חלתה בדלקת ריאות והוכנסה במצב חמור לבית-החולים. כמו כן גילו אצלה הרופאים טגם בלב, אשר לדבריהם, יש סיכויים טובים כי ירפא מעצמו. למרות הדאגה הנוראית לבריאות בתו, המשיך רולי להופיע ולשיר, מבלי שפניו יסגירו את אשר בליבו. **האריות** חוזרים. לאחר חודשים אחדים בהם שיחרר-לטרף בגיוגל של לונדון, הם החליטו כי אין עוד שטח מיחייה טוב יותר מאשר ישראל. הם ישובו בעוד כשבועיים.

להיטי המצעד

על תקליטי "הדירצי"

אלואיז — בארי ריין
לעולם לא אעזבך — ניקול קרואזי
שיר לאלמונית — גבי ברלין
רק בישראל — להקת חיל הים (תקליט ארץ-נגן)
עלי זהב — גדעון רייף

תקליטי ריקודים

אומברסו קאנונה ותזמורתו

תקליט ארץ-נגן של להיטים עולמיים המעובדים במיקצבי ריקודים, בבצוע אומברסו קאנונה ותזמורתו.

מסיבת ריקודים

תקליט ארץ-נגן של פזמונים ולהיטים עבריים בבצוע מרטין מוסקוביץ ותזמורתו, התקליט האידיאלי לכל מסיבה.

CITROEN 2 CV
צ'יסרואן 2 שבו

למרות הכל...
אנחנו נוחים יותר... זולים יותר
לחלקי חלוף מקוריים!
מ. רביד, תל-אביב, רחוב השרון 12. טלפון: 35893

האם נבר שמעתם את להיטי הפסטיבל?

נציג "הדירצי" מוסר את התקליט הראשון ללהקות

- **דויד ברק** (עורך מיצעד הפיזמונים העברי בגלי צה"ל): שמעתי רק את הפיזמונים העבריים, ולדעתי הם על רמה גבוהה. מצא חן בעיני במיוחד "מה לך לידה" של הסגנונות, ואני מתכוון להציגו במיצעד.
- **אחור מנור** (עורך תוכניות קלות בקול ישראל): מה שחשוב בתקליט זה, הוא שהוא מראה שיש לנו בארץ להקות-קצב על רמה.
- **אורי אלוני** (עורך מדורי פיזמונים): התקליט מוכיח שוב את הבחירה המוצלחת של שופטי הפסטיבל.

תלוש זה שווה כסף!!

לפי סיודר מיוחד בין חברת "הדירצי" לבין מערכת "העולם הזה" תיכל לרכוש את התקליט הסנסציוני החדש (ארץ-נגן) שהוקלט בפסטיבל הקצב הישראלי 1968 בלירה אחת פחות ממחירו בחנויות. הגש את התלוש הזה בכל חנות תקליטים בארץ עד 22/2/69, ותזכה בהנחה.

זהה את עצמך

וטוס חנים לאילת

תמונה זו צולמה ביום שישי האחרון, בשעה 11 בלילה, באחד המיפגשים האהובים ביותר על הנוער של תל-אביב: מועדון „החיפּו-שיות“. הקורא שיהיה את עצמו בתמונה זו, ויגיע ראשון ביום רביעי בבוקר למשרדי המערכת, ברחוב קרליבך 12, יקבל פרס: טיסה חנים לאילת ובחזרה, במטוס „הראלד“ של חברת-התעופה „ארקיע“.

העולם הזה לוחט ונלהיט

שואל את כוכבי הזמר בישראל:

האם גם אתה היית מסכים להתפשט כמו „החיפּו-שיות“?

* שולה חן:

אני לא חושבת שהעירום שלי היה בכלל מעניין מישהו. זה גם לא יתרום, לדעתי, להגדלת המכירה של התקליט. לכל היותר היו האנשים מסתכלים על התמונה המוצגת בחלון-הראווה — והיו צוחקים ממני. אפשר לעשות פוזות בשביל הפירסומה; אי-נני הייתי מוכנה לכל היותר להצטלם בביקיני.

לא היינו מוכנים לכך. ראינו את התמונות של ג'ון ויוקו. מאחור זה עוד איכשהו, אבל מלפנים זה ממש מגעיל. לו היו להם לפחות דברים יפים להראות. אנחנו היינו מסכימים לכל היותר להצטלם כשאנו עומדים על הראש, כי כך אפשר להפוך את התקליט ולראות אותנו במצב נורמלי. אבל ערומים — לא.

* גאולה גיל:

לא בא בחשבון כלל. אני לא הייתי עושה את זה. אני פשוט לא זקוקה לסוג זה של פרסומה. נכון שפעם הצטלמתי על עטיפת תקליט עם הקורקבן בחוף — אבל זה המאכסימום החשפני בו הייתי מסכימה להצטלם.

* ציפי שביט:

אני חושבת דווקא שהייתי מוכנה להצטלם ערומה על עטיפה של תקליט שלי, אבל לא בארץ. בארץ לא יבינו את זה, ומסתכלים על זה בצורה לא מקובלת. ראיתי לא מזמן גם תמונה של „אמא“ קאס על תקליט, שם היא שוכבת ערומה בין פרחים. זה נורא נחמד ואם היא, עם הגוף שלה, יכולה להרשות לעצמה להצטלם — אז למה אני לא?

* אבי טולדנו:

אני לא מבין בכלל בשביל מה זה טוב. מה שייך עירום לשירה? אני אף פעם לא הייתי עושה דבר כזה, מפני שאני לא רואה שום קשר בין השנים. פרסומה? אני לא צריך פרסומה כזאת.

* עופרה פוקס:

אפילו אם היו משלמים לי לא הייתי עושה את זה. אין לזה שום הצדקה. זה מגידיל אותי. לו לפחות היו להם גופות יפים.

* יגאל בשן:

מקוה שלעולם לא אגיע ל-מצב בו אודקק לפרסומה מעין זו כדי למכור את תקליטי. אני חושב שהחיפּו-שיות כבר יצאו מדעתם ואין להם דברים חדשים כדי למכור את קוני התקליטים.

אם גם אתה סובל מקור

לבש לבני
Rotex
מאקדילן

לבני חורף רוטקס מאקדילן חמים וקלים להפליא; אינם מאבדים צורתם. קלים לכביסה, מתייבשים מהר ואינם זקוקים לגיהוץ.

Rotex

רוטקס תמיד קרוב אליך

מבחר דוגמאות וגדלים - גם לגבות

התחבר עם לבני חורף רוטקס מאקדילן

להיטים חדשים

בארי ריאן
„אלואיז“
3 ל"י

חיש-קל ובהצלחה תלמדו
(ב-8 שיעורים של שעתיים)

קצרנות

עברית ו/או אנגלית

ב-אולפן גרג (בר-קמא).

ת"א: גורדון 5, טל. 236209.

קורס חדש ב-2.69.

卷之四

לץ לבצעו למרות התנגדותך הפנימית.
תם נוטים לזלזל בעלייה במשקלכם.

יחסי ישראל-ערב

יתכן שהשיפור ביחסי ישראל-ערב יבוא דווקא מבחוץ ולא מבפנים. אם נשואיו של עומר שריף לישראלית לא ישכנעו את עבדאלינאצר ואת דין שאפשר לקיים יחסיים בין שני העמים — אולי תשכנע אחר דליה להב.

כשדליה להב הגיעה לרומא, היא מייד זכתה בתואר "נערת האהבה". הפעם הראשונה שהיא הופיעה בחברה, זה היה במסיבה של כל המיידות של רומא. שם, בבגדי דים קטנים ותסרוקת גדולה, היא סיפרה שישראל היא ארץ האהבה, שהיא עצמה, כבת לעם הישראלי, דוגלת באהבה חופשית, ושבעצם זה הדבר החשוב ביותר ביחיים, אין דבר יותר יפה מזה. האיסלקים, שעד עכשיו לא ידעו מזה כלום, קיבלו את הבשורה בשמחה גדולה. אומרים שאפילו השתכנעו והתחילו לנהוג לפי זה. אבל יותר מכל השפיעו הדברים על אמרגן ערבי ידוע ומצליח, והוא החליט להציע לדליה את שירותיו. היא קיבלה אותם, ומאז מתנהלים ביניהם יחסי ישראל-ערב תקינים ומתוקנים, והם אפילו הצליחו להוכיח שזה משתלם מבחינה כספית. האמרגן מוצא לדליה חפציקים, והוא מרוויח מזה והיא מרוויחה מזה.

לפני שבוע הגיעה לרומא לסיוול ישראליה יודעה, וכשהיא חזרה ארצה, היא

יפהפיה במיטה

הצרה היא שלמייק אין אשה, ושום הסבר כזה לא יכול היה להתקבל על דעתו של מייק.

הוא ניסה להיזכר בכל הידידות והמחזות שלו, מי מהן יכולה לעולל לו תעלול כזה. אבל השעה היתה מאוחרת כבר, וראשו היה מסחרר, והוא לא הצליח להיזכר בכלן. ביחוד שכל הזמן הזה הוא נא לקל המשיך לדפוק ולצלצל בפעמון, ולנסות לעורר את רחמי זה שנמצא בתוך דירתו.

"היא בוודאי נכנסה הביתה", הוא חשב לעצמו, "הלכה לישון ועכשיו היא לא מתעוררת."

לאור הנתונים הללו הוא החליט לפרוק את הדלת. לאחר מאבק קשה ומלחמות נואשות היא נפרצה, והוא היה בתוך הבית. ישר, בריצה, לחדר השינה. איש לא היה שם. שום בחורה ערומה, שום יצור רך ונושם, לא כלום. ולא די שאיש לא חימם לו את המיטה לאחר לילה כל כך קשה, אלא שבמבט חטוף על פני הבית הוא גילה שכל מה שהיה בו — נעלם.

מתברר שקבוצה של גנבים נכנסה לחדר

ביום השלישי שעבר חזר איש יחסייהציר בור מייק ("גיוחה") סטולוביצקי מישיבה במשרד החירות, והחליט להיכנס בדרכו הביתה לדיסקוטק מנדוס כדי לשנות כוונות.

הוא שתה כוסית, ושתי עוד כוסית, ובסוף, כשהשעה היתה כבר שתים-וחצי בלילה, הוא קם, נכנס למכונית שלו ונסע לביתו.

הבית היה חשוך. הכל היה שקט, ועל הדלת היו מודבקים, זה ליד זה, כל מיני פתקים, בהם כתוב בכל השפות: "נא לא להפריע".

המקום הרגיל של הפתקים הללו זה הדר השינה שלו. הוא אוסף אותם בתור תחביב ומדביק אותם שם, לכן הוא לא הבין איך הם עברו לפתח הדירה.

הוא עוד פחות הבין מדוע הדלת אינה נפתחת, מי סגר אותה, ומי מעוניין שהוא לא יפריע לו.

בדרך כלל זה יכול היה להיות ברור לגמרי. אשתו נמצאת עם המאהב שלה בחדר המיטות שלו, והיא רומזת לו רמז עדין שיבלה את הלילה במקום אחר.

מייק ודירה

ביתו, בהיותו בירושלים, עשתה חיפוש יסודי ומאורגן בכל כליה, הוציאה את כל חפצי הערך, ולקחה לעצמה גם כמה מכתיבים מעניינים, בשביל התרבות — מכתבי אהבה ומכתביפוליטיקה.

המטרה לא הצליחה לגלות שום עקבות, כי מסתבר שהגניבה נעשתה בשקט ובניחא. תה. השלט. נא לא להפריע" הבטיח לגנבים שאיש לא יפריע להם. הם סמכו על זה ש"מייק עצמו וגם כל אורחיו האפשריים יודעים לקרוא, והם היו פנויים לעסוק בשקט במלאכתם.

איך שלא יהיה, מייק לא הפסיד הרבה. רפי שאול, שראה עצמו אחראי לכך שמייק לא חזר בזמן לביתו, ערך לכבודו מסיבת ניחומין גדולה במנדוס, שעלתה הרבה הרבה יותר מערך הגניבה בביתו של מייק.

בין זרועות הדוממיות

תרצה

המזונות. כשהיה לו הוא לא תמיד שילם, וכשלא היה לו הוא אף פעם לא שילם.

לפני שבוע הוציאה יעל שרו צ'רמער נגד בעלה על איתשלוש מזונות. כתגובה על כך לקח ממנה את הטלפון.

בניתנים היא מבלה עכשיו את רוב זמנה בבית-הדין חרבני, כדי לזרז את הגנתו ולהחזיר לעצמה את הטלפון שלה, והוא מבלה את רוב זמנו בזרועות נעורר תיו לשעבר, ובמיוחד בזרועות של הדוגמנית תרצה ארבל, שהיא חברתו ה"אחרונה, בתקווה שהמטרה, עם צ'רמער, לא תגיע עד שם.

בארבעה עשר לינואר הרימה יעל שרו את שפופרת הטלפון שלה, וה"שפופרת לא השמיעה שום קול. הטלפון היה מנותק. היא צילצלה למחלקת התיקונים, ואמרו לה שאין שום קילקול. אבל בכל זאת הטלפון לא עבד.

היא עברה ממחלקה למחלקה, ממחלקת התיקונים למחלקת הקילקולים ולמחלקת התשלומים, ובסוף גילה לה מישו שבעליו של הטלפון לא צריך אותו כבר, והוא ביקש להעביר אותו למקום אחר.

כיוון שהטלפון היה שייך לה, והיא בחחלת היתה צריכה אותו, היא לא הבינה במה בדיוק מדובר. עד שהיא נזכרה שיש לה בעל, דבר שבדרך-כלל דווקא די קשה לה לשכוח.

לאחר עוד בירור נוסף, בכמה מחלקות, התברר שלבעלה יש אומנם במשי רדו שני טלפונים, ושניהם מנותקים בגלל איתשלוש, אבל הוא החליט בכל זאת להוסיף לשם עוד אחד, את הטלפון שלה, שהיה רשום על שמו.

כשיצחק יועל שרו היו זוג בוחמי, כשהיה שרה במועדון "השעות הקטנות" בצפת והוא ניהל שם את חיי הלילה, הכל התנהל כשורה ביניהם. וההרמוניה היתה מושלמת.

אבל אחרי-כך הוא התחיל לחמוד כל מיני נערות צעירות, שלא היו שייכות למשפחה שלו, וההרמוניה התקלקלה.

הזוג עבר לתל-אביב, כל אחד בנפרד: יעל שרו לעבוד בניהול הגלריה של רחל ואלי גרא, ויצחק שרו קיבל משרה בתור איש יחסייהצבור של "המרכז ה"חופשי".

הוא התחיל לא לשלם בזמן את דמי-

דליה

היתה כולה משולהבת, ובקושי הצליח גופה העבה להחזיק את עצם סיפורי הרכילות שהכיל בתוכו.

"אתם יודעים עם מי דליה מסתובבת? לא תאמינו, עם ערבי", היא סיפרה, "ערבי ממש, שחור". פניה רוחו ממש מרוב איר, ושומן של הנאה נטף לה מן השפתים. "היא רצתה לקחת אותי לפגישה איתו או אמרתי לה: 'תשמעי, אני לא נוסעת עם ערבים באוטו, ואני בכלל לא מסתובבת עם ערבים', זה מה שאמרתי לה".

אחרי שהיא אמרה את זה, היא הלכה עם דליה לראות את האמרגן שלה, בקפה בחויה גוט.

"מה אני אגיד לכם", היא מספרת בהתרגשות גוברת והולכת, "זה ערבי. ערבי ממש. הוא הביא לה לפגישה מפיק. אחד שגנאה ערבי כמוהו, אבל היה לו שם צרפתי, משום מה. בטח התחפש או משהו. אז המפיק ביקש שהיא תראה לו אם היא יודעת לרקוד, ולא תאמינו, באמצע היום, בבית הקפה, היא התחילה לרקוד שם לפני כולם. כל כך התביישתי. חשבתי שאני מתה".

היא החזיקה מעמד ולא מתה מזה, כי היא ידעה שהיא מוכרחה לחזור הביתה ולספר לחברה.

חיי גירושין

לא תמיד גירושין קשורים במריבות. בניתוק סלפונים ובמלחמות על דמימזונות. אנשים תרבותיים יכולים להתגרש בצורה תרבותית, ועובדה שיש ביניהם אנשים כאלה.

המדען הישראלי-רוסי הידוע, הנושא את השם הבלתי-רוסי ד"ר סעדיה עמיאד, היה נשוי זמן רב לאקורדיוניסטית אסתר, שעבדה בתור מנגנת בגניילדים ובגנני גנים.

עברו כמה שנות-נשואים, וכשהתברר ש"חיי הנשואים אינם מצליחים כראוי, החליטו השניים להיפרד.

האשה המשיכה לגור בדירת הזוג, וה"בעל עבר לחיות עם אשתו לשעבר סל סופר הארץ. העיתונאי יהודה קסמן.

מאז הגירושין החלה שוררת אידיליה גמורה בין בני הזוג הגרושים. בוקר-בוקר עובר סעדיה בבית אשתו ולוקח את ילדיו לגן. בערב הוא נוסע להביא לה את האקורדיון למקומות עבודתה, כדי שלא תצטרך לטחוב אותו, ובשנה שעברה, כשיהיה צריך לנסוע לחוץ-לארץ, לקח אותה איתו.

את אותם היחסים התקינים והידידותיים מנהלת גם ידידתו העכשוית עם בעלה לי-שעבר.

מוכנה לחכות לאלימלך שנה שלמה לאחר שנשא, עד שיגלים את ריצוי מאסרו. כשהשתחרר, היא סייעה לו לעמוד על הרגליים, כשהוא עובדת בחנות "משכית".

וכשהוא עמד על הרגליים, איבדה אלה את העניין בו. היא החליטה לעזור למישהו אחר — דורי וזטל (47), גרוש פעמיים — למרות שהוא כהן. הרומן ביניהם נמשך זמן רב. השבוע התגרש אלימלך דוידסקו מאלה רשמית.

גט בפעם השנייה

מאז אפשר לראות אותה כעובדת "אלי-על". במקומה נשא אלימלך, עוד כשי-ריצה עונש מאסר בבית-הכלא "מע-שיהו". את אלה פרנקל, מי שהיתה קודם אשתו של הרברט פרנקל, בעל חנות הבדים "האס" ברחוב דיזנגוף בתל-אביב.

זאת היתה אהבה גדולה. אלה היתה

היו זמנים בהם היה עורך-הדין אלימלך דוידסקו מלך חיי-החברה של חיפה. היה לו המשרד הפורח ביותר בעיר, הדירה הכי יפה, האשה הכי יפה והמכונית הכי גדולה.

עד שיום אחד הוא הסתבך בפלג-ליס והפך לאיש הכי אומלל. גם את אשתו, רינה דוידסקו, הוא הפסיד, ו-

ב-21.00 ש"ח וברשות 21.30 סרטון על מיק צועות האחריות, שכבר נמסר לראותו ב-בתיקולנוע, בשם **בקצב מסחרר**.

מי שמעוניין להכיר קצת את הארץ, ימצא סיפור בתוכנית **משעולים**, שהיא חידון גיאוגרפי. העורך הוא אורי דביר, המוכר היטב מתוכניות לאשה של קול ישראל, והמנחה עפרה סמאל, בעלת ההופעה הגאה אך הבלתי-ספונסאנית.

★ אפשר לראות
★★ רצוי לראות
★★★ חובה לראות
● לא כדאי לראות

הולנוע

סרטים חדשים

השיעור הפרטי (נת, תל-אביב) נטאלי דלון, אשתו לשעבר של אלן דלון, היא כאן, בסרט, אהובתו של רוברט חוסיין, ה-מנהלת יחסי-האבהה חסריתקפה עם צעיר מעורן, ששמו בחיים האמיתיים רנו הארלי. קולנוע גת ממשיך להתמחות במשולשים רומנטיים, עם הרבה אהבה רכה ועדינה.

סימפוניית הפשע (תל-אביב, תל-אביב) הבמאי המצויין בריאן (מלך עכברוש) פתרס, והשחקן המצויין מייקל קיין, יצרו יחד סרט-פשע מסוגן ומיקצועי, ומותח. **פאנצ'ו וילדה** (אלנבי, תל-אביב) קשה לסבול את יול ברינר כמו שהוא, מגולח וקרח, ובטח שיהיה קשה לסבול אותו ב-תוספת פיאה ושפם, בתור המהפכן המכ-סיקאי הידוע. למרבה המזל יחפו עליו שני שחקנים מצוינים, רוברט מיצ'ם, בתור הרי-פתקן אמריקאי, וצ'ארלס ברונסון, בתור נציג השילטון. בניגוד לגירסות האחרות על עלילותיו של פאנצ'ו חילה, זו האחרונה היא סגנונית וסינמסקופית.

איש נוכח היה (אסתר, תל-אביב) קומדיה בריטית עם שחקנים מצוינים (פיטר יוסטינוב, קארל מלדון ורוברט מורלי) על מועל ועל מחשב אלקטרוני, המשתפים ביי-ניהם פעולה, כדי להרוויח מיליונים.

סרטים אחרים

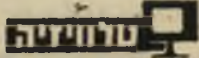
★ **הנאשם** (פאר, תל-אביב) כל מיני עלילות, על כושי חף-פשע, הבורח מהחוק כדי להוכיח את צידקתו, על לבן מנוחל המנסה להכריח אותו לרצוח את אשתו, ועוד ועוד. כל מיני משפטים מטופשים ורי-קים. כל מיני מוסרי-השכל אקטואליים על הצדק והשיחיון, חברי יחד כדי ליצור סרט כנאלי, מטופש ומרגיז, על בעיית הגזעים בארצות-הברית.

★ **סרז ואיזאבל** (אוריון, תל-אביב) פירסומת רעשנית ומגעילה הביאה לאולם הקולנוע קהל המחפש בו סציות-מין, סט-יות ותמונות מגרות. הוא לא מוצא את זה שם, ודורש את הכסף בחזרה. הסרט עצמו הוא למעשה די מאופק וכנסה לתאר יחסי אהבה אמיתיים בין שתי נערות הלומדות בפנימייה. אלא שיש יותר מדי רגעים זולים, טיפשיים, דיאלוגים הסריטעם, וקטעים מלאכותיים מרגיזים. מצד אחד נסיונות ל-עורר סנסאציה, ומצד שני בימוי ארוך ומ-שעמם, המוציא כל מתח וכל עניין בנעשה על הבד, מקלקלים את הכוונה הטובה. הנוף נפלא. השחקניות יפות להפליא.

★ **מאריסאד** (פארית, תל-אביב) לא להתחמק בשום שנים ואופן.

★ **קרב אל ערמיון** (בן-יהודה, תל-אביב) אותו הקרב המוכר והידוע, רק ש-כאן, לשם שינוי, הגרמנים והאיטלקים הם הטובים, והאנגלים ובני-בריתם הם הרעים. סרט מלחמה בינוני, לאוהבי סרטי-מלחמה-מה, ובו רבע השעה האחרונה יכולה להיות מיועדת גם לשאננים חובבי סרטי-מלחמה - קרב מרחק בין טנקים לבני-אדם. רוברט חוסיין, בתור רומל, ואירה פון-פירסטנ-ברג, בתור אחות המספקת לסרס את הצו הנשי שלו.

★ **חיובי ליד קיץ** (בית לסין, יום חמישי שעה 8.00) קומדיית-מינהגים עוקצנית של אינגמר ברגמן, עם גוגאדור יורגנסאד והרבים אנדרסון.

ביום החמישי 30.1.69, 60 דקות של שידור בערבית. ב-19.00 ש"ח וברשות 19.30 ש"ח ומוסיקה. המלל בעברית יחל ב-20.00 עם התוכנית **הישגי אנשי**, בה ילמדו איך אפשר להחזיר שמיעה לאנשים שלקו בחר-שות ממחלת-אוזניים. (מה שברור הוא שב-תוכנית הנ"ל לא יעליחו לרפא את אוזניו, ובמיוחד עיניו, מן המחלות הנגרמות לנו בעטייה של הסלחיויה הנסיונית). חצי שעה לאחר מכן ינסו להחזיר אותו לשנת 1943, כדי להראות לנו את הנסיונות הראשונים שעשו כדי לרפא את יעילות הפניצילין ב-2009 סצוי-מלחמה בארה"ב.

...כמובן אני מעשנת

מרלבורו

לפילטר וארומה
אין כמוה!

ראשון על החרמון

הפולקסווגן הגיע גם לחרמון: חיפושית שהובילה חובבי סקי טפסה השבוע על החרמון. היא צוידה בשרשראות מיוחדות לנסיעה בשלג ועברה ללא קושי בשלג העמוק להנאת נוסעיה.

שתכר יותר
וכנאי טלויזיה
רכיב אנטנות

השבוע נפתחו קורסים חדשים שלב א, 6 חודשים כולל מבנה המכשיר, תיקונים, אנטנות, הרכבה וכיוון. בעוד שבועיים יפתח קורס שלב ב' למתקדמים.

פוליסטניקום	תל-אביב	חיפה	רמת-גן
פרטים והרשמה: 5-8, 9-4	ברנר 17 מס' אלנבי 55	שמריהו לוי 30	ביאליק 42

תיאטרון

★ על גל סירטי הלסביות למיניהן, עלה תיאטרון דורות של חינה רוזובסקה ויוסף לוי, הזכורים היטב למעריצי המסא-טא, התיאטרון הסאטירי שהציג בבית-העם מנוחתו עדן. הם מציגים עכשיו את **רצח האחות ג'ורג'ה**, מחזה חסר חשיבות כל-שהי, של פרנק מרכוס, שלפי התוכנית נשוי ואב ל-3 ילדים, ומתפרנס מניהול חנות ל-כלי-כסף עתיקים. שחקנית בשם ג'ון באק-ריג' מגלמת בסידרת תסכית-ראדיו בבי-בי-סי את האחות ג'ורג'ה, אחות כפרית הנערצת על הכל, סמל הצדקה והישע. אלא שבחיה הפרטיים רחוקה השחקנית מהדמות אותה

ליאן ורוזובסקה ב"רצח האחות"

היא מגלמת ברדיו. היא שותה לשכרה, ונוי-סף לכך, אויה לאוונגים, לסבית המתעללת בבידותה, המתגוררת עימה באותה דירה מיספר שנים. כמובן שהבייבי-לא יכול להסכים לכך, ומחליט שיורג'ה תיהרג ב-תאונת דרכים, וזאת על-מנת לסירס את סיד-רת התסכיתים אודותיה. לשחקנית הם מצי-עים לגלם פרה בתסכיתים לילדים. אין כאן כל נסיון רציני לחדור אל עולמן של ה-לסביות. זהו מחזה אנגלי שיטחי, המתאים למי שלא שמע על ג'ון אוסבורן, והבט אחרת בועם שלו. הרווח היחיד מהעלאת ההצגה הוא הופעתה של השחקנית הצעירה עדה לריאן, בעלת היופי המיוחד, המת-אים לבת לאב רוסי ואם סינית. חבל רק שהבמאי, אברהם ניניו, לא שם לב שעם מכנסיה-טייץ שבהם היא מופיעה, בחלק גדול מההצגה, לא נאמין איש שהיא בת 34, ושיש לה ילד שעבר את גיל 10.

★ היום כימקס ולא כותבים מחזות שהמוטו שלהם הוא הצלפה בבורגנות. על-כל-פנים, היום כותבים אחרת מאשר לפני דור או שניים. זוהי הסיבה ש**שלוש** של מארסל פאנויל נראה כיום מיושן, ואם פעם היה חידוש נועז, שהציג לראות את ריק בון המימסד, והצרפתי במיוחד, הרי כיום מה שגוהר היא בעיקר הסיטואציה הרומאנ-טית. אי-אפשר לומר שיואל זילברג לא גר-צל סיטואציה זו במיקצועיות. אי-אפשר לומר שאילי גורליצקי איננו שחקן מצויין. הוא מתגלה כאן כקומדיאנט בלתי-רגיל, ה-עושה בכמה כבתוך שלו. הוא מגלם בחן רב ובחירתיות את המורה הקטן, המלמד מוסר לתלמידיו והופך עקב הנסיבות לרב-נוכל, המנצל לעסקיו טימטום וחולשה של נוכלים קטנים ממנו. לצידו של אילי כדאי לציין את אברהם חלפי, כמורה אחר, ההולך בעיקבות טופס, ובמיוחד את ראובן שפר, לשעבר מרביעית מועדון התיאטרון, כמנ-הל בית-הספר בו לימד טופס. כרמלה גיא מפגינה מישחק חיצוני מחונן בעזרת בני-דום נאים. אין ספק שפרודוקציה פרטית זו של אמרן הנקרא תיאטרון השחר הייתה נישכרת אילו במקום מחזהו המאובק של מחבר מאריוס. היה מגיש לנו את אילי גורליצקי במחזה אחר, ואם כבר כמורה, אז בה**שעור** של יונסקו.

★ השחקנים מרים זוהר ויצחק שילה,

רנה ראשונה, שבזכותה הופכת הצגת חר"ר לים לחייה דראמטית בלתי-רגילה.

בידור

★ מי שרוצה לצחוק, ילך לראות את שלישיית התאומים ברכותי פצצה, ערב שבוים עליי יוסי בנאי, שאף חיבר חלק גדול מהחומר המבוצע עליי השלישייה בחן סימפאטי. הנהלת המוסיקאלית של יאיר רוזנבלום לא הצליחה להפוך את התאומים לגשר הירקון, מה שלא יפריע לקהל לפזם חלק מהפיומונים שירקיעו אל פיסגת מיצעד הפיומונים.

★ כדאי מאוד לקרוא את שיריה של המשוררת רחל, אם מודמן רגע פנאי. פחות כדאי לראות את הערב המוקדש ל"משוררת ולשירתה, משום עריכתו של אורי מילשטיין ובימויה של עדנה שביט, על-אף שמשותפים בו הזמרת חנה אלברשטיין ומ' תופף אשף בשם זוהר לוי, וזאת בשל לח' נים קלושים ודישה שלא לצורך בחומר שראוי יותר לקרוא; ואין זה אומר שאם לא לכל אחד יש זמן להתעמק בשירתה של רחל, צריך להקדיש לכך ערב שלם, רק משום שאורי מילשטיין הוא בן אחותה של מחברת ואולי, המנוחה.

★ אריק איינשטיין שר נחמד מנגינות חביבות של שלום חנוך, בערב שהתאסרן של האמרגן דני דגן קורא לו במזל גדי. התיאומות המלווה את אריק — פיאמנטה וברנשיו, עוזרת לאריק לכבוש את הקהל, ובמיוחד את לב הצעירות שבו.

★ גדעון שמר ממשיך בצחצח להגיש לקהל אהבה וג'ז, בעזרתו של המלחין והנגן מאל קאלה. זהו אוסף של פסוקים וקטעים מתקופות שונות, שהמכנה המשותף לכולם: אהבה. הדקדוק והתנועה של שמר משרתים אותו יאת הקהל כהלכה, ועוזרים להתגבר על מיגבלותיה הידועות של הצגתי-חיד.

★ השלישייה המיקצועית ביותר ב"ארץ היא ללא ספק הגשש החיוור, וזאת בשל הדרך הארוכה בה הם צועדים יחדיו. החל מהלהקה הצבאית, התרגול, של נעמי פולני, וידו של אמרגן מוסמן, הם מגישים עתה, לאחר מסע בחו"ל, תוכנית שהיא לקט פסטיבל של קטעים מובחרים מכל תוכניותיהם. אין תימה, איפוא, שתוכנית זו היא בלתי-רגילה, וזאת בשל הניפוי ב"חומר ובבימוי של שייקה אופיר ונסים אלוני.

★ התיאטרון הקטן מציג את פריז ה"קמנה לפי ז'ורז' פיידו, שייקה אופיר בים כאן את בומבה צור, ז'רמן אוניקובסקי וואב ברלינסקי, העושים באמונה את מלאכתם — להצחיק את הקהל. הצגה היא שמה שנראה כמו שתי בדיחות, אינו מההה תיאטרון, אף אם הוצג בזמנו עליידי ה"קומדי-פרנסט.

הערוכות

★ בבית דיננגוף בתל-אביב מוצגת תערוכת הדפסים וזכרונות מארה"ב, של מי שאוהב להביט על פלאקאטים יפים על לוחות המודעות ברחוב חייב לראותה. יש כאן טכניקות שונות של ביצוע. הדפסות מחיתוכי-עץ, הדפסי משי וזהרים ופלאקאט סים פסיכוליים, המוצגים בתאורה אילוסטרא-סגולית. תערוכת האפשרויות העצומות של הגרפיקה האמריקאית אפשר למצוא פה עבר דות של הצייר הנודע ב"שאן ושל אנדרי וארה'ל, המוכר יותר כבמאי סרטי-מחתרת.

★ בגלריה יפו העתיקה מציג ה"צייר עזר פיינגרש ציורי ציורים, תחת הכותרת האומרת הכל על אודותיה: תמונות סנטימנטליות עם פצצות אטום. פיינגרש נולד הרבה אחרי שואת הירושמה. אם על פי תמונותיו אפשר לחשוב שהיה שם בעת שהוטלה הפצצה, הוא נגד אמונות דתיות מיושנות, ונגד מה שהוא מכנה תרבות של סכארי. לכן אפשר למצוא בתערוכה שלו תמונות כמו תוכנית לפיר עתיד עם שמש מלאכותית, אבק רדיואקטיבי או 66 פאנטו-מים עם כמה סוגים ציבועניים של שמיים. זוהי תערוכת היחיד השביעית שלו, וכדאי לראותה לפני שתגיע ל-4.2.69.

★ חמישה ציירים אוסטרניים מציגים בבית הלנה רובינשטיין בתל-אביב תערוכה פסימייסטית קודרת של ציורים חסרי-המור, רחיי ברוטאליות-מינית, העשויים בטכניקה נוקשה: התערוכה, בשם "ריאליזם פנפ"ט", תיהיה מיודרה טובה לכל המעוניינים לקבל תמונה על אסכולת הציור החינאי, שהתגבשה כתגובה למופס הצרפתי.

ובמיוחד העורך והבמאי ארגון תמיר ויר-עצו הספרותי אריה סתני, חושבים שלא די לקרוא לערב, שהם מעלים בצוחא, בשל איפה הפרחים כולם. לכן הם מציינים שמדובר ב"גורל האדם בעיות מלחמה ו"לום, לבסוף, סיבולתיו, אהבותיו, וכמהותו לשלום". זהו אוסף של קטעים מכל הסר-גים ומכל התקופות, שלוקט ובוים בצורה המזכירה את אהבה וג'ז של גדעון שמר. מה גם שיש לנו עסק עם אותו במאי ויועץ ספרותי, וכן בשני שחקנים, שמר ושילה, שלחלק גדול מהקהל נראים כאחים לא-תאומים. מרים זוהר היא שחקנית יוצאת מ' הכלל, דבר זה חוזר ומוכח במיוחד בקט' עים מתוך האם של קארל צאפס, ומשפט לוקולוס של ברטולד ברכט. מה שברור הוא שלא היא, ובחודאי לא יצחק שילה, אינם יודעים לשיר. זהו ערב תרבותי שא' עילו אם יוצג בכספת-דנק בבנק, ניתן יהיה לקבוע שיצא ממיסבתה של צווחא. מה ש' מתעלה באמת לדרגה של אמנות היא המר' סיקה של נועם שריף, המבוצעת עלייך באמצעות עוגב חשמלי, הנשמע כמו תזמורת שלמה — האילוסטרציה של שריף לאשירה לה' — שמות ט"ו, מצויקה את הערב כולו.

★ נסים עזיקרי, שמעון לב-ארי ואילן תורן, בבימויו של יוסף יורעאלי, מזהירים בביצוע חדשני של מחזכים לגדוד של סמואל בקט. צמד הקלושארים, הממתי נים עד בוש לגודו, הם הפעם קירקאסים הנעזרים לא מעט בזכות הרקע המיוחד שהעניק להם ינאל תומרקין, ובימויו החד-שני של יורעאלי על בימת האולם הקטן של הבימה.

★ מרים ברנשטיין-כהן לא היתה זור' כה לקבל בקאמרי תפקיד שהיא מבצעת על בימת צווחא, במחזהו המקורי של אב' רהם רו לא כיום ולא בלידה. מאמינים לה שהיא מורה קשישה הנוקטת לטיפול ב' עיניה בבית-חולים. מאמינים לה כשהיא טועה, ומדמה שהחיל הצעיר בו פגשה בבית' החולים (אלי כהן) הוא אהוב-נעורים שלא ראתה עשרות שנים. מאמינים לה כאשר חוזרת ראיתה, וכאשר היא מאבדת את אשלייתה. זוהי הצגה שכאילו נכתבה במיר' חד עבור מרים ברנשטיין-כהן. זה הערב שלה.

★ מיקו אלמו מעלה במועדון תיאטר'ון מרתף שלו, בקצה רח' ב'יהודה, ערב

גורליצקי וגיא ב"טופו"

המורכב משני מערכונים. האחד הזקן, אמ' ריקאי, והשני פרידה קיצונית, מאת יו' סף מונדי ובבימויו, שלושת השחקנים הצעיר'ים, המשתתפים בשני המערכונים, נעמי שרון, מירי פביאן ודודי מוכתר, מבצעים את תפקידיהם כמשתתפים בפולחן. מיבצע תיאטראלי בלתי-רגיל ונועז של אלמו, לא רק משום ששום צנוורה בישראל לא היתה מאשרת.

★ הארולד סינטר, עודד קוטלר ועדנה מילדל מגישים על בימת השחקנים שני מערכונים של הראשון, שניסוקם פח' דים בלתי-מגודרים. סינטר מצא בקוטלר פורשן מצויין ומילדל מצאה במאי שהעלה אותה מדרגה של כוכבת קומדיה סוג א' כעליזה מזרחי, לשחקנית דראמטית ממר'

אין אנוס?
אנ' אורי ארוס

פאנות
אנדריוס

המכון
המיוחד
לפאות
גברים

רח' גנסין 7, ת"א (מול
קולנוע הוד), טל. 246924

אחרי הצלחות גדולות
ילדים רבים ובני נוער מכירים לנו תודה
למרטיבי לילה

(רק ילדים בריאים מגיל 5)

הפתרון לבעיתכם נמצא ע"י שימוש בביתכם
בשיטה אנגלית חדשה ויעילה ביותר

תל-אביב: ר. מוגילצקי, רחוב בריכוכא 67, ע"י כיכר
דיננגוף, טלפון 228996. מ" 9.30—11.30, 4.30—6.30.

ירושלים: טל. 31418, 2—5 אחה"צ "נודור" ת.ד. 257.

חיפה: ע. דרוקמן, רחוב הגפן 7, טלפון 525864, בין 5—8
בערב.

"ציפרוני"
סוכנות לאינפורמציה וחקירות פרטיות
טלפונים 757613, 623001 • רחוב החשמל 8, תל-אביב

★ **איתורי כתובות**
★ **חקירות מסחריות**

העולם הזה

באר־שבע

היתה

כסדרים

שנות־דיים

אנסו קטינה
בבאר־שבע

זה יפתיע גם אותך:

מחלת

נגד אל־פתח

